Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI SPIONII

BIBLIOTECA ALEPH

EDITURA MEDICALĂ

NOTĂ :

Deşi subiectul acestui roman a fost inspirat dintr-un caz judiciar real, autorul — schimbînd identitatea personajelor implicate — nu îşi poate lua răspunderea pentru eventuale asemănări de nume sau persoane care ar rezulta, acestea trebuind a fi considerate drept coincidenţe nedorite.

H. T.

ISBN 973-39-0117-3

Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu și SPIONII

EDITURA MEDICALĂ
BUCUREȘTI — 1991

Mulţumesc Direcţiei Poliţiei Municipiului Bucureşti — şi în mod deosebit domnilor CORNELIU DIAMANDESCU şi MANON FLORESCU — precum şi doamnei procuror EMILIA GHEORGHE pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărţi.

H. T.

Redactor de carte : **EMILIAN IMBRI**
Tehnoredactor : **VASILE GHIŢĂ**

Format 32/84×103.
Coli tipar 5. Bun de tipar 5.XII.1990.

Com. nr. 317
Combinatul Poligrafic Bucureşti
Piaţa Presei Libere nr. 1
România

APROPO ! UNDE NAIBII OR FI SOȚUL ȘI FIUL VICTIMEI ?

— Am nimerit la fix ! m-a anunțat Dan, după ce a mai verificat încă o dată dacă adresa consemnată în notesul lui corespunde cu cea a imobilului în fața căruia am ajuns..

Deși ne aflam în mijlocul unei zile toride de vară, vegetația luxuriantă din fața blocului și liniștea ce domnea pe strada Covasna mi-au lăsat pentru o clipă senzația că, după ce am străbătut pustiul Saharei, am ajuns în sfîrșit în oaza mult rîvnită.

— Mergem ? s-a interesat Dan, nerăbdător.

Trezit din scurta-mi reverie, am păşit pe sub bolta de trandafiri sălbatici și m-am îndreptat spre treptele ce duceau în holul blocului.

— Ce etaj ? am aruncat peste umăr, pe cînd începeam să urc scara din beton.

— Doi.

— Sînteți de la poliție ? am fost întrbați de un bărbat cu aspect de pensionar, după ce ne-a deschis ușa apartamentului 43.

Eu am dat din cap a confirmare și el ne-a invitat să intrăm.

Urmîndu-l printr-un vestibul, am păşit într-o cameră mobilată cu o vitrină și o servantă încadrate cu bibelouri, o canapea, două fotolii și un televizor. Lîngă masa din mijlocul încăperii, stăteau pe scaune două persoane : o femeie între două vîrste, încinsă cu un șorț de bucătărie și cu brațele mînjite cu făină și un bărbat tînăr, îmbrăcat în uniforma Tarom-ului.

Auzindu-ne intrînd, femeia şi-a întors capul şi ne-a privit întrebătoare, în timp ce aviatorul, ţinîndu-şi tîmplele între palme, a continuat să stea cu coatele pe masă, fixînd cu apatie scrumiera din faţa lui.

— Ce s-a întîmplat ? am întrebat, remarcînd dezordinea din încăpere.

— A fost omorîtă mama lui Titi — mi-a explicat femeia, arătînd cu vîrful bărbiei spre ofiţerul de aviaţie.

— Se află în dormitor... — a completat-o bărbatul care ne invitase în casă.

— Conduceţi-ne, vă rog, la victimă — i-am cerut, în timp ce-mi aruncam ochii spre trofeele vînătoreşti care erau agăţate pe toţi pereţii camerei.

Satisfăcut de rolul de ghid pe care i l-am atribuit, mi-a făcut un semn de invitaţie. Urmîndu-l pe un culoar, am trecut pe lîngă două uşi închise şi ne-am oprit în faţa alteia, dată de perete.

— Vă rog să rămîneţi pe loc ! i-am cerut călăuzei noastre, trecînd pragul camerei şi oprindu-mă pentru a-i examina interiorul. Lîngă peretele din stînga se găsea un şifonier cu patru uşi, în faţă o fereastră, iar în dreapta — un scrin şi un studio. Ca şi în celelalte încăperi prin care trecusem, am remarcat urmele unei scotociri fără menajamente.

Atenţia mi-a fost atrasă din nou de studio, deoarece pe el se aflau, aruncate la întîmplare, un maldăr de perne, aşternuturi, o plapumă şi, pe deasupra, ca pentru a sublinia şi mai mult talmeş-balmeşul, o prepeliţă împăiată, trîntită cu picioarele în sus.

Făcînd cîţiva paşi spre pat, am văzut pe mocheta portocalie aşternută pe duşumea o pată maronie, cu un diametru de vreo treizeci de centimetri. Aplecîndu-mă şi examinînd-o, am priceput repede cam ce provenienţă ar putea avea. Ridicîndu-mi ochii spre studio, am zărit, sub boarfe, un picior încălţat cu o şosetă.

— Dumneavoastră aţi aşezat victima în pat ? am întrebat, făcîndu-i semn lui Dan să se apropie pentru a mă ajuta să înlătur lucrurile aruncate pe studio.

— Nu, domnule ofiţer. Aşa am găsit-o — a protestat de lîngă uşă „ghidul" nostru.

Cînd ne-am terminat treaba, am privit victima. Avea în jur de cincizeci de ani, era îmbrăcată cu un capot și zăcea cu fața în sus. În creștetul capului avea o plagă de vreo zece centimetri.

— Cu ce-o fi lovit-o ? Cu toporul ? s-a întrebat Dan.

— Cum asta e treaba medicului legist, du-te și cheamă-l ! De asemenea, anunță procurorul și criminalistica ! Am văzut un telefon în sufragerie — i-am spus, cînd a dat să iasă din cameră.

— Ce nenorocire... — a spus cu amărăciune bărbatul care ne asistase.

— Cum se numește victima ?

— Chiran Elena.

— Cine a descoperit-o ?

— Titi... Și, cînd a văzut-o, a alergat la noi să ne cheme Știți, noi locuim la 42, adică în apartamentul de alături. Mai întîi am crezut că e beat, dar cînd m-a adus aici, m-am grăbit să dau telefon la 055...

— La ce oră a venit fiul victimei să vă cheme ?

— Cam la o jumătate de oră după ce-a sunat prima dată la noi. Și atunci era unsprezece și un sfert. Deci, pe la douăsprezece fără un sfert...

— Prima oară de ce v-a căutat ?

— A venit să ne întrebe dacă știm pe unde se află mama lui, pentru că el și-a uitat cheile la serviciu și n-are cum să intre în casă.

— Și pînă la urmă, cum a descuiat ?

Mi-a răspuns printr-o ridicare din umeri.

— Cu cine mai locuia aici ? am întrebat, arătînd spre patul pe care zăcea victima.

— Cu soțul ei și cu încă un fecior.

— Și ei unde sînt ?

— La serviciu.

— Nu i-ați anunțat ?

— Nu, pentru că n-am știut ce numere de telefon au, iar Titi a fost atît de tulburat de nenorocirea care l-a lovit, încît n-a fost în stare să-mi spună cum pot să-i găsesc.

— Doamna din sufragerie este soția dumneavoastră ?

După ce a confirmat, i-am rugat să se înapoieze amîndoi în apartamentul lor, unde îi voi căuta după ce voi termina cercetările în locuinţa victimei.

Cînd am intrat în sufragerie, Dan, încheind transmiterea dispoziţiilor pe care i le dădusem, tocmai lăsa receptorul în furcă, iar aviatorul lua din mîna femeii un pahar cu apă. Am aşteptat pînă ce vecinul de apartament şi-a luat nevasta şi apoi m-am adresat ofiţerului :

— Regret profund nenorocirea care v-a lovit.

Mai întîi şi-a ridicat ochii spre mine şi a dat din cap a resemnare, apoi, părînd că abia atunci remarca prezenţa noastră, a început să ne privească intrigat, cînd pe mine, cînd pe Dan.

— Sîntem căpitanul Apostolescu şi locotenentul Simionescu — l-am anunţat.

— Constantin Chiran — s-a dezmeticit el de-a binelea, ridicîndu-se de pe scaun şi prezentîndu-se. Vă rog să luaţi loc !

— Deşi nu este un moment potrivit, sînt nevoit să vă pun cîteva întrebări — l-am anunţat pe un ton de scuză.

— Înţeleg. Vă ascult... — a spus, oftînd şi alunecînd din nou pe scaunul de pe care se sculase.

— Pentru început, aş vrea să cunosc împrejurările în care aţi descoperit drama din locuinţa dumneavoastră.

— Abia astăzi m-am întors în Bucureşti, deoarece am fost de serviciu pe aeroportul Kogălniceanu. După ce am intrat în casă...

— De cînd lipsiţi de acasă ? l-a întrerupt Dan, care începuse să ia notiţe.

— De luneа trecută. Adică exact de o săptămînă.

— La ce oră aţi ajuns aici ?

— Ştiu că la zece şi jumătate am aterizat la Băneasa... — a cugetat el. Cred că în jurul orei unsprezece şi un sfert mă aflam în faţa uşii apartamentului nostru.

— Perfect. Ce aţi făcut din momentul în care aţi ajuns acasă ?

— Cînd am vrut să descui uşa, am constatat că mi-am uitat cheile în dulapul pe care îl am la Kogălniceanu şi am început să sun. Am insistat mult, ştiind că mama ar

fi trebuit să fie acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci m-am dus la familia Vioreanu, care locuieşte uşă în uşă cu noi, pentru a mă interesa pe unde ar putea să fie mama. Nereuşind însă să aflu nimic de la vecini, m-am înapoiat la uşa noastră şi am reînceput să sun... Dar, aşa cum am putut constata puţin mai tîrziu, n-avea cine să-mi răspundă... — a şoptit vlăguit, în timp ce-şi îngropa faţa în palme. Tocmai mă decisesem s-o caut la complexul alimentar sau prin piaţă... — a reluat după cîteva clipe, descoperindu-şi faţa — cînd, urmare a unui gest reflex, am pus mîna pe clanţă şi am văzut că uşa nu era încuiată... — a spus, întrerupîndu-şi relatarea printr-un suspin şi întinzînd mîna după paharul în care mai rămăsese un deget de apă.

Am fost însă mai iute decît el şi, luîndu-l de pe masă, m-am dus să-l umplu la bucătărie.

Am aşteptat pînă ce a băut apa ce i-am adus-o şi, văzînd că privirea i-a devenit nesigură, m-am grăbit să intervin mai înainte de a-l cuprinde iar deprimarea.

— Cînd aţi intrat, n-aţi remarcat dezordinea din casă ?

— Bineînţeles că am văzut-o, dar mi-am spus că mama s-o fi apucat să facă curăţenie generală — mi-a răspuns el, după ce, pentru o clipă, am avut senzaţia că nu mă auzise.

— Dacă am înţeles bine, aţi cerut sprijinul vecinilor dumneavoastră cam la o jumătate de oră după ce aţi intrat în casă. De ce aţi întîrziat atît de mult ? l-am întrebat pentru a elucida un aspect care mă intrigase în timpul discuţiei avute cu soţul gospodinei.

— Pentru că abia atunci am văzut ce i se întîmplase mamei... — a zis, ştergîndu-şi cu pumnii lacrimile ce îi invadaseră ochii.

Tocmai voiam să fac o pauză pentru a-l lăsa să se liniştească, cînd s-a auzit zbîrnîitul imperios al soneriei.

A fost rîndul lui Dan să-şi abandoneze scaunul, iar cînd s-a înapoiat era însoţit de procurorul Marian Gabrielescu.

După ce am făcut prezentările, l-am rugat pe noul venit să mă însoţească în camera unde fusese găsită victima. Apoi, în timp ce el s-a apucat să examineze cadavrul

şi dezordinea din încăpere, l-am pus la curent cu cele aflate.

— S-ar părea că sînt întrunite toate elementele constitutive ale unei tîlhării — a conchis el, cuprinzînd printr-o mişcare circulară a degetului arătător patul şi răvăşeala din încăpere.

— La o stfel de ipoteză m-am gîndit şi eu — am admis. Să sperăm că fiul victimei ne va ajuta să stabilim şi mobilul.

Procurorul m-a aprobat şi eu l-am poftit în sufragerie pentru a continua chestionarea ofiţerului de aviaţie.

— Cum se explică faptul că aţi descoperit-o pe mama dumneavoastră abia la o jumătate de oră după ce aţi intrat în casă ? am revenit la întrebarea pe care i-o pusesem fiului victimei în momentul cînd îşi făcuse apariţia procurorul.

— Aşa cum v-am spus, văzînd dezordinea din apartament şi închipuindu-mi că mama s-a apucat să facă curăţenie, m-am dus să fac un duş şi să mă bărbieresc... După aceea am intrat în dormitorul meu pentru a-mi schimba uniforma. Ulterior, mai precis chiar în momentul în care terminasem cu îmbrăcatul, am auzit trîntindu-se fereastra de la dormitorul părinţilor mei şi mi-am spus că, în timp ce mă aflam în baie, s-a întors mama. Aşa că m-am dus s-o întreb dacă mă căutase cineva cît lipsisem. Mai întîi m-a contrariat faptul că pe pat se afla aruncată o pasăre împăiată, apoi, apropiindu-mă, am văzut-o şi pe mama... — a zis, ascunzîndu-şi îngrozit ochii.

— Pe fratele şi pe tatăl dumneavoastră i-aţi anunţat despre cele petrecute aici ?

— Nu, am şi uitat de ei ! a zis, lovindu-şi fruntea cu palma.

— O să ne ocupăm noi de asta. Vă rog să ne spuneţi prenumele lor şi locul de muncă unde pot fi găsiţi.

— Pe fratele meu, îl cheamă Valy, adică Valentin şi este fotoreporter la Centrul 5 al Cooperativei „Fotografia", iar pe tata, Anton şi lucrează la unitatea militară 81.215.

M-am uitat spre Dan şi a priceput ce are de făcut, ridicîndu-se de pe scaun şi îndreptîndu-se spre ieşire. Cum aproape imediat şi-au făcut apariţia în cameră me-

dicul legist Olimp Dobrescu şi căpitanul Eugen Maier de la criminalistică, am presupus că asistentul meu, întîlnindu-i în faţa uşii, i-a îndemnat să intre fără să mai sune.

Procurorul, văzînd că vreau să mă ridic, mi-a făcut semn să-mi văd de treabă şi i-a poftit pe experţi să-l urmeze în dormitorul unde se afla victima.

Mama dumneavoastră se afla în conflict cu cineva ? m-am interesat, întorcînd capul spre aviator.

— Nu... — s-a mirat el. Era un om paşnic... Probabil că trebuie să fie isprava unor hoţi...

— Obişnuia să primească în casă persoane străine ?

— Nu ! Cum să primească necunoscuţi în casă ?

— Întrucît broasca de la uşa apartamentului nu prezintă urme de violenţă, este de presupus că autorul sau autorii omorului n-au pătruns în casă cu forţa, ci cu asentimentul mamei dumneavoastră — i-am atras atenţia, în timp ce procurorul revenea în dormitor şi lua loc pe scaun.

— Mda... — a admis el, părînd surprins de corectitudinea raţionamentului meu. Cred că aveţi dreptate, dar tot nu văd cine ar fi putut comite o astfel de faptă...

— Din cîte ştiţi, ţinea în casă o sumă mai mare de bani ?

— Mama avea nişte bani, dar nu prea mulţi, deoarece în urmă cu vreo lună de zile mi-a dat treizeci de mii de lei ca să plătesc avansul pentru o garsonieră construită pe credit. Şi nu cred să mai fi avut mulţi alţii,..

— Dar, de exemplu, bijuterii sau alte obiecte de valoare ? l-a întrebat procurorul.

— N-am cunoştinţă de aşa ceva — a răspuns cel chestionat, pe cînd sălta din umeri a scepticism.

— Lipseaţi mult de acasă ? m-am interesat, pentru a afla de ce nivelul erudiţiei sale avea o cotă atît de scăzută.

— Fiind toată vara detaşat la aeroportul Kogălniceanu, nu puteam veni pe aici mai des de o dată pe săptămînă.

— Totuşi, v-aş ruga să vă aruncaţi o privire prin locuinţă şi să ne spuneţi dacă remarcaţi lipsa vreunui

obiect — i-am cerut, abordînd un aspect mai practic pentru anchetă.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd martorul a terminat de făcut trecerea în revistă a locuinței, am afla că dispăruseră o haină din piele, două carpete de perete, pluşate, prima reprezentînd o reproducere după „Cina cea de taină", iar a doua după „Răpirea din Serai". De asemenea, din apartament mai lipseau o cucuvea împăiată, două radiocasetofoane şi o puşcă de vînătoare.

Cînd fiul victimei a isprăvit cu descrierea obiectelor sustrase, l-am rugat să-mi vorbească despre prietenii şi rudele familiei. Apoi, după ce mi-am notat informaţiile pe care mi le-a furnizat, i-am adus la cunoştinţă că, în interesul cercetărilor, ar fi bine dacă şi-ar lua cu el hainele şi obiectele de care ar putea să aibă nevoie în următoarele două-trei zile.

Cum el m-a asigurat că a înţeles motivele cererii mele, l-am condus în dormitorul lui. Aşteptînd cîteva minute şi văzînd că nu e prea decis asupra lucrurilor pe care intenţiona să le bage într-o valijoară, mi-am vîrît capul în camera unde zăcea victima.

— Apare ceva ? l-am întrebat pe căpitanul Maier, care, dezlipind o bandă adezivă de pe uşa garderobului, se dusese cu ea spre fereastră şi o ridicase pentru a o examina la lumina zilei, cu interesul unui fotograf amator debutant.

— Da ! m-a asigurat el cu satisfacţie. Amprentele sînt de-o claritate, aş zice, perfectă.

— Şi credeţi că aparţin autorilor ? l-a întrebat procurorul cu interes.

— La o astfel de întrebare se poate răspunde numai după ce vom exclude impresiunile digitale ale persoanelor care, în mod legitim, puteau lăsa urme în această locuinţă — i-a replicat imperturbabil criminalistul.

— Întrucît fiul victimei va lipsi cîteva zile de acasă, înainte să plece, te rog să-l amprentezi — i-am cerut, făcîndu-i semn cu degetul către celălalt dormitor.

Cîteva minute mai tîrziu, în timp ce-l conduceam spre ieşire, aviatorul s-a interesat cum îşi va putea contacta fratele şi tatăl, din moment ce el va fi plecat cînd aceştia vor fi anunţaţi de cele petrecute la ei acasă.

— Chiar voiam să vă rog să-mi spuneţi unde veţi locui. Atît pentru a vă anunţa familia, cît şi pentru a discuta cu dumneavoastră, dacă va mai fi necesar.

— Deşi garsoniera pe care mi-am făcut-o nu este complet mobilată, voi sta acolo — mi-a răspuns, dîndu-mi adresa.

Revenind în dormitorul în care se afla victima, l-am văzut pe doctorul Dobrescu strîngîndu-şi trusa.

— Ce ne spui, Olimp ? l-am întrebat.

— Cauza decesului este evidentă. Multiple fracturi craniene, produse cu un corp dur şi greu, parcă cu muchii...

— Topor ? s-a interesat procurorul.

— Aşa cred. Însă un răspuns mai sigur, după necropsie.

— Cînd s-a produs decesul ?

— Cu aproximativ douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Atît de mult ! m-am mirat, deoarece eu îmi închipuisem că drama se consumase în cursul dimineţii, după plecarea de acasă a soţului şi a celuilalt fiu.

— Poate mai puţin, dar, după starea cadaverică, în nici un caz într-un interval mai mic de douăsprezece ore.

— Sigur, Olimp ? am insistat, neîncrezător.

— Ce vrei să spui ? s-a interesat el, devenind dintr-o dată rigid ca o coajă de pîine uscată.

— Eşti convins că omorul nu s-a comis mai curînd ? Să zicem cu cel mult şase ore în urmă — am zis eu, rămînînd la ideea că drama a avut loc în cursul dimineţii.

— Dacă crezi că te pricepi mai bine la medicina legală, poftim ! mi-a replicat, dintr-o dată iritat, întinzîndu-mi trusa lui de serviciu cu un gest care nu mai avea nevoie de alte explicaţii.

— Te înfurii degeaba, Olimp. Nu e vorba despre competenţa ta, ci de faptul că victima, în mod logic, nu putea fi răpusă decît după ce a rămas singură în casă. Situaţie în care se putea afla numai după ora şase sau şapte dimi-

neața, cînd au plecat la serviciu ceilalți membri ai familiei. Altfel, luînd drept bun momentul pe care mi l-ai indicat, ar trebui să admit că omorul a fost comis înainte de miezul nopții, ceea ce m-ar obliga în mod implicit să cred că la uciderea victimei au asistat fiul sau soțul acesteia. Ce părere ai, ți se pare veridică această ipoteză ?

A rămas cu ochii pironiți către mine, apoi, mușcîndu-și gînditor buza superioară, a ridicat din umeri a indiferență și m-a repezit :

— Dom'le, știi ceva ? Fiecare cu meseria lui. Eu ți-am spu că omorul s-a produs cu cel puțin douăsprezece ore în urmă. În rest, te privește ! Descurcă-te !

— Ținînd seama de divergența de păreri dintre dumneavoastră și domnul căpitan, nu credeți că ar fi mai bine să așteptăm pînă efectuați necropsia ? l-a întrebat procurorul, cu vădită intenție de a pune punct discuției.

Dobrescu a dat din cap a conformare și, strîmbînd plictisit din nas, ne-a avertizat :

— În orice caz, este exclus ca omorul să fi fost comis într-un interval mai mic de douăsprezece ore !

Conciliant, procurorul l-a aprobat și s-a declarat de acord cu ridicarea victimei.

— Ar mai exista o ipoteză... — a spus procurorul, după ce i-am condus pînă la ușă pe Dobrescu și brancardierii săi. Poate că cel de-al doilea fiu și soțul victimei n-au dormit azi-noapte acasă. Situație care ar putea să explice faptul că victima, așa cum susținea medicul legist, a fost ucisă în timpul nopții.

— M-am gîndit și eu la o astfel de eventualitate. Iar confirmarea o vom avea curînd, deoarece l-am și trimis pe locotenentul Simionescu după ei. În caz pozitiv, înseamnă că agresorul sau agresorii fac parte din anturajul victimei, fie și numai pentru faptul că li s-a permis accesul în locuință la o oră atît de nepotrivită pentru vizite — am conchis.

— Mda... Așa s-ar părea — m-a aprobat, aruncîndu-și ochii pe ceas și anunțîndu-mă : Fiind de serviciu pe Capitală, trebuie să mă întorc la post, așa că vă rog să continuați cercetările și să mă țineți la curent cu mersul lor.

După plecarea procurorului, m-am întors la căpitanul Maier, care lipea de zor benzi adezive pe mobila din sufragerie.

— Cum merge, Eugen ? l-am întrebat.

— Am ridicat atît de multe impresiuni, încît nu mai am mult și-mi epuizez rezerva de bandă revelatoare. Barem de n-aș munci degeaba... — a replicat a lehamite, pe cînd își ștergea transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

— Cum infractorii, în ciuda faptului că nu sînt străini de metoda identificării prin amprente, continuă să-și semneze trecerea pe la locul faptei cu urme digitale, să sperăm c-au făcut-o și de data asta — l-am încurajat, în timp ce mă duceam spre măsuța pe care era așezat telefonul.

După ce am vorbit cu comandantul secției de poliție a arondismentului și i-am cerut să-mi trimită cîțiva oameni, care să se ocupe cu depistarea unor eventuali martori prin vecinătate, i-am spus lui Maier că am plecat să cer relații de la locatarii blocului.

*

— V-aș ruga să-mi spuneți cînd ați văzut-o ultima oară pe Elena Chiran ? — i-am întrebat pe cei doi vecini găsiți în compania fiului victimei, de îndată ce m-au poftit să intru în apartamentul lor.

— Eu am văzut-o alaltăieri dimineață, cumpărînd lapte. De atunci n-am mai zărit-o — a răspuns bărbatul, ridicînd din umeri.

— Ba eu am văzut-o chiar ieri ! s-a grăbit femeia să intervină, mîndră că este mai bine informată ca soțul ei.

— La ce oră și în ce împrejurare ?

— În jurul orei două după-amiaza. Eu urcam scările, iar ea ducea gunoiul la tobogan.

— Ați discutat ceva ?

— Da, eu am întrebat-o ce mai face și ea mi-a răspuns că e supărată, pentru că se pregătise să-și petreacă duminica la ștrand cu familia și niște fini, iar ploaia le-a stricat toate socotelile.

— În noaptea care a trecut sau în cursul acestei dimineți ați auzit zgomote care ar putea fi puse în legătură cu fapta petrecută în apartamentul alăturat ?

Ambii mi-au răspuns cu gesturi de infirmare.

— Dar persoane străine, care să fi intrat în locuința familiei Chiran, ați remarcat ?

Cum răspunsul lor a fost din nou negativ, am vrut să mai știu dacă au zărit necunoscuți prin imobil, dar, văzîndu-i că ridică iar din umeri, am abandonat fără prea mult regret scaunul pe care mă invitaseră să iau loc.

*

În apartamentul care se afla deasupra celui în care fusese ucisă victima, locatarii erau plecați în concediu de mai multe zile și n-am avut cui să cer relații. Iar în cel situat dedesubt am găsit o pereche de bătrîni care nu-și mai văzuseră vecina de o săptămînă, deoarece, fiind bolnavi de gripă, nu mai ieșiseră din casă. Tot ce știau s-a rezumat la faptul că, în ziua precedentă, unul din ei, ar fi auzit radioul cîntînd în apartamentul victimei.

— Cam cît putea fi ora ? am întrebat-o într-o doară.

— În jurul orei două după-amiaza.

— Altceva ați mai auzit ?

Ambii au clătinat din cap, apoi femeia a zis, ezitînd :

— Parcă am auzit totuși ceva...

— Vă rog — am încurajat-o.

— Ieri, pe la cinci după-amiaza, cînd am închis televizorul, am avut impresia că bocăne cineva în apartamentul familiei Chiran...

— Adică un zgomot asemănător celui produs prin baterea unui cui ? am încercat eu să stabilesc ce însemna bocăneala la care s-a referit.

— Ah, nu ! Mai degrabă aș spune că s-a auzit o țopăială ca la dansurile tineretului din ziua de astăzi — a răspuns ea, strîmbînd din nas cu dispreț.

— S-a dansat mult ? am vrut să știu, spunîndu-mi că, întrucît petrecerea a avut loc înainte de comiterea omorului, va trebui să-i identific pe toți participanții la ea, deoarece nu era exclus ca autorul sau autorii crimei să fi făcut parte din cercul acestora.

— Nu știu... În orice caz, cît timp a funcționat televizorul, n-am auzit nimic, pentru că soțul meu n-aude prea bine și-l punem să meargă la maximum. Dar, după ce l-am închis, țopăiala de care v-am spus a mai durat cîteva clipe și s-a făcut liniște.

Una peste alta, din ultima afirmație a martorei, reieșea că posibilitatea ca în locuința victimei să se fi dansat cu cîteva ore înainte de comiterea omorului se dovedea a fi fără temei. Pentru că, în definitiv, tot ce auzise ea se limitase la un zgomot care durase prea puțin pentru a putea trage concluzia că în apartamentul de deasupra se dăduse o petrecere.

Întrucît n-am reușit să mai aflu nimic de la interlocutorii mei, m-am retras spunîndu-mi că, dacă mi s-ar întîmpla să uit relatarea făcută de femeie, n-ar fi nici o pagubă.

*

Mai înainte de a-mi relua peregrinarea, am urcat din nou în apartamentul familiei Chiran, pentru a vedea dacă emisarul meu îi adusese între timp pe soțul și pe cel de-al doilea fiu al victimei. Am constatat însă că Dan nu se înapoiase încă din misiune. În schimb, secția de arondisment îmi trimisese patru oameni a mă ajuta la cercetări.

— Dumneata vei sta la ușă și vei asigura paza cîmpului infracțional — i-am spus unuia dintre ei, care era în uniformă de subofițer și am continuat către ceilalți : în ceea ce vă privește, vă rog să vă împărțiți astfel munca, încît să discutați cu toți locatarii din imobilele de pe această stradă. Mă interesează acei martori care ar putea furniza informații despre uciderea victimei Elena Chiran. Întrucît nu am primit încă raportul medicului legist, sîntem nevoiți să situăm momentul probabil al crimei într-un interval foarte larg, undeva între seara zilei de duminică și această dimineață. În primul rînd va trebui să aflați cînd a fost văzută victima pentru ultima oară și dacă a fost remarcată prezența unor persoane suspecte prin împrejurimi. Pînă vom ști mai bine ce trebuie să căutăm, ne limităm la aceste tatonări de rutină.

— Eu am terminat — m-a anunțat Maier, după plecarea celor trei colaboratori.

— Cum pînă apar și ceilalți doi membri ai familiei tot nu poți face o selecție a urmelor pe care le-ai ridicat, te-aș ruga să mă ajuți la cercetarea locuinței.

— După răvășeala din casă, chiar îți imaginezi că răufăcătorii n-au găsit ce căutau ? s-a interesat el, cu ironie.

— Cum nu se știe niciodată, să ne facem meseria ! l-am îndemnat, scoțîndu-mi în mod demonstrativ haina și suflecîndu-mi mînecile cămășii.

O oră mai tîrziu, am făcut bilanțul cercetării noastre. Într-o poșetă veche, ascunsă în lada studioului pe care zăcuse victima, se aflau : o broșă și patru verighete de aur, precum și douăzeci și una de mii de lei în obligațiuni C.E.C.

— Acesta să fi fost mobilul, ori numai niște valori neglijabile, funcție de miza căutată și subtilizată deja de infractori ? a întrebat Maier, privind conținutul poșetei.

Tocmai cînd mă pregăteam să-i povestesc că nu sînt Mafalda pentru a-i putea da un răspuns, am auzit telefonul sunînd în sufragerie.

— Bună ziua. Aș putea vorbi cu Valy ? s-a interesat un tip, după ce am dus receptorul la ureche.

— Nu este acasă. Cine-l caută ?

— Aurel. Titi, tu ești ? mi-a întors el întrebarea.

— Cine sînteți dumneavoastră ? l-am contrat, pe cînd îmi spuneam că, după toate probabilitățile, mă confundă cu aviatorul.

— Aurel Clucescu, un coleg de-al lui Valy.

— Dacă sînteți colegi, de ce-l căutați acasă și nu la serviciu ?

— Pentru că n-a venit ! Și doar am stabilit clar cu el că-i împrumut mașina numai cu condiția să mi-o aducă înapoi, acasă ! a explicat interlocutorul meu cu un ton de enervare crescendo.

— Domnule Clucescu, sînt căpitanul de poliție Apostolescu și vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră — l-am anunțat, cu interesul deodată strînit de afirmația lui.

— Da' ce s-a întîmplat ? Mi-a accidentat mașina ? a întrebat el cu o voce secătuită de spaimă.

— Știți unde locuiește Valentin Chiran ? l-am consultat, omițînd să-i dau vreun răspuns.

— Cum să nu știu ?

— Perfect. Vă rog să veniți cît mai repede posibil la el acasă, unde veți primi toate explicațiile pe care mi le-ați cerut.

El m-a asigurat că pleacă imediat spre mine, iar eu am închis aparatul și, intrigat, i-am relatat lui Maier discuția avută.

— Ei, mai sînt salariați care trag chiulul de la serviciu — mi-a explicat el, făcînd un gest de nerăbdare, chiar în momentul în care am auzit pe cineva intrînd în casă.

Era locotenentul Simionescu.

— I-ai adus ? l-am întrebat.

— Regret, dar n-am reușit să-i găsesc — m-a anunțat, subliniindu-și spusele printr-o elocventă ridicare din umeri. Tatăl nu s-a prezentat astăzi la serviciu, iar fiul, așijderea. Cu mențiunea că ultimul a lipsit și ieri.

— Ieri a fost duminică — l-am avertizat.

— Sînt oameni care lucrează și duminica. De exemplu fotoreporterii care fac poze la nunți, botezuri și așa mai departe... — mi-a replicat el, impasibil.

— Ei fir-ar să fie ! O femeie este ucisă în propria ei casă, iar familia ei, cucu ! Ia-o de unde nu-i ! Cam al naibii de curioasă această coincidență... Și eu cum fac o selecționare a impresiunilor colecționate ? a zis Maier, reamintindu-și de aspectul practic al muncii lui.

— Deocamdată, exclude ce se poate... Adică pe ale victimei și ale fiului pe care l-ai amprentat deja. În rest, vom vedea. Cînd pleci la sediu, te rog să duci și asta — i-am recomandat, arătîndu-i conținutul poșetei găsită în lada studioului.

— S-a mai întîmplat ca persoanele pe care le-ai căutat să absenteze nemotivat de la serviciu ? l-am întrebat pe Dan, încercînd să pricep cam de ce soi ar putea să fie știrea pe care mi-o adusese.

— În ceea ce-l privește pe băiat, da. Și, ținînd seama de faptul că, în fond este un fel de liber profesionist, s-ar putea spune că dispariția lui nu este în mod obligatoriu semnificativă. În schimb, cu tatăl, situația se prezintă diferit, deoarece este cunoscut a fi un salariat foarte serios. Dacă mai adăugăm și faptul că nu demult mai era încă militar activ, nu-i tocmai ușor de admis că, așa dintr-o dată, s-a apucat să tragă chiulul...

— Cu ce se ocupă în unitatea militară în care lucrează ?

— Este șeful popotei. Și, întrucît masa ostașilor trebuia demult servită — a zis, bătînd în mod semnificativ în ceasul de la mînă — este greu de găsit o explicație pentru modul în care și-a neglijat îndatorirea.

— Și totuși s-ar putea să existe... Cum cel de-al doilea fiu a împrumutat o mașină, pe care încă nu a restituit-o, am putea admite că a plecat cu vreo femeie, într-o escapadă de cîteva zile. Deci, în mod firesc, n-avea cum să fie acasă cînd s-a consumat drama...

— Iar tatăl lui și totodată soțul victimei, din diverse motive, într-o criză etilică sau de gelozie, și-a ucis consoarta — mi-a preluat Dan ideea. Și cum în crizele pasionale autorii lor obișnuiesc să se predea din proprie inițiativă, cînd li se mai răcorește mintea înfierbîntată de alcool, nu vom mai avea mult de așteptat pînă se va înapoia acasă și ne va povesti de-a fir a păr cum și-a omorît nevasta. Ce părere ai, ține o astfel de versiune ?

Apreciind că modul în care își expusese punctul de vedere părea destul de logic, am început prin a-mi înclina capul a confirmare, dar m-am răzgîndit :

— Varianta pe care ai fabricat-o are un cusur. Unul singur, dar esențial !...

— Și, mă rog, care ar fi acesta ? m-a zorit el, văzînd că m-am oprit pentru a privi spre ușă, de unde se auzeau apropiindu-se niște pași.

Cînd am văzut că era unul din ofițerii pe care-i trimisesem să facă investigații prin vecinătate, i-am făcut semn să aștepte și am întors capul spre Dan :

— Ai omis talmeș-balmeșul pe care l-am găsit în casă și care, după părerea mea, exclude posibilitatea

ca omorul să fi fost comis de soţ. Deoarece aceasta, prin poziţia lui, ar fi trebuit să ştie cu precizie ce şi unde are de căutat. Şi, cum dezordinea din locuinţă demonstrează că persoana sau persoanele care au „operat" aici erau străine de obiceiurile casei, trebuie să excludem o posibilă implicare a celorlalţi membri ai familiei în fărădelegea pe care o anchetăm.

— Bine, admiţînd că ai dreptate, te rog să-mi spui unde sînt soţul şi fiul victimei ?

— La această întrebare ar fi trebuit să răspunzi tu ! Că doar de aceea te-am trimis să-i cauţi ! i-am replicat iritat, constatînd că se uită la mine zeflemitor. În orice caz, numai continuîndu-ne investigaţiile vom putea afla ceea ce ne interesează — am adăugat, văzînd că s-a bosumflat şi m-am adresat ofiţerului carê-şi făcuse apariţia la uşă. Ai prins vreun fir ?

— Da, domnule căpitan. Am găsit o martoră care a văzut-o ieri după-amiază pe victimă. Aceea este !... — a raportat el, apropiindu-se de fereastră pentru a-mi arăta într-un balcon al imobilului de peste drum, la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri, o femeie care privea spre noi, cu coatele pe balustradă, ca dintr-o lojă de teatru.

— Bine. Să mergem la ea — am spus, pornind spre ieşire.

Cînd am ajuns pe palier şi am vrut să închid uşa, am zărit un tip care urca năvalnic scara, cîte două trepte o dată şi, gîfîind, şi-a curmat elanul la o palmă de pieptul meu. Avea pînă în patruzeci de ani, trăsături regulate şi era blond spre şaten, suplu şi de statură potrivită.

— Unde mergeţi ? l-am întrebat.

— Aici ! a scîncit el, speriat ca un căţeluş care tocmai a scăpat de lanţul unui hingher.

— Pe cine căutaţi ?

— M-a invitat un dom' căpitan... — a răspuns, continuînd să respire cu dificultate.

— Sînteţi domnul Cluceşcu ? mi-am dat eu cu presupusul, amintindu-mi de tipul cu care vorbisem la telefon. Cu mine aţi discutat. Sînt căpitanul Apostolescu — i-am reamintit, după ce el a confirmat că era chiar persoana la care mă gîndisem.

— Ce facem cu martora, domnule căpitan ? s-a interesat ofițerul care mă însoțea, văzînd că mă întorc și-l poftesc pe noul venit în casă.

— Am să mă ocup de ea mai tîrziu. Pînă atunci continuă cercetările pe aceeași direcție — i-am cerut, mai înainte de a reintra în casă.

— Ce s-a întîmplat cu mașina mea ? m-a luat repede invitatul meu, cînd am ajuns în sufragerie. Mi-a distrus-o, nu ? a adăugat, arborînd un aer mai nefericit decît cel pe care poate să și-l fabrice un cerșetor de profesie, cînd întinde mîna pentru a-și umple buzunarele cu banii credulilor.

— Vă rog să luați loc — am zis, indicîndu-i un scaun lîngă masa din mijlocul camerei, pe cînd îmi spuneam că, din cîte îmi aminteam, îl chemasem ca să-i pun eu întrebări, nu el mie.

A clătinat din cap a refuz și m-a avertizat cu toată convingerea :

— Fără menajamente ! Vă rog să-mi spuneți bărbățește ce s-a întîmplat cu mașina mea !

Deși am fost tentat să-l informez că puțin îmi pasă de mașina lui, m-am stăpînit și i-am propus :

— V-aș ruga să-mi povestiți ce este cu mașina de care vă interesați.

— Nu m-ați chemat pentru a-mi spune că mi-a accidentat-o Valy ? a vrut să știe, teribil de neîncrezător.

L-am liniștit printr-un gest de negație și i-am spus cu ce ocazie mă aflam în fața lui.

— Nu se poate ! a exclamat, ducîndu-și stupefiat mîna la gură.

Am ridicat din umeri a fatalitate și am conchis :

— Prin urmare, pe doamna Chiran am descoperit-o ucisă, iar soțul ei și Valentin, colegul dumneavoastră, nu sînt de găsit. Aveți cumva idee pe unde ar putea fi ?

— Credeți că dacă aș fi știut, mi-aș mai fi pierdut toată dimineața sunînd aici ? m-a consultat, arătînd spre telefon.

I-am făcut semn lui Dan să-și pregătească notesul și am început să-l chestionez metodic :

— Cînd v-ați văzut ultima oară cu Valentin ?

— În urmă cu două zile, mai precis sîmbătă, pe la douăsprezece noaptea.

— Așa tîrziu ? m-am mirat.

— Ba era chiar devreme ! Pentru că de cele mai multe ori ne terminăm serviciul spre patru dimineața.

— În ce constă munca dumneavoastră ?

— Sînt fotoreporter la Cooperativa „Fotografia" și sînt plătit în funcție de comenzile pe care le primesc. Și, pentru a primi aceste comenzi, trebuie să umblu după clienți ! În consecință, eu și Valy formăm o echipă și după zece dimineața începem să batem drumurile spre primăriile de sector pentru a-i fotografia pe cei care se căsătoresc. Spre ora patru, cînd se termină această activitate, ne despărțim, pentru a ne revedea după opt, cînd începm să colindăm restaurantele în căutarea banchetelor, nunților, botezurilor și bineînțeles a chefliilor care vor să-și imortalizeze starea euforică — a zîmbit el cu amărăciune, încheind : iar această colindare a orașului, așa cum v-am spus, se termină mai întotdeauna spre dimineață.

Am dat din cap a compasiune pentru avatarurile profesiei lui și am abordat subiectul discuției noastre telefonice :

— Vă rog să-mi relatați ce este cu mașina pe care i-ați împrumutat-o.

— Păi, ce să fie ? Sîmbătă noapte, cînd ne-am despărțit, Valy mi-a cerut să i-o las lui, urmînd ca a doua zi să vină să mă ia de acasă la unsprezece dimineața... Și, cum l-ați văzut dumneavoastră, așa l-am văzut și eu ! a urmat el înciudat. Pe la ora douăsprezce, am sunat la el acasă și am vorbit cu mama lui, care mi-a spus că Valy a avut o pană de motor la mașina lui taică-su și că a dus-o la reparat la „Ciclop". În final, mi-a promis că, de îndată ce va veni acasă, îi va spune să-mi telefoneze. Dar, cum el n-a sunat pînă la trei după-amiaza, am plecat singur la treabă. Iar azi-dimineață, văzînd că tot nu a apărut, am sunat acasă la el și mi-ați răspuns dumneavoastră... — a zis pe un ton de resemnare.

— Ce autoturism aveți ? l-a întrebat Dan.

— O Skodă 1000 MB, roșie.

— Cu ce număr este înmatriculată ?

— Veneați des pe aici ? m-am interesat, după ce i-a spus lui Dan numărul mașinii lui.

A ridicat o mînă și a rotit-o ca pe un pui așezat la fript în proțap și apoi a glăsuit :

— Așa și așa.

— Cînd ați fost ultima oară aici ?

— Sîmbătă, după ce am terminat cu fotografierea mirilor...

— Cît era ora cînd ați ajuns aici ? s-a interesat Dan, cu intenția de a consemna o depoziție ca la carte.

— În jur de patru. Iar la opt, așa cum convenisem, Valy a venit la mine și apoi am plecat să vizităm restaurantele pentru a afla dacă au angajate banchete sau nunți în noaptea respectivă.

— Vă referiți la noaptea în care i-ați împrumutat mașina ? l-am întrerupt, pentru a mă convinge că nu face vreo confuzie care să deruteze investigațiile.

— Exact ! Și din acel moment eu nu mai știu nimic despre soarta mașinii mele... — și-a reamintit el să ofteze a descurajare.

— Nu cred că este cazul să vă faceți griji, pentru că, dacă ar fi fost accidentată, am fi aflat pînă acum. În orice caz, noi o vom pune sub urmărire — l-am liniștit. Acum vă rog să-mi spuneți pînă la ce oră ați stat acasă la Valentin ?

— L-am însoțit pentru că-mi trebuia unul din aparatele de fotografiat cu care lucrăm și pe care-l luase la el cu o sară înainte, dar mama și tatăl lui au insistat să rămîn cu ei la masă. Așa că... Eu zic că am plecat pe la cinci...

— Din discuțiile care s-au purtat între colegul dumneavoastră și părinții lui, ați avut impresia că între ei exista o stare de animozitate, de încordare ?

— Nu, nici gînd ! Taică-su a fost, ca de obicei, haios, iar maică-sa i-a ținut isonul...

— În afară de faptul că atmosfera a fost amuzantă, ați reținut ceva din ceea ce s-a vorbit ? am insistat, deoarece, pînă în prezent, interlocutorul meu era ultima persoană care discutase cu victima.

Pentru a chibzui mai bine, martorul şi-a ridicat privirea spre tavan şi a început să-l examineze de parcă ar fi descoperit acolo o pictură de-a lui Grigorescu necatalogată.

— A, da ! Îmi amintesc ! a exclamat cu satisfacţie, tocmai cînd, plictisindu-mă să-l tot privesc cum se zgîieşte la plafon, voiam să-i pun o altă întrebare. Domnul Chiran l-a întrebat pe Valy ce face a doua zi, deoarece ar vrea să se repeadă pînă la Roşiori ca să ia cîteva damigene cu vin de la o rudă. Iar cînd Valy i-a spus că maşina lor are o defecţiune la carburator, m-am oferit să i-o împrumut pe a mea, dar cu condiţia să porncască spre Roşiori dis-de-dimineaţă, astfel încît la unsprezece să vină să mă ia...

— Ştiţi ce rude au în Roşiori ?

Cum el a ridicat din umeri, mi-am plasat o altă întrebare :

— Din ceea ce s-a discutat la masă, a reieşit că ar aştepta vreo vizită din partea cuiva ?

— Nu, nu s-a vorbit nimic despre aşa ceva... Mai degrabă aş spune că nepotul lui nea Anton părea să aştepte pe cineva, fiindcă l-am tot văzut privind spre fereastră...

— În afară de părinţii şi colegul dumneavoastră, s-a mai aflat cineva în casă ? l-am întrerupt, fără nici o jenă, deoarece pînă atunci nu pomenise nimic despre o astfel de prezenţă.

— Da, un nepot de-al lui nea Anton.

— A venit în timp ce vă aflaţi acolo ?

— Nu. Cînd am intrat cu Valy, l-am găsit împreună cu părinţii lui.

— Îl cunoşteaţi ?

— Nu. Atunci l-am văzut pentru prima oară...

— Cum se numeşte ?

— Ionel. Mai mult nu ştiu. În orice caz, nea Anton mi-a spus că este nepotul lui.

— A mîncat şi el cu dumneavoastră ?

— Nu. Mama lui Valy l-a invitat de cîteva ori, dar el a refuzat-o, spunînd că a mîncat în altă parte, puţin înainte de a veni...

— Ați discutat ceva cu el ?

Mai întîi mi-a răspuns printr-un gest de negație, apoi iar a făcut cu mîna „așa și așa".

— Pînă s-a așezat masa, văzînd că este foarte retras, l-am întrebat dacă e bucureștean, iar el mi-a răspuns că este moldovean, din Bacău. Asta a fost totul, deoarece, văzînd că n-avea chef de vorbă și se tot uita pe fereastră, nu i-am mai adresat nici un cuvînt.

— El a rămas în casă și după plecarea dumneavoastră ?

— Da.

— Vă rog să ni-l descrieți — i-am cerut, constatînd că nu interlocutorul meu era ultimul martor care a văzut victima în viață, ci nepotul de care ne vorbise.

— Era de statură potrivită și slab... Părul lung și șaten... — a început să cugete el, ridicîndu-și din nou privirea spre tavan. Avea figura lunguiață... ochii căprui și retrași în orbite... Altfel aș spune că era un tip drăguț...

— Cum era îmbrăcat ? l-a luat Dan în primire, cînd martorul, terminîndu-și portretul-vorbit, și-a readus privirea spre mine.

— Într-o pereche de blugi românești, uzați și o cămașă în carouri, cu mînecî scurte...

— Ce fel de autoturism avea colegul dumneavoastră ? am vrut să mai știu.

— O Dacie albastră, dar era a lui nea Anton. El numai o conducea, fiindcă tatăl lui n-avea permis și se temea să conducă...

— Știți cumva ce număr de înmatriculare avea ?

El a ridicat din umeri și eu, cerîndu-i adresa unde-l puteam găsi, l-am asigurat că îl vom anunța de îndată ce vom da de Skoda lui.

*

Ușa s-a deschis atît de repede, încît am fost convins că doamna din balconul de peste drum nu ne slăbise din priviri nici măcar atunci cînd am traversat strada pentru a ne îndrepta spre blocul ei.

Era scundă și planturoasă, cu tenul galben, ca suferinzii de afecțiuni hepatice. Nici n-a așteptat să facem

bine cunoștință și să-mi spună că se numește „doamna Anghel", că ne-a și invitat să intrăm în casă, în mod evident fericită că are cu cine să converseze.

— Probabil că ați aflat ce i s-a întîmplat vecinei dumneavoastră, doamna Chiran — am zis, în chip de introducere.

— Sigur ! Tot cartierul vorbește de nenorocirea asta. Doamne ferește ! s-a închinat ea cu repetiție. Cine s-ar fi așteptat la o astfel de nenorocire...

— Întrucît vă aflați la același nivel cu apartamentul familiei Chiran, presupun că ați văzut adesea ce se petrece în casa vecinilor dumneavoastră...

— Bineînțeles ! Bineînțeles că am văzut ! s-a grăbit ea să confirme, nerăbdătoare să-și demonstreze „erudiția". În ultimii doi ani, de cînd m-am mutat aici, am văzut tot ce s-a petrecut la ei în casă...

Cum n-aveam de-a face pentru prima oară cu un martor exaltat, am știut că, dacă n-o ghidonez cu pricepere, am toate șansele să mă aleg cu cîteva ore mîncate fără nici cel mai mic folos. Așa că, arborînd o mină plină de admirație pentru talentul ei de bună observatoare, am întrerupt-o :

— Deși sînt convins că ați putea să-mi spuneți lucruri deosebit de interesante despre familia Chiran, sînt nevoit să mă limitez numai la informațiile pe care mi le-ați putea furniza în legătură cu ceea ce s-a întîmplat în casa lor, să zicem, în ultimele două zile. Pentru perioada anterioară urmînd a mai discuta și cu ocazia altei vizite — m-am simțit obligat să adaug, cu titlu de consolare, constatînd că, deodată, i s-a deteriorat buna dispoziție.

— Sigur ! Am să vă spun tot ce știu — s-a angajat ea, reîncepînd să zîmbească de îndată ce a auzit promisiunea. Ce vreți să vă spun ?

— În primul rînd, cînd ați văzut-o pentru ultima oară pe doamna Chiran ?

— Astăzi, pe la opt dimineața. Ne-am întîlnit la coadă la lapte... Ea fiind cu cîteva persoane înaintea mea...

— Sînteți convinsă că ați văzut-o astăzi ? mi-am exprimat eu neîncrederea, deoarece medicul legist fusese

formal în afirmația lui că victima ar fi decedat cu cel puțin douăsprezece ore înainte de a o „consulta" el.

— Bineînțeles ! Da' mai e vorbă ? ! m-a asigurat ea cu fermitate.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, dar, din constatările pe care le-am făcut, vecina dumneavoastră nu putea să mai fie în viață la ora opt dimineața — i-am replicat, fără menajamente, în timp ce-mi spuneam că, ținînd cont de modul în care debutase „prețioasa" mea martoră, va trebui să fiu foarte circumspect cu datele ce vor rezulta din depoziția ei.

— Nu, domnule ! Am văzut-o azi dimineață ! a protestat ofensată, pentru ca imediat să cadă pe gînduri și, cîteva clipe mai tîrziu, să continue cu jenă : De fapt, cred că aveți dreptate... Pentru că acum mi-am amintit că azi nici n-am luat lapte, fiindcă îmi mai rămăsese din cel cumpărat ieri...

— Deci ultima dată ați văzut-o ieri dimineață, la lapte — a conchis Dan, pentru a ști ce are de consemnat în notesul lui.

— Ah, nu ! Am mai văzut-o și ieri după-amiază.

— În ce împrejurare ? am dirijat-o eu.

— Cînd a ieșit pe balcon...

— La ce oră s-a întîmplat asta ?

— Cred că trebuie să fi fost în jurul orei cinci după-amiaza.

— Sînteți sigură ? am vrut să știu.

— Cum să nu fiu, dacă am și stat de vorbă cu ea.

— Și ce ați discutat ?

— De fapt, n-am discutat, ci numai mi-a arătat prin semne că ploaia care cădea afară îi stricase ziua.

Cum în ultimele două săptămîni numai duminică plouase, i-am făcut semn lui Dan că poate lua de bună afirmația martorei.

— Ulterior ați mai văzut-o ?

— Nu.

— Ați remarcat cine se afla atunci în casă ? m-am interesat cu o legitimă curiozitate, deoarece ne apropiasem de momentul probabil al crimei.

— Nu, pentru că atunci cînd sînt lăsate perdelele nu se poate vedea nimic... — mi-a răspuns ea, cu regret.

— În noaptea de duminică spre luni, aţi auzit ceva care să vă reţină atenţia ? Să zicem, de exemplu, nişte strigăte — am întrebat-o cu speranţa că voi reuşi să localizez mai bine momentul declanşării agresiunii.

— Nu, de ce să vorbesc cu păcat ?

— Dar despre soţul sau fiul doamnei Chiran. ce-mi puteţi spune ?

— Nu ştiu ce vă interesează.

— Cînd i-aţi văzut ultima oară ?

— Staţi să mă gîndesc... — a zis, ridicîndu-şi o palmă la frunte pentru a medita mai bine. Mda... Acum îmi amintesc ! Sîmbătă, puţin după ora cinci după-amiaza, l-am văzut pe domnul Anton ieşind din bloc şi pornind spre aleea din stînga, unde ştiu că-şi ţine maşina...

— Ştiţi ce maşină are ? a întrebat-o Dan.

— Sigur. O Dacie albastră.

— V-a atras ceva atenţia la domnul Anton, cînd l-aţi văzut ieşind din imobil ? mi-am reluat chestionarea.

— Adică dacă era băut ?

— Obişnuia să bea ?

— Cam da.

— Şi era băut ?

— Privind de sus, din balcon, nu mi-am putut da seama. Tot ce pot să vă spun, este că însoţitorul lui ţinea în mînă o sacoşă.

— Ştiţi cine era persoana care era cu el ? am întrebat-o şi, după ce a făcut un gest de infirmare, i-am cerut să mi-l descrie pe necunoscut.

— Era un tinerel, pînă în treizeci de ani, slab, înalt, brunet sau şaten şi cu părul lung.

— Cum era îmbrăcat ?

— Cu un pantalon uzat, parcă bleumarin şi o cămaşă cadrilată, cu mîneci scurte.

— L-aţi mai văzut pînă atunci ? am întrebat, pe cînd îmi spuneam că necunoscutul seamănă cu Ion, nepotul lui Anton Chiran, despre care martorul Clucescu afirmase că l-a întîlnit în locuinţa prietenului său.

— Nu.

— Pe Valentin, fiul mai mic al doamnei Chiran, cînd l-aţi zărit ultima oară ?

— Tot sîmbătă, dar mult mai tîrziu — m-a avertizat ea. Cred că era după miezul nopţii. A venit cu o maşină roşie şi a parcat-o pe alcea din dreapta blocului nostru. Apoi, imediat ce a traversat strada, am văzut cum s-a aprins lumina la toate ferestrele apartamentului lor. Cam o oră mai tîrziu, în camere a început să se facă întuneric pe rînd. Ce-a mai fost după aceea, nu mai ştiu, fiindcă am intrat în casă...

— Aţi mai remarcat şi altceva, doamnă Anghel ?

— Da. Aş putea să vă spun că, la puţin timp după ce a venit Valy acasă, am auzit o discuţie aprinsă între el şi mama lui. Cred că cearta lor a durat aproape o jumătate de oră.

— V-aţi putut da seama de cauza discuţiei lor ?

Ea a ridicat din umeri, iar eu, din motive de precauţie profesională, am verificat-o :

— Cum se face că eraţi la o oră atît de tîrzie pe balcon ?

— Vă mărturisesc că aş fi preferat să mă aflu în pat şi să dorm... Dar ce altceva aş fi putut să fac, cînd am sufocări din cauza astmului ? De aceea am şi fost pensionată medical, cu aproape doi ani mai devreme... — a zis ea, în timp ce-şi lipea de piept o palmă cu degetele răsfirate, probabil cu scopul de a-mi face cunoscută zona în care o durea.

Cu intenţia de a-i mai alunga din tristeţea pe care i-am citit-o în ochi cînd ne-a văzut ridicîndu-ne de pe scaune, i-am promis din nou că, dacă timpul ne va permite, vom mai trece pe la ea.

*

Ieşind din imobilul martorei, ne-am orientat spre prima alee din dreapta. Printre cele şase maşini parcate, am zărit şi una a cărei caroserie era roşie ca o tomată tocmai bună de cooptat într-o salată de vară. Apropiindu-ne de ea, n-am avut nevoie de un binoclu pentru a vedea că era o Skodă.

— E a lui Clucescu ? l-am întrebat pe Dan care, după ce şi-a consultat însemnările din notes, s-a uitat la numărul de înmatriculare al autoturismului.

Văzîndu-l confirmînd, am dat o tură în jurul ei şi am încercat toate portierele. Erau încuiate.

— În timpul cercetării am văzut un breloc al firmei Skoda, cu trei cheiţe. S-ar putea să fie ale acestei maşini... — i-am sugerat, întorcîndu-mă şi pornind spre capătul aleii.

*

Nici n-am intrat bine în apartament că telefonul s-a pornit să zbîrnîie.

După ce am ridicat receptorul, o voce feminină s-a declanşat pe nerăsuflate :

— Alo ! Pe unde umbli, naşă ? Nu mi-ai promis că stai şi mă aştepţi ? Toată ziua te-am sunat, da' ioc să fii p-acasă. Naşu' pe unde umblă ?...

— Pe cine căutaţi ? i-am întrerupt tirada, gîndind că trebuie să fie vreo zurlie care a greşit numărul.

— Dumneata eşti, nasule ? Sînt eu, Niculina...

— Pe cine căutaţi ?, mi-am repetat întrebarea, pregătindu-mă să pun receptorul în furcă.

— Nu-i casa Chiran ? s-a decis interlocutoarea mea să se intereseze.

— Ba da. Cine sînteţi dumneavoastră ? am vrut să ştiu, pe cînd îi arătam lui Dan brelocul cu cheile maşinii pe servanta din sufragerie.

— Da' dumneavoastră cine sînteţi ? mi-a întors-o ea, intrigată.

Prezentîndu-mă, am aflat că se numeşte Niculina Zamfir şi că este fina lui Elena şi Anton Chiran.

— Da' ce s-a întîmplat ? Unde-s naşii mei ? a întrebat ea contrariată.

— Cînd aţi stabilit întîlnirea de astăzi ? am chestionat-o, omiţînd să dau vreun răspuns la întrebarea ei.

— Ieri după-amiază, la telefon...

— De unde vorbiţi acum ?

— De acasă...

— Unde locuiți ? m-am interesat, apreciind că am dat peste un martor care ar putea să-mi furnizeze niște relații interesante.

În timp ce-mi notam adresa, l-am văzut pe Dan intrînd și scuturînd brelocul pentru a-mi atrage atenția cu cele trei chei de mașină, apoi dînd din cap a confirmare. Rugîndu-mi interlocutoarea să rămînă acasă pînă ajung la ea, am închis și m-am adresat lui Dan :

— Plec să audiez o martoră. Între timp, te rog să ceri de la Circulație numărul mașinii familiei Chiran și s-o dai în urmărire. De asemenea, cheamă-l pe Maier și spune-i să ridice urmele din Skodă deoarece există prezumția că amprentele ce le va găsi ar putea să-i aparțină lui Valentin, cel de-al doilea fiu al victimei.

— Pentru a se putea pune în evidență niște eventuale amprente străine de cele lăsate de cei patru membri ai familiei victimei, avem nevoie și de cele ale soțului acesteia — a ținut el să-mi amintească.

— Știu. Între timp, mai dă o tură prin casă. Poate reușești să dibuiești niște obiecte personale de-ale lui Anton Chiran, capabile să ne furnizeze urmele digitale ale acestuia. Ar fi foarte bine...

— Lipsești mult ?

— Omul știe numai cînd pleacă... — am filozofat, după ce i-am cerut să-mi dea notesul.

*

Niculina Zamfir, era scundă și voinică, cu figura ovală și părul șaten încărunțit, arătînd cam de patruzeci de ani.

În chip de introducere, i-am povestit în cîteva cuvinte despre adevăratul motiv al vizitei mele.

— Nașa moartă ? ! Nu se poate... ! a gîlmat ea, pe cînd își acoperea cu palma gura și bărbia.

Am ridicat din umeri și, după ce am lăsat-o să-și mai revină din surpriză, am început să-mi fac meseria.

— Doamnă Zamfir, cînd ați văzut-o pe nașa dumneavoastră ultima oară ?

— Săptămîna trecută, cînd am fost cu toții la strandul de la Herăstrău...

— Ce înțelegeți prin „toți" ?

— Că în afară de noi au mai fost și soții noștri...

— Dacă am înțeles bine, ieri după-amiază ați vorbit la telefon cu nașa dumneavoastră. Așa este ? am întrebat-o, iar cînd ea m-a aprobat, am continuat : cine a sunat, ea sau dumneavoastră ?

— Eu.

— Ați putea preciza cît era ora ?

— Sigur ! Fiind duminică și gîndindu-mă că ar putea dormi, am dat telefon numai după ce am văzut că ceasul arată ora cinci...

— Despre ce ați discutat ?

— Am vorbit de ploaia care ne dăduse planul peste cap, căci plănuiserm să mergem din nou la ștrand.

— Și altceva ?

— Altceva nimic — a dat ea din umeri.

— Soțul și fiul ei se aflau acasă ?

— Nu, nu erau.

— De unde știți ?

— De la nașa... Fiindcă mi-a povestit că mearse de plictiseală, pentru că-i singură acasă.

— Nu v-a spus unde sînt ceilalți membri ai familiei ?

— Ba da... Mi-a zis că nașu' tocmai plecase la niște prieteni, unde se va încurca în mod sigur la băutură. Iar despre Valy spunea că o sunase puțin mai înainte și o anunțase că mai întîrzie vreo două ore la „Ciclop", unde se afla cu mașina pentru nu știu ce defecțiune.

— V-a spus cine anume sînt prietenii la care se dusese soțul ei ?

A scuturat din cap că nu.

— Îl cunoașteți pe Ion, nepotul doamnei Chiran ? am întrebat-o și, văzînd că ridică din umeri, am precizat : Locuiește în Bacău.

Cum ea m-a asigurat că habar n-are cine ar putea fi persoana despre care mă interesam, am rugat-o să-mi vorbească despre rudele și prietenii mai apropiați ai familiei Chiran.

Mi-a furnizat cîteva nume și adrese.

— Aveți cunoștință de faptul că între Valentin și mama lui ar fi existat niște neînțelegeri ? m-am interesat făcînd astfel o legătură cu declarația vecinei, care afirmase că în noaptea de sîmbătă spre duminică i-a auzit pe cei doi certîndu-se.

M-a privit mirată și a clătinat din cap.

— Din cîte știți, familia Chiran avea în casă o sumă importantă de bani sau obiecte de valoare ?

— Tot ce știu este că, în urmă cu vreo lună, i-au dat lui Titi, care-i aviator pe undeva, prin provincie, treizeci de mii de lei ca să-și contracteze o locuință.

În final, am sondat marea cu degetul, întrebînd-o dacă are vreo bănuială asupra autorului sau autorilor omorului.

După cum era și firesc, habar n-avea !

*

Revenind în apartamentul victimei, Dan m-a informat că pusese deja sub urmărire mașina familiei Chiran, iar căpitanul Maier, terminînd cu ridicarea amprentelor, se înapoiase la sediu.

— Ai dat peste vreun obiect susceptibil să ne furnizeze amprentele lui Anton Chiran ?

— Cum întreaga familie a trăit în devălmășie, n-am putut să-i indic căpitanului Maier nici un element care să dea vreo garanție că poartă impresiunile celui de-al patrulea locatar. APROPO ! UNDE NAIBII OR FI SOȚUL ȘI FIUL VICTIMEI ? și-a amintit el să mă consulte, ștergîndu-și buzele a mirare. Uite, este trecut de ora opt seara... — a mai adăugat, arătîndu-mi ceasul.

— S-ar putea să fi rămas la rudele lor din Roșiori — am presupus.

— Atît de mult ? Mai cu seamă că ambii trebuiau să se prezinte astăzi la locurile lor de muncă...

— Cînd te duci după vin, se cam întîmplă să degușți un pic mai mult decît trebuie... Și să te încurci — i-am răspuns cu subînțeles.

— Și dacă chefuiala mai durează cîteva zile, ce facem ? Orbecăim fără să fi audiat tocmai persoanele din anturajul intim al victimei ?

— Cum martora pe care am vizitat-o mi-a furnizat numele rudelor la care au plecat, vom cere poliției din Roșiori să afle adresa acestora și să-i anunțe pe „dispărutii" noștri că trebuie să se înapoieze de urgență acasă — am zis, ducîndu-mă spre telefon pentru a și face demersul respectiv.

— Ţinînd seama de faptul că este prea tîrziu pentru a ne continua investigaţiile în căutarea unor eventuali martori, i-am trimis acasă pe cei trei ofiţeri repartizaţi de secţia teritorială — m-a anunţat Dan, cu o dezinvoltură care indica fără nici cel mai mic echivoc că-mi bate şaua.

— După ce transmit comunicarea, plecăm şi noi... — i-am aprobat eu iniţiativa.

DIN PĂCATE, NU PROBLEMA FLORILOR TREBUIA CLARIFICATĂ...

— A mai apărut vreun membru al familiei ? l-am întrebat pe subofiţerul care străjuia în ziua următoare uşa apartamentului Elenei Chiran.

— Nu, domnule căpitan. Iar colegul care mi-a predat postul azi-noapte mi-a zis să vă raportez că nici în timpul serviciului său nu s-a prezentat nimeni.

Cît am mai zăbovit pe palier pentru a cere celor trei ajutoare repartizate de secţie să persevereze în activitatea de depistare a unor eventuali martori printre vecinii de imobil sau de stradă, şi-a făcut apariţia şi Dan.

— Avem noutăţi ? l-am întrebat, după ce-am intrat împreună în apartament.

— Poliţia din Roşiori a luat legătura cu familia pe care le-ai indicat-o. Astfel, se confirmă că Anton Chiran urma să-i viziteze duminică pentru a lua două damigene cu vin... Dar n-a venit. Şi nici nu a comunicat că ar fi intervenit ceva. Oare dispăruţii noştri, în drum spre Roşiori, n-or fi fost implicaţi într-un accident rutier şi acum zac prin vreun spital ?

— Parcă spuneai că le-ai pus autoturismul sub urmărire — i-am reamintit.

— Mdă... Ai dreptate. Dacă ar fi apărut o astfel de situaţie, am fi fost anunţaţi de Circulaţie. Şi atunci, cu atît mai mult, unde au dispărut ?

— Asta mă întreb şi eu... — i-am mărturisit, pe cînd îmi ridicam umerii spre urechi. Cum singurul mod în care am putea ajunge atît pe urmele lor, cît şi pe ale autorului omorului sînt investigaţiile... Să ne apucăm de ele ! Tu,

după ce în prealabil faci o vizită pe la toate service-urile Ciclopului, te vei ocupa de contactarea rudelor și relațiilor victimei, iar cu voi discuta încă o dată cu fiul mai mare al Elenei Chiran și voi trece pe la locul de muncă al celor doi dispăruți... — am decis.

*

Spre seară, cînd am revenit în locuința familiei Chiran, l-am găsit pe Dan stînd de vorbă în fața ușii cu subofițerul de planton.

— Ceva nou ? l-am întrebat pe ultimul.

— Nici o veste despre fiul și soțul victimei — a răspuns Dan în locul lui.

— Așa-i, — l-a aprobat subofițerul. În schimb v-a căutat domnul locotenent Radu.

— Radu ? am repetat, încercînd să-mi amintesc cui ar putea aparține acest nume.

— Este unul din oamenii pe care ni i-a repartizat secția — m-a lămurit Dan. Am și discutat cu el.

Cum între timp descuiasem ușa, i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

— La Ciclop, nimic. Același numitor și în ceea ce privește discuțiile purtate cu rudele și relațiile victimei — mi-a raportat, de parcă ar fi vrut să reducă la minimum cuvintele unui anunț dat la mica publicitate, ca să nu-și golească prea mult buzunarele de parale.

— Și totuși doi martori afirmă, în mod independent, că Elena Chiran le-ar fi spus că fiul ei mai mic se afla cu mașina la Ciclop, pentru o reparație... Și dacă victima a făcut o confuzie ? Poate n-a fost vorba de Ciclop, ci de unul din atelierele de reparații auto din sistemul cooperației — am zis, încercînd să găsesc o cauză a inadvertenței.

— Am luat în considerare și o astfel de posibilitate. Așa că, pînă la urmă, am colindat și service-urile aparținînd de cooperativa „Automecanica". Dar tot n-a ieșit nimic...

— O explicație ar putea exista... — am început eu să gîndesc cu glas tare.

— Așa mi-am spus și eu. Dar ce folos ? Dacă și-a reparat mașina la „mica înțelegere", cu vreun mecanic ce nu înregistrat în scripte, n-avem cum să-l depistăm — a reușit el să ghicească raționamentul pe care tocmai îl făceam. Iar ceea ce mă intrigă — a continuat Dan, după ce s-a asigurat că nu-l contrazic — este faptul că nimeni din rudele familiei nu-l cunoaște pe Ion din Bacău.

— Într-adevăr, e bizar. Mai cu seamă că nici fiul mai mare al victimei n-are habar cine ar putea să fie persoana care i-a fost prezentată martorului Ciucescu drept nepot al lui Anton Chiran.

— Poate că martorul nu i-o fi înțeles bine numele ?

— Chiar dacă ar fi existat o confuzie asupra numelui, Constantin Chiran a fost formal cînd m-a asigurat că tatăl lui nu are nici un nepot și nici vreun alt soi de rude la Bacău.

— Atunci, cu atît mai mult, acest misterios personaj începe să devină teribil de interesant... Dar cum dăm de el ?

— Deocamdată, nu văd cum... — am admis cu regret și am continuat : Tot ce-am putut obține din vizita făcută la locul de muncă al lui Anton Chiran, au fost amprentele acestuia. Se aflau pe o sticlă de whisky Veritas, încuiată într-un dulap la care avea acces numai șeful popotei. I-am și plasat-o lui Maier, pentru a stabili dacă printre urmele ridicate de la locul faptei există și impresiuni digitale străine de cele ale membrilor familiei.

— Una peste alta, după două zile de cercetare, ne aflăm exact ca la început... Ba mai mult ! Acum stăm și mai prost ! Deoarece în afara unei cercetări de omor, va trebui să ne ocupăm și de dispariția celor doi Chirani... Ce coincidență a dracului ! a conchis Dan, strîmbîndu-se a nemulțumire.

— Pentru o singură familie, un omor și două dispariții, aparent simultane, exclud posibilitatea unei coincidențe. Prin urmare, ori ne ocupăm de omor, ori de dispariția celor doi, cam tot aia ar trebui să fie... — mi-am dat eu cu presupusul, pe cînd privirea îmi poposea pe o carte groasă, așezată deasupra vitrinei din sufragerie.

Apropiindu-mă şi luînd-o jos, am constatat mai întîi că era acoperită de un strat gros de praf, apoi că, ceea ce eu luasem drept carte, era de fapt un album cu fotografii.

După ce Dan a adus o cîrpă şi am şters albumul, am început să-l răsfoim. Nu ne-a trebuit prea mult pentru a constata că era o colecţie de poze ce reprezenta o evoluţie cronologică a familiei Chiran. Cum pe victimă şi pe fiul cel mare al acesteia îi văzusem deja, ne-am concentrat atenţia asupra ultimelor fotografii ale tatălui şi fiului, care se încăpăţînau să-şi păstreze anonimatul. Primul avea în jur de cincizeci de ani, înălţimea potrivită, foarte corpolent, capul aproape rotund, iar părul, de culoare închisă, era rărit pînă la chelie în zona frontală. Al doilea era înalt, bine legat şi părea să aibă pînă în douăzeci de ani. Părul, blond şi ondulat, încadra o figură cu trăsături regulate şi avea ochii de culoare deschisă.

— Dacă vom continua să batem pasul pe loc, probabil că va trebui să identificăm şi să discutăm cu toate persoanele care apar imortalizate alături de familia Chiran — a zis Dan, plimbîndu-şi un deget peste figurile ce-i anturau pe protagoniştii albumului, în diferite ipostaze.

Aprobîndu-l în tăcere, am extras ultimele două fotografii ale dispăruţilor şi i le-am înmînat.

— Pentru ca punerea sub urmărire să fie completă, le dai la multiplicat şi le transmiţi o dată cu semnalmentele lor — i-am recomandat, pe cînd puneam albumul la loc, deasupra servantei.

În timp ce-şi vîra fotografiile în portofel, Dan şi-a continuat ideea.

— Ar fi firesc ca printre mutrele care apar în album să figureze şi cea a lui „Ion de la Bacău".

— Aşa-i. Dar cum să-l depistăm între sutele de bărbaţi care apar în fotografii ? m-am consultat cu glas tare.

— Aplicînd sfînta noastră rutină : pe măsură ce-i identificăm pe unii, le cerem relaţii despre ceilalţi, care se aflau în compania lor. Astfel, prin excluderi succesive, am putea ajunge la Ion, adică ultima persoană care, din cîte ştim, ar fi văzut victima în viaţă — mi-a sugerat el.

— Ai dreptate ! am zis, mai înainte de a mă răzgîndi. Ba nu ! Tactica pe care o propui presupune o mare risipă de timp şi aşa ceva nu prea avem de irosit. De aceea aplicăm metoda scurtcircuitării... — m-am decis, ducîndu-mă să iau albumul din locul în care abia îl pusesem.

*

Primul drum ne-a dus la noua locuinţă a fiului mai mare al victimei, dar fără ca să obţinem ceea ce ne interesa. Albumul cu fotografii nu l-a putut ajuta să-şi reîmprospăteze memoria şi să ne indice chipul individului pe care-l căutam. Ba mai mult, a mai repetat o dată că, dacă tatăl lui ar fi avut vreun nepot, fie el chiar şi la Bacău, ar fi trebuit să ştie şi el. Prin urmare, el n-avea habar despre o astfel de rubedenie.

Întrucît acest eşec nu putea să afecteze un optimism care oricum nu mă încerca, am pornit în căutarea lui Aurel Cluceşcu. Şi nu mi-a fost uşor, deoarece, pentru a-i putea da de urmă, a trebuit să colind patru case de oficiere a căsătoriilor, împrăştiate prin tot atîtea sectoare ale Capitalei. Iar cînd, în sfîrşit, i-am pus sub nas albumul cu fotografii, n-a avut nevoie de prea mult timp pentru a mă anunţa că n-a văzut nici o figură care să aducă cu cea a tipului pe care-l cunoscuse sîmbătă după-amiaza în casa familiei Chiran.

Cum orice comentariu era de prisos, de îndată ce ne-am urcat în maşina de serviciu şi Vartunian ne-a întrebat care este următoarea destinaţie, am întors capul spre Dan şi l-am consultat :

— Parcă spuneai că locotenentul Radu ţi-a raportat ceva, nu-i aşa ?

— A, da ! s-a decis el, după ce în prealabil s-a încruntat, ca urmare a efortului ce-l făcuse pentru a-şi aduna gîndurile. Zicea că a depistat un prieten apropiat al fiului mai mic al victimei.

— Ai adresa acestui martor ?

După ce a dat din cap a confirmare, i-am cerut să-i explice şoferului nostru unde intenţionam să ajungem.

— Vă numiți Ilie Ganțu ? l-a întrebat Dan pe tipul care ne-a deschis ușa, un tînăr lung și deșirat, îmbrăcat cu un maieu bleumarin și niște blue-jeans peticiți și albiți de uzură.

El a confirmat că este chiar persoana pe care o căutăm și eu i-am spus cine sîntem și cu ce ocazie ne aflăm în fața lui.

— Sigur că-l cunosc pe Valy. Vă rog să intrați... — s-a grăbit el să ne invite, deschizînd ușa pînă la perete.

— Pe Valentin îl cunoașteți că vecin sau sînteți chiar prieteni ? am vrut să știu, după ce am fost conduși într-o încăpere mobilată sărăcăcios și ne-am așezat pe scaune, lîngă o masă albastră, de bucătărie.

— Sîntem buni prieteni. De altfel, în afară de faptul că sîntem vecini, am fost și colegi de școală, din clasa a cincea pînă într-a opta, cînd eu m-am retras pentru a învăța o meserie. Știți, sînt șofer de autobuz, la ITB, pe linia... s-a declanșat el, mîndru de parcă ne-ar fi informat că este comandantul vehiculului spațial Columbia.

— Excelent ! Asta înseamnă că ne puteți ajuta — am apreciat, de fapt întrerupîndu-l pentru a-i stăvili de la început tendința de aluneca spre logoree. Cînd l-ați văzut ultima oară pe Valentin ?

— Sîmbătă seara, în fața restaurantului Cina.

— La ce oră ? l-a întrebat Dan.

— Cred că era în jur de nouă.

— V-a spus ce făcea acolo ?

— Nu, pentru că nici n-am stat de vorbă. Știți, eu eram cu o fată, iar el discuta cu un amic de-al lui. Ne-am salutat și atît.

— Cunoașteți cumva persoana cu care l-ați văzut ? l-am luat eu iar în primire.

— Sigur. De fapt lucrează împreună la aceeași cooperativă și știu că se numește Ghițescu Aurel...

— Ghițescu sau Clucescu ?

— Aveți dreptate ! s-a grăbit el să mă aprobe, pentru ca apoi să continue nesigur : Cred că-l cheamă așa cum ați spus dumneavoastră... În orice caz, prenumele lui este Aurel.

Cum discutasem deja cu Aurel Clucescu, n-am avut motive să mai insist asupra subiectului şi l-am luat altfel :

— După cum probabil aţi şi aflat, mama lui Valentin a fost găsită omorîtă, iar noi nu reuşim să-l găsim pentru a-i aduce la cunoştinţă această nenorocire. Aveţi cumva vreo idee despre locul unde ar putea să fie ?

Mai întîi, gînditor, a ridicat din umeri, apoi, parcă luminîndu-se la faţă, a dat din cap şi a început să povestească :

— Noi nu ieşim prea des împreună, pentru că eu lucrez în ture, iar el este ocupat noaptea cu fotografiatul prin restaurante. Tot ce pot să vă spun este că, într-o seară, am fost cu el la o tipă pe care o cunoştea şi s-a cam lăsat cu cafteală.

— Cînd a avut loc acest incident ?

— În urmă cu vreo săptămînă...

— Vă rog să ne povestiţi ce s-a întîmplat în noaptea aceea — i-am cerut cu interesul sporit, deoarece trebuia să admit că întîmplarea la care se referea, fiind de dată recentă, ar fi putut să nu fie străină de dispariţia lui Valentin Chiran.

— Păi, ce să fie ?... Întîlnindu-mă cu Valy pe stradă, ne-am dus să bem o bere. Apoi, din vorbă în vorbă, am început să discutăm despre femei şi el mi-a spus că are o tipă la care am putea să rămînem amîndoi pînă dimineaţă. Cum el spunea că tipa e mişto, am cumpărat din restaurant trei sticle cu vin şi am plecat s-o facem lată...

— Ce oră era ? a întrebat Dan.

— Cînd am ajuns la tipă, cred că era aproape de miezul nopţii. Stătea al dracului de departe... Tocmai spre capătul şoselei Colentina...

— Şi ce s-a întîmplat cînd aţi ajuns la destinaţie ? l-am întrebat pentru a-l menţine la subiect.

— Păi... După ce Valy a bătut într-un geam, în loc să ne deschidă uşa gagicuţa despre care-mi povestise, şi-a făcut apariţia o matahală care ne-a întrebat de ce-l sculăm din somn. Iar Valy, care era deja cu chef de la bere, în loc s-o cîrmească şi să spună c-a greşit adresa, i-a zis în băşcălie că i s-a făcut dor de o femeie frumoasă. Atunci

tipul ne-a poftit în casă şi, de cum am intrat, i-a ars o directă atît de puternică, încît Valy s-a întins lat pe duşumea. Apoi tipul, văzînd că Valy a leşinat, s-a speriat şi a început să strige : „Vasilico ! Vasilico ! Adu nişte apă că dă Valy în primire !". După ce a apărut tipesa cu o oală cu apă şi a aruncat-o peste Valy, am văzut că era într-adevăr foarte mişto... — a apreciat el, ducîndu-şi două degete împreunate spre gură şi pupîndu-le zgomotos pentru a-şi sublinia admiraţia.

— Ce s-a mai întîmplat, după ce amicul dumneavoastră şi-a revenit ? l-am întrebat, pentru a-l trezi din reveria ce i-o provocase gîndul la „tipesă".

— Păi, matahala l-a ajutat pe Valy să se ridice de pe duşumea şi i-a propus să se împace. Valy a fost de acord şi, cerîndu-mi să scot cele trei sticle cu vin din sacoşă, ne-am pus cu toţii pe tras la măsea.

— A băut şi femeia ? s-a interesat Dan, teribil de amuzat.

— Oho ! Şi încă cum !... Ce mai, era femeie de comitet ! Şi sînt convins că, dacă n-am fi dat de bărba-su acasă, ne-am fi distrat de minune în trei...

— Deci — l-am întrerupt din nou din visare — pînă la urmă disputa s-a transformat într-o agapă plăcută şi aţi plecat în relaţii prieteneşti de acolo. Nu ? mi-am dat cu presupusul, pentru a pune punct unei discuţii care n-avea cum să ajute anchetei.

— Aşa ar fi trebuit să fie, da' n-a fost — m-a contrazis lunganul. Că Valy, începînd să amestece vinul cu berea pe care o băusem la restaurant, s-a afumat atît de bine, încît s-a apucat s-o pipăie pe gagică pe sub masă. Pînă la urmă, matahala s-a prins şi, şucărindu-se, l-a azvîrlit pe Valy afară din casă şi i-a spus că, dacă-i mai dă tîrcoale nevesti-si, îl face harcea-parcea... Şi nu vă mai spun cît a trebuit să mă lupt cu Valy, care voia să se întoarcă să-l ardă pe tip. Da' eu n-am vrut să-l las, pentru că eram sigur că ăla l-ar fi rupt dacă-i mai suna o dată la uşă...

— Deci aţi plecat şi conflictul s-a stins — am conchis eu.

— Exact. Numa' că Valy îmi zicea pe drum că nu lasă el bucăţica din mînă şi că peste cîteva zile va trece iar pe la tipesă pe acasă, pentru că i se fîlfîie de bărba-su. Iar acum, dacă dumneavoastră îmi spuneţi că nu reuşiţi să daţi de Valy, eu îmi zic că s-o fi dus din nou la gagicuţă şi huiduma l-o fi prins la înghesuială şi nu l-a mai iertat — a zis, apropiindu-şi pumnii şi răsucindu-i în sens invers, într-un gest care putea simboliza frîngerea gîtului la un pui de găină.

— Valentin îl cunoştea pe soţul femeii ?

— Nu. Atunci s-au văzut pentru prima dată.

— Şi totuşi, din relatarea pe care aţi făcut-o, a rezultat că, după ce amicul dumneavoastră a fost lovit şi a leşinat, adversarul lui i-ar fi strigat nevestii să aducă apă pentru că „dă Valy în primire". Deci ştia pe cine a făcut knock-out.

Ezitînd, lunganul a ridicat din umeri pentru a ne asigura că nici el nu-şi poate explica inadvertenţa.

Cu toate că nu vedeam prea clar ce legătură ar fi putut exista între conflictul relatat şi uciderea mamei unuia dintre beligeranţi, mi-am spus că în meseria mea, mai mult ca în oricare alta, nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

— Cum se numeşte familia despre care mi-aţi vorbit ? l-am întrebat, pe cînd îi făceam semn lui Dan să-şi noteze răspunsul, deoarece l-am văzut desenînd din plictiseală nişte figuri cabalistice.

— Pe femeie o chema Vasilica şi pe bărba-su, Ali.

— Şi numele de familie ? l-a întrebat Dan, disimulîndu-şi un căscat.

A răspuns printr-o clătinare din cap.

— La ce adresă locuiesc ? m-am interesat eu.

— Îmi pare rău, însă nu cunosc adresa exactă... — a spus, privindu-mă cu regret. Da' tot ce pot să vă spun este că, dacă doriţi, eu pot să vă duc la fix pînă la casa lor — s-a angajat el cu solicitudine.

— Atunci vă rog să veniţi cu noi — l-am invitat, în pofida faptului că Dan, gîndindu-se probabil la lipsa de perspectivă a pistei pe care mă hotărîsem s-o urmez, mă privea plin de dezaprobare.

După ce am străbătut aproape toată șoseaua Colentina, am virat la dreapta pe drumul care duce spre spitalul Fundeni și, după cîțiva zeci de metri, ghidul nostru i-a arătat lui Vartunian o gospodărie, pe partea stîngă.

Lăsîndu-l pe însoțitorul nostru cu șoferul, am coborît din mașină.

În spatele unui gard din scînduri, am văzut doi pomi, un puț american și o femeie pînă în douăzeci de ani, care turna apă cu găleata într-o strachină, sub ochii apatici ai unor găini amorțite de căldura toridă a amiezei.

Sesizînd prezența noastră în spatele porții, a ridicat capul și ne-a privit întrebător. Era arămie de la natură, figura ovală, cu trăsături regulate și părul, bogat și negru, îi cădea ca o cascadă pînă dincolo de șolduri. Purta o rochie dintr-un material încărcat cu flori roșii și galbene, ce nu-i acoperea nici jumătate din coapse și era încălțată cu o pereche de sandale atît de înglodate, încît nu se mai putea stabili culoarea lor originară

Văzînd că-i fac semn cu degetul, a pus găleata pe marginea puțului și s-a apropiat, ceea ce mi-a permis să constat că avea ochii mari, negri și teribil de surîzători.

— Sîntem de la poliție și am vrea să stăm de vorbă — am informat-o.

De îndată ce a aflat care ne este meseria, zîmbetul i s-a transformat într-un rictus și s-a interesat :

— Da' despre ce ?

— Discutăm peste gard ? a consultat-o Dan, arătîndu-i legitimația pentru a fi mai convingător.

Fără nici o tragere de inimă, a meșterit la zăvorul din spatele porții și a deschis-o.

— Îl căutăm pe Valy — am luat-o repede, de îndată ce am intrat în curte.

— Pă cineee ? ! s-a mirat ea.

— Pe Valentin Chiran.

— Àsta cine-o mai fi ? s-a arătat ea și mai mirată.

— Ia uită-te bine aici ! Poate că totuși știi cine este ? a intervenit Dan, vîrîndu-i sub nas fotografia fiului mai mic al Elenel Chiran.

Și-a coborît ochii spre poză și, în următoarea fracțiune de secundă, ne-a anunțat cu toată convingerea :

— Da' nu-l cunosc, bre !

— Ești sigură ? am întrebat-o, pe cînd îmi spuneam că, urmare a unei confuzii, martorul nostru ne conduce la o altă adresă.

— Da' cum să nu fiu, dacă acu' văz pentru prima oară chipu' lu' băiatu' ăsta frumos ?

Cum mutrișoara ei nu-mi inspira prea multă încredere, mi-am spus că n-ar strica dacă, înainte de a dispune retragerea noastră, aș apela la unicul mijloc de verificare pe care-l aveam. În consecință, i-am făcut semn lui Dan să rămînă pe loc, iar eu m-am întors și am pornit spre mașina de serviciu.

— O cunoști ? l-am întrebat pe Ilie Ganțu, cînd am ajuns cu el în fața porții.

— Săru'mîinile ! Sigur că ne cunoaștem ! Dînsa e doamna Vasilica — a răspuns martorul, atît de extaziat, de parcă amfitrioana noastră ar fi fost cel puțin ultima cîștigătoare a titlului de „Miss Univers"

— Dumneata îl cunoști ? am întrebat-o și pe brunetică.

— Nu. Io nu-l știu... — a declarat ea, fără nici o convingere, după ce, în prealabil, s-a uitat înspăimîntată către însoțitorul meu.

— Cum nu mă cunoașteți ? a contrat-o Goanță, în timp ce zîmbetul lui plin de admirație s-a transformat într-un aer de surprindere. Nu vă amintiți c-am fost la dumneavoastră cu Valy și am băut împreună trei kile de vin de Drăgășani ?

— Fugi d-acilea, dom'le, că io nu te cunosc ! i-a întors-o ea, privindu-l disprețuitor. Cine știe pe unde ai tras mneata la măsea și acu-mi aduci poliția pă cap c-ai fi băut la mine ? Ce, nu ți-e rușine ?

Cum ambii erau foarte convingători în afirmațiile lor, total contradictorii, m-am decis să aflu care din ei minte.

— Cum te numești ? am întrebat-o pe femeie.

— Pomană.

— Pomană ?... — l-am auzit pe Dan repetînd amuzat.

— Pomană și mai cum ? am insistat.

— Vasilica.

Apoi m-am interesat dacă era căsătorită și, întrucît a confirmat, am rugat-o să-mi spună cum îl cheamă pe fericitul ei consort.

— Ca pă mine ! s-a arătat ea mirată de lipsa mea de perspicacitate. Tot Pomană.

— Și numele lui mic, care este ? a intervenit Dan, pricepînd cam pe unde aș fi vrut să ajung.

— Alexandru.

Era în regulă. Cum diminutivul putea să fie Alec sau chiar Ali, rezulta că martorul care ne însoțea știa ce vorbea cînd susținea că avusese de-a face cu familia Pomană. Avînd în vedere faptul că o verificare suplimentară nu putea face rău nimănui, m-am întors către Ilie Ganțu și l-am consultat, arătînd spre casa din spatele femeii :

— Crezi că ai putea să ne descri încăperea în care s-au petrecut faptele pe care ni le-ai povestit ?

Fără cea mai mică ezitare, a început să ne înfățișeze felul în care era mobilată camera în care fuseseră primiți. Cînd a ajuns și la amănuntul că deasupra patului se afla un tablou, pe care era pictată o brunetă grasă și deșuchiată, l-am oprit.

— Ai auzit ce spune domnul ? am consultat-o pe Vasilica Pomană.

— Minte ! Ăsta n-a fost niciodată la mine în casă ! s-a grăbit ea să mă asigure.

— Fără baliverne ! Răspunde la întrebarea domnului căpitan ! A repezit-o Dan. În casa ta există sau nu o încăpere ca cea descrisă de martor ?

— Nu există, dom' hofițer ! a jurat ea, punîndu-și o palmă pe piept și continuînd cu înfocare : Hăsta minte ca să-mi facă rău... Hardă-te-ar focu' dă bagabont !

— Ba pe tine, baragladina dracului ! s-a enervat ghidul nostru, uitînd că nu cu mult timp înainte o mînca din ochi de admirație.

Întrucît femeia, puternic afectată de afrontul ce i se făcuse, s-a repezit cu unghiile spre ochii indignatului

nostru martor, m-am vîrît între ei şi i-am îndepărtat cu ambele braţe.

— Aţi auzit ? ! Hăsta face ură de rasă ! m-a avertizat ea.

— Gata cu prostiile ! am zis foarte supărat, deşi, de fapt, scena mă amuzase. Pentru a putea şti care are dreptate, trebuie să vedem dacă în locuinţa dumitale există vreo cameră care seamănă cu cea descrisă de dînsul. Eşti de acord să ne conduci prin casă pentru a face această verificare ?

— Da' chărtie de la procoror aveţi ? m-a chestionat bătăioasa gazdă cu ochii îngustaţi ca tăişul unei lame de ras.

— Nu... Însă acesta este singurul mod prin care s-ar putea demonstra, aşa cum ai afirmat, că martorul nostru minte... — am luat-o eu cu uşurelul, ca la Ploieşti.

— Dacă n-aveţi chărtie, n-aveţi ce căta în casa mea ! mi-a adus ea la cunoştinţă, în timp ce-mi arăta cu braţul drept poarta, într-un gest care putea fi înţeles chiar şi fără a fi însoţit de nişte instrucţiuni de folosire.

Cum tot ne aflam la capitolul gesturilor, am făcut şi eu unul care trebuia să pară a indiferenţă şi i-am explicat :

— Atunci iată ce vom face... În timp ce noi o să rămînem aici în curte şi vom mai discuta despre una-alta, colegul meu va pleca la Procuratură pentru a aduce o autorizaţie de percheziţie domiciliară. Aşa e bine ?

— Da' dă ce v-aţi şupărat, dom' hofiţer ? m-a întrebat ea, zîmbindu-mi cu candoare, exăct cînd Dan a deschis poarta pentru a ieşi în stradă. Că io-s femeie cistită şi n-am nimica dă hascuns... Şi, dacă vreţi matale, io vă dau voie în casa mea şi fără chărtie... Că păreţi om chumsăcade...

Avînd în vedere faptul că se dovedise o bună cunoscătoare a prevederilor codului penal, mai înainte de a o urma în casă, am pus-o să scrie o declaraţie prin care îşi dădea asentimentul la efectuarea verificării. Nu de alta, dar nu-mi doream să mă trezesc ulterior cu o reclamaţie pentru violare de domiciliu, cum au mai păţit alţi colegi de-ai mei care, din prea multă încredere în se-

menii lor, au uitat un proverb ce avertizează, fără echivoc, că verba adesea volant.

— Asta-i camera în care am băut ! mi-a comunicat Ilie Ganțu cu satisfacție, de cum am păşit pragul casei.

Urmare a descrierii pe care deja ne-o făcuse, aş fi ştiut că am nimerit unde trebuia, chiar şi fără o confirmare suplimentară.

Am aruncat o scurtă privire spre tabloul care o reprezenta pe „fermecătoarea" femeie goală şi mi-am lăsat ochii pe patul de sub el. Astfel am putut să admir trei buchete de garoafe de niște dimensiuni cum nu mai văzusem vreodată.

— Întrucît martorul a descris cu precizie această încăpere, este evident că el a mai fost în această casă. În consecință, te avertizez că inducerea în eroare a organelor de anchetă se pedepsește cu închisoarea ! De ce ai încercat să ascunzi adevărul ?

— Pentru ce ne-ai minţit ? a tunat Dan peste umărul meu, pentru a mă susține.

— Pentru că-s o păchătoasă... Fiin-că io de mic-am fost o mare mhincinoasă... Da' vă jur că acu' vă zic numa' hadevăru'... s-a angajat ea, începînd să plîngă cu niște lacrimi pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar şi cel mai talentat actor dramatic din înzestrata tagmă a crocodililor.

Oarecum surprins de faptul că s-a decis atît de brusc să ne spună „hadevăru'", l-am rugat pe martor să se înapoieze la maşină. După ce acesta a ieşit din casă, vădit lezat de faptul că-l lipseam de satisfacția de a asista la întreaga discuție, i-am cerut femeii să ne spună tot ce ştia despre Valentin Chiran.

— Pă Valy l-am chunoschut acu' vrun an sau doi, pă cînd Ali, bărbatu-miu, mai iera încă-n puşcărie...

— Pentru ce-a fost închis ? a întrebat-o Dan.

— Pen-că a fost şofer şi-a şutit benzină... Dă fapt nu iel, ci hoții. D-au dat vina pă iel şi aşa a stat patru ani şi vro jumate la pîrnaie...

— Bine, bine. Acum povestește-ne în ce relații erai cu Valy ? am readus-o la subiect, pentru că încă de pe vremea cînd eram copil nu mă mai dădeam în vînt după basme.

— Păi în ce relații să fim ? Dă dragoste ! La început venea mai des, p-ormă mai rar, c-avea și iel trebi... Da' iera foarte iubăreț și-mi plăcea mult dă iel...

— Înainte de a veni însoțit de tînărul pe care l-am trimis la mașină, cînd a mai fost la dumneata ?

— Cu v-o șase luni mai 'nainte. Pen-că i-am zis că nu mai ține... Că peste două zile să liberează bărbatu-miu din pușcărie. Și d-aia chiar m-am mirat că ce s-a-ntîmplat acu' cîteva zile dă se făcu de apăru' iară...

Am întrerupt-o din nou și am pus-o să-mi relateze ce s-a întîmplat în noaptea în care se consumase conflictul dintre Valentin și bărbatul ei. Întrucît modul în care interpreta ea evenimentul nu era departe de cel descris de Ilie Ganțu, n-am avut motive să insist.

— Soțul dumitale îl cunoștea pe Valentin ? m-am interesat.

— Nuuu ! Da' dă unde ?

— Iar minte ! s-a răstit Dan la ea.

— Să-mi shară ochii dacă mint ! a protestat ea, închinîndu-se cu toată convingerea.

— Atunci cum se explică faptul că, după ce l-a bătut pe Valy și acesta a leșinat, soțul dumitale te-a strigat să aduci apă că „moare Valy" ? De unde știa cum îl cheamă, dacă nu-l cunoștea ?

— Păi nu-l cunoștea, da' i-am vorbit io dă iel, cînd a eșit dă la pîrnaie. Și cînd l-a văzut pă Valy, bătînd noaptea-n ușă, nu i-a fost greu să-și zică că-i chiar Valy...

— Nu înțeleg — am recunoscut cu sinceritate. Pentru ce te-ai apucat să-i spui soțului dumitale că, în lipsa lui, ai avut alt bărbat și cine anume era acesta ?

— Pen-că Ali nu mă dusese încă la primărie cînd l-au băgat la pușcărie. Și atunci, ca să-l chonving, io i-am zis că mă ia Valy, dă nu mă ia iel. Abia după aia s-a grăbit să-mi pună pirostriile — mi-a zîmbit ea cu șiretenie.

De teamă că stratagema la care apelase m-ar putea face să izbucnesc în rîs, mi-am lăsat ochii spre pachetele cu garoafe și am întrebat-o fără s-o privesc :

— Acum vreau să ne spui ce s-a întîmplat după ce Valentin a revenit la dumneata, adică la ultima lui vizită !

— Păi nu v-am zis că...

— Lasă balivernele ! Ce s-a întîmplat cînd Valentin s-a întors singur, adică fără prietenul lui ? i-a cerut Dan cu o asprime calculată.

— Da' v-am spus tot... Iel a venit şi bărbatu-miu l-a văzut că mă pipăia pă sub masă şi s-a şucărit... Pă iel l-a dat afară cu pretenu' lui cu tot şi, după ce-a plecat iei, m-a luat pă mine la poceală, că dă ce stăteam ca vaca cînd Valy-mi umbla pă sub fustă...

Întrucît urma lui Valentin Chiran se pierdea de luni dimineaţa, iar din cîte stabilisem noi, prîn martori, duminică după-amiaza s-ar fi aflat cu autoturismul într-un service, rezulta că dispariţia acestuia se petrecuse în acest interval de timp — am raţionat eu, mai înainte de a o întrerupe :

— Te rog să-mi spui ce ai făcut în după-amiaza zilei de duminică şi în noaptea care a urmat.

— Păi ce să fac ?... Am stat cu bărbatu-miu — mi-a replicat ea, arătîndu-se mirată.

— Adică vrei să spui că Valy n-a venit duminică la tine ? i-a întors-o Dan, adoptînd un ton din care trebuia să reiasă că în spatele întrebării lui se ascundea o cursă mare cît un munte.

— Să-mi shară ochii dîn cap, dacă l-am mai văzut pă Valy dîn noaptea în care s-a şucărit bărbatu-miu ! ne-a asigurat ea, reîncepînd să se închine cu toată convingerea. Ce, dacă venea, nu vă spuneam ?

— Dar cu fratele lui, aviatorul, ai făcut cunoştinţă ? am întrebat-o, cu intenţia de a mă edifica asupra viabilităţii pistei pe care ne aflam.

— N-o, nu-l chunosc.

— Dar pe mama lui ?

— Da' dă unde s-o chunosc ? m-a consultat, ridicînd dîn umeri a mirare.

— Cum de unde ? a intrat şi Dan în joc. De la Valy, cînd te-ai dus la el acasă.

— Da' dă ce trebuia să merg la iel, cînd io aveam casa mea ? Iel nu m-a chemat şi io n-am avut dă ce mă duce...

— Ce tupeu are ? ! m-a luat Dan drept martor. Acum o să susţină că nu ştie nici pe unde locuieşte Valy !

— Să-mi shară ochii dacă știu ! s-a jurat ea. Ba nu, că mint ! Parcă-mi zicea odată că stă prin chartieru' Berceni... Da' nu-s tocma' sigură.

— Noi avem treabă cu Valy și nu putem să dăm de el. Ai cumva vreo idee pe unde l-am putea găsi ? am consultat-o.

Mi-a răspuns printr-o clătinare din cap.

— Dar ce prieteni avea, știi ?

— Da de unde ? Că atunci cînd venea pă la mine era tare secret. Numa' beam și făceam dragoste... — m-a asigurat ea cu dezinvoltură.

— Atunci de ce ai încercat la început să ascunzi că-l cunoști ? am întrebat-o, cu toate că adulmecasem motivul tentativei ei de a ne induce în eroare, încă de cînd intrasem în casă.

— Pen-că am crezut că Valy a făcut reclamație la poliție c-a fost caftit la mine... Și n-am vrut ca bărbatumiu să-nfunde iar pușcăria.

— Și cu florile astea ce-i ? am zis, arătînd spre buchetele de garoafe de pe pat.

— Păi ce să fie ? a tresărit ea, neplăcut surprinsă, pentru a continua imediat cu o nepăsare neconvingătoare. Sînt pentru nunta lu' shor-mia mai mică.

— Atît de multe ? m-am făcut eu că mă mir.

— Daaa... Că așa-i la noi, la țigani... Se aduce multe flori.

— Bravo ! Asta-i un obicei foarte frumos. Și cam cîte garoafe sînt aici ? am arătat eu spre buchete.

— V-o sută și ceva... — a răspuns, făcînd un gest de bagatelizare.

— Eu cred că sînt mai multe. Ia să le numărăm...

— Dacă puneți mîna pă iele să le numărați, mi le stricați ! a protestat ea, în timp ce Dan mă cerceta cu privirea, să vadă dacă nu cumva glumesc.

Pentru a-l convinge de contrariu, m-am apropiat de pat și am început să număr florile dintr-unul din buchete. Un sfert de oră mai tîrziu, stabilind că într-o legătură se aflau o mie de garoafe, m-am declarat edificat.

— Sînt trei mii — am zis, întorcîndu-mă spre ea şi întrebînd-o cu nevinovăţie : oare nu sînt totuşi prea multe ? Fie chiar şi pentru o nuntă cum spuneai că se obişnuieşte pe la voi.

— Nu, dom' hofiţer ! Pentru o shoră frumoasă, cum îi a mea, e chiar prea puţine. Dacă vreţi, vă fac cunoştinţă cu ia, s-o vedeţi şi matale ce frumoasă-i — mi-a propus, zîmbindu-mi cu complicitate.

— Şi de unde le-ai luat ?

— Le-am cumpărat.

— De unde ?

— Dă la o ţigancă.

— Numele şi adresa ei ! i-a cerut Dan, pricepînd despre ce era vorba în propoziţiune.

— Da' dă unde să ştiu ?... Că n-o cunosc !... Am văzut-o pă stradă cu garoafe şi am întrebat-o dacă e de vînzare şi ia a zis că da. Apoi, după ce ne-am tocmit, i-am dat biştarii şi gata !

Deşi la explicaţia ei a adăugat şi o pronunţată doză de sinceritate, suficient de convingătoare pentru a-l determina chiar şi pe Toma necredinciosul să o lase baltă, la mine n-a avut succesul pe care şi l-ar fi dorit ea. În consecinţă, discuţia noastră s-a mai prelungit încă vreo oră, timp în care am stabilit modul în care funcţiona „afacerea". O afacere pe cît de simplă, pe atît de eficientă. La un capăt al acesteia, o întreprindere horticolă din Ploieşti, la celălalt, unităţile care vindeau flori în Bucureşti, iar la mijloc..., drăgălaşa noastră interlocutoare.

— Deci maşina cu flori, mai înainte de a intra în Bucureşti, se oprea în faţa casei tale şi îţi lăsa plusul de flori neînregistrat în actele maşinii. Aşa este ? a întrebat-o Dan, care începuse să-i scrie declaraţia.

Teribil de indispusă, a confirmat prin înclinarea capului.

— La ce interval de timp venea această maşină să-ţi aducă flori ? m-am interesat.

— La două zile...

— Şi cîte flori îţi lăsau ?

— Păi, după cum reuşea şi ei să şutească... Cam vreo două sau trei mii.

— Cît le plăteai pentru o garoafă ?

— Un franc.

— Şi tu cu cît o revindeai ?

— Cu doi — mi-a spus ridicînd din umeri într-un gest care trebuia să-i sublinieze modestia. Tot un franc cîştiga şi ţiganu' care le luă dă la mine şi le împărţea la florăresele dă pă stradă, care le vindea cu patru sau cinci lei, după client.

— Soţul tău cu ce se ocupă acum ?

— E tot şofer, da' în provincie...

— La Ploieşti ? am întrebat-o cu o vagă bănuială.

— Da, aşa-i ! a admis ea, mirată de perspicacitatea mea.

— Nu cumva lucrează chiar la întreprinderea horticolă ?

Indispusă, a lăsat capul în jos şi a omis să-mi mai răspundă.

— Atunci nu înţeleg. Dacă era o afacere de familie cui mai plăteai un leu pe garoafă ?

— Nu ieu plătiam banii, ci bărbatu-miu... La ăia care-i dădeau mai multe flori dăcît scria pă hărtie.

— E posibil ? a zis Dan, privindu-mă aiurit. Păi dacă furau la fiecare două zile cîte trei mii de garoafe, înseamnă că lună de lună îşi băgau în pungă cîte patruzeci şi cinci de mii de lei ! E posibil ? a repetat Dan, uitîndu-se la mine cu speranţa că-i voi spune că a greşit la socoteală.

— Dane, du-te, te rog, la maşină şi cere-i Economicului să-şi trimită oamenii aici ? m-am decis, realizînd că mi-am pierdut timpul cu o potlogărie care n-avea nici în clin nici în mînecă cu misiunea mea.

*

De îndată ce şi-au făcut apariţia colegii noştri, le-am povestit cum jocul hazardului ne-a făcut să alunecăm într-o afacere specifică activităţii lor şi, fără nici un regret, i-am lăsat să se întreţină cu madam Vasilica.

— Îl verificăm şi pe bărbatul ei ? a vrut să ştie Dan, cînd ne îndreptam spre maşina de serviciu.

— Nu, nu cred că ar mai avea rost... Chiar dacă am admite că Valentin a revenit la dulcineea lui, iar soţul acesteia, din gelozie, l-a sechestrat sau chiar suprimat,

n-am putea face nici o legătură cu dispariţia tatălui şi, cu atît mai puţin, cu uciderea mamei lui.

— Oare n-am putea admite că, în pofida declaraţiei pe care a făcut-o, Vasilica l-a însoţit totuşi pe Valentin în casa victimei ? Situaţie care i-ar fi permis să pună la cale tîlhăria pe care o anchetăm ?

— Se poate admite orice. Chiar şi o astfel de variantă... Dar numai dacă stabilim o legătură între omor şi dispariţia fiului şi soţului victimei. Şi nu văd cum am putea-o face ! Ba mai mult, care ar fi mobilul ? Pentru ce-ar fi putut comite Vasilica şi bărbatul ei omorul, cînd şi aşa cîştigau bani cu carul din afacerea pe care au montat-o ? Iar dacă Vasilica a recunoascut că la fiecare transport i se furnizau cîte trei mii de flori, poţi să fii convins că în realitate numărul acestora era în mod sensibil mai mare.

— Da, ai dreptate. Chiar faptul că florăresele au întotdeauna coşurile pline iar magazinele horticole rafturile goale, dovedeşte faptul că furtul de flori este de mari proporţii ! m-a aprobat Dan, pentru ca apoi să continue cu amărăciune : DIN PĂCATE, NU PROBLEMA FLORILOR TREBUIA CLARIFICATĂ...

Cum n-aveam de ce să-l contrazic, am deschis portiera maşinii şi, aruncîndu-mă pe banchetă, i-am spus lui Vartunian că mai întîi trebuie să-l lăsăm la el acasă pe martorul care ne condusese la „doamna Vasilica Pomană"... de pomană !

...AR AVEA TOATE MOTIVELE SĂ SE IA LA PALME PENTRU AVANSAREA PE CARE A PIERDUT-O

În dimineața zilei următoare, cînd am ajuns cu Dan la locuința victimei, l-am găsit pe căpitanul Maier așteptîndu-mă la ușă, lîngă subofițerul care stătea de pază în fața apartamentului.

— 'Neața, Eugen ! Ce-i cu tine ? m-am mirat.

— Știi povestea cu Mahomed și cu muntele ? m-a consultat el bine dispus.

— Admițînd că aș cunoaște-o, oare cine-o fi legendarul profet și cine-i muntele ? l-am luat eu la vale.

— Te las pe tine să apreciezi. În orice caz, tu n-ai mai dat de două zile pe la inspectorat...

— Și să nu-mi spui că în acest interval de timp mi-a sosit, în sfîrșit, avansarea în grad — l-am întrerupt, glumind.

— Fii liniștit. În această direcție, nici o mișcare ! În schimb, am o veste în legătură cu... — mi-a răspuns, arătînd cu capul spre ușa în fața căreia discutam...

Pricepînd aluzia, am descuiat repede și l-am invitat să intre.

— Ei ? l-am zorit, cu o justificată curiozitate. Despre ce e vorba ?

— Despre amprentele pe care le-am ridicat de aici. În afara celor justificate, am selecționat și niște urme digitale străine de cele ale victimei și ale membrilor familiei ei.

— Aparțin mai multor persoane ?

— Nu, uneia singure. Cu precizarea că individul respectiv mi se pare foarte interesant, deoarece impresiunile pe care le-a lăsat sînt suprapuse celorlalte.

— Deci, sub rezerva prezumției că n-au existat și niște complici, se poate admite că avem de-a face cu un singur autor — am conchis.

— Întocmai — m-a aprobat Maier.

— Le-ai dat la Identificarea judiciară ?

A dat din cap și a răspuns cu regret :

— Le aveau și ei în evidență, dar, din păcate, fără ca purtătorul lor să fie cunoscut.

— Vrei să spui că fuseseră recoltate cu ocazia cercetării unui caz rămas cu autor necunoscut ? am întrebat și, văzînd că aprobă, am continuat : Despre ce era vorba în cauza respectivă ?

— O spargere.

— Cînd s-a produs ?

— Cu aproape un an în urmă.

— Și în ce stadiu sînt cercetările ?

— În nici unul. Au fost sistate chiar de la bun început, pentru că partea civilă, constatînd că nu s-a produs nici un prejudiciu, și-a retras reclamația.

— Urmele efracției erau echivoce ?

— Da' de unde ? Erau cît se poate de evidente — a zis, arborînd o schimă de dezgust.

— Și anchetatorii au admis totuși că au de-a face cu o spargere comisă de amorul artei ?

— A, nu ! Nici chiar așa. S-a emis ipoteza că spărgătorul și-a întrerupt activitatea, mai înainte de a-și fi atins scopul, deoarece ar fi avut impresia că a fost descoperit.

— Nu înțeleg nimic ! am recunoscut. Cu sau fără pagubă, dacă urmele infracțiunii erau fără ambiguitate, de ce s-au sistat cercetările ? !

— Pentru că așa a cerut partea civilă, care este o unitate militară. Pricepi ?

În timp ce dădeam din cap a confirmare, un gînd mi-a fulgerat mintea :

— Unde se află această unitate ?

De îndată ce mi-a răspuns, i-am și făcut semn lui Dan să mă urmeze. Deoarece aveam toate motivele să cred că nu putea fi o simplă coincidență faptul că în exact aceeași unitate militară lucra și soțul dispărut al victimei.

Ne aflam în biroul comandantului secției de poliție care se ocupase de spargerea de la unitatea militară din Pipera.

— ...Din păcate, partea reclamantă, constatînd că n-a fost păgubită, ne-a cerut să sistăm cercetările, deoarece, prin chestionarea militarilor în termen, perturbam programul lor de instruire — a conchis el, ridicînd din umeri, după ce ne-a expus faptele.

— Cît au durat cercetările ?

— Aproape o lună de zile. Și n-a fost mult, dacă țineți seama de faptul că doi anchetatori au avut de audiat efectivul unui regiment.

— Cercetările pe care le-ați întreprins erau axate pe un direcțional sau se bazau pe investigații generale, de rutină ?

— Încă de la primele cercetări s-a stabilit că autorul spargerii trebuia să cunoască la perfecție topografia cîmpului infracțional. Pentru că altfel n-ar fi reușit să pătrundă în incinta unității. În consecință, am știut că spărgătorul face parte în mod obligatoriu din colectivul regimentului. Iar ulterior, cînd am terminat verificarea celor prezenți, fără să-l fi putut descoperi pe infractor, ne-am decis să extindem aria cercetărilor. Adică să ne ocupăm și de militarii care-și făcuseră stagiul în unitate în urmă cu un an.

— De ce un an și nu doi, trei sau chiar șapte ? s-a mirat Dan.

— Pentru că posturile de pază au fost schimbate în ultimul an. Deci, dacă autorul și-ar fi făcut stagiul mai înainte, încercînd să evite amplasamentul posturilor pe care-l știa, ar fi nimerit exact peste cel actual. Adică ar fi fost capturat chiar în timpul tentativei. Și cum nu s-a întîmplat așa... Concluzia se impune de la sine... — a explicat interlocutorul nostru.

— În ce stadiu vă aflați cu cercetările cînd vi s-a cerut clasarea afacerii ? l-am întrebat eu.

— Tocmai întocmeam lista contingentului anterior, dar n-am mai apucat să ne punem planul în aplicare — a zis, ridicînd cu regret din umeri.

— Aș putea obține această listă ?

— Bineînțeles.. — a răspuns, ridicînd receptorul telefonului.

— Traiectoria urmată de infractor prin unitate a permis să se presupună locul spre care se îndrepta ?

— Sigur. S-a dus glonț spre spălătoria militarilor în termen. Credeți că un astfel de obiectiv ar putea fi urmărit de un om cu mintea întreagă ? m-a consultat el, amuzat.

— Ce se afla în spatele acestui grup social ? l-am întrebat, convins că sînt teribil de isteț.

— Lacul Tei — mi-a zîmbit comandantul secției.

— Unitatea are un caracter special ? am insistat, în dorința de a stabili un posibil mobil al acțiunii infractorului.

— Nici gînd ! E o simplă unitate pentru instruirea recruților — m-a asigurat el, pe cînd secretara lui își făcea apariția în birou și-i înmîna cîteva file.

Cînd lista pe care o cerusem a ajuns în mîna mea, mi-am aruncat ochii pe ea. Conținea numele și adresele a optzeci de oameni. Și ca bucuria să fie mai completă, toți domiciliau în provincie...

*

— Domnule căpitan — m-a anunțat Vartunian, punînd mîna pe radio-telefon, în momentul în care deschideam portiera mașinii — nu sînt nici două minute de cînd ați fost căutat prin stație. Domnul căpitan Maier vă roagă să veniți urgent pe bulevardul Metalurgiei.

— Unde locuia victima de care ne ocupăm ? s-a mirat Dan.

— Nu, nu acolo, da' foarte aproape.

— Întîmplător, chiar și știi unde ne-a chemat ? m-am interesat.

— Bineînțeles — m-a asigurat el, arătîndu-se surprins că mai pot pune o astfel de întrebare.

— Bine ! Du-ne unde ți-a spus — i-am cerut pe cînd mă întrebam ce s-o mai fi întîmplat de sînt chemat atît de imperios.

Un sfert de oră mai tîrziu, mașina a început să ruleze pe bulevardul Metalurgiei, apoi a virat la dreapta, pe o alee care șerpuia printre blocurile nou construite ale car-

tierului. Cavartalul în care intrasem îmi devenise familiar de cînd preluasem cercetarea cazului Elena Chiran. Cu circa treizeci de metri mai înainte de a ajunge la intersecția cu strada Covasna, unde domiciliase victima, Vartunian a virat din nou la dreapta și a oprit mașina la capătul primului bloc.

Coborînd, am văzut că ne aflăm în dreptul intervalului dintre două imobile, folosit ca loc de parcare pentru zece-cincisprezece autoturisme. Mai întîi am remarcat o mașină alb-albastră cu semnalizator rotativ, apoi cîțiva subofițeri foindu-se în jurul caroseriei unei Dacii albastre.

N-a trebuit să cuget prea adînc pentru a pricepe despre ce era vorba.

— În sfîrșit ! A fost găsită... — a confirmat și Dan, arătîndu-mi numărul de înmatriculare al autoturismului, cînd am ajuns lîngă polițiști.

Am mai făcut cîțiva pași și, înconjurînd mașina, am ajuns în dreptul locurilor din față, ceea ce mi-a permis să-l zăresc pe Maier întins cu pieptul pe scaunul șoferului. Se îndeletnicea cu examinatul podelei, printr-o lupă.

L-am lăsat în pace, pînă s-a hotărît din proprie inițiativă să se adune de pe banchetă.

— Ți-am găsit mașina — m-a anunțat el, remarcîndu-mi prezența,

— Văd. Cum a apărut ?

— Proprietarul ei... — mi-a răspuns, arătîndu-mi o Skodă care stătea cu botul lipit de zidul imobilului din stînga și cu bara din spate la o distanță de două palme de cea din fața Daciei — a reclamat sectoristului că un deștept și-a parcat mașina atît de bine, încît nu poate să și-o mai scoată pe a lui. Iar subofițerul, deplasîndu-se la fața locului și văzînd că numărul de înmatriculare al autoturismului contravenient este dat în urmărire, a anunțat dispeceratul.

— S-a stabilit de cînd stă mașina aici ?

— Reclamantul spune că i-a remarcat prezența duminică, în jurul orei șapte dimineața. Și cum el și-a parcat Skoda sîmbătă, spre miezul nopții, înseamnă că Dacia noastră a fost abandonată în primele ore ale zilei de duminică.

Deşi afirmaţia lui mă contraria, l-am întrebat dacă a deschis maşina prin forţarea portierelor.

— N-a fost necesar. Era descuiată şi cheile erau în contact.

— Rezultă ceva interesant din examinarea autoturismului ? l-am întrebat, în timp ce priveam prin geamul portierei.

Banchetele erau acoperite cu o husă din deşeuri de blană maro. Pe bord se aflau prinse în ventuze o busolă şi un ceas care indica şase şi treizeci şi două, cînd probabil se oprise pentru că n-a mai fost întors. Pe parbriz, un mic ventilator, iar sub acesta, un dispozitiv pentru calcularea consumului de benzină.

— E o maşină nouă... am remarcat, văzînd că indicatorul de kilometri parcurşi indică cifrele 8236.

Maier mi-a răspuns printr-un gest de indiferenţă şi a continuat :

— Am ridicat urmele de pe volan şi le voi examina la inspectorat. Prin urmare, în ceea ce mă priveşte, eu sînt gata — m-a anunţat, scuturîndu-şi reverele hainei într-un gest care trebuia să-i întărească afirmaţia.

— Cum deocamdată nu ştiu pe ce melodie voi dansa, te rog să iei maşina şi s-o duci în curtea inspectoratului. Eventual, notează-ţi şi kilometrajul înregistrat... — i-am mai cerut, pe cînd mă întorceam cu spatele la maşină.

Ajungînd cu Dan în stradă, i-am făcut semn lui Vartunian să ne urmeze, dar el, clătinînd din cap, mi-a arătat microfonul pentru a mă anunţa că recepţionează o comunicare prin staţie.

— Ce este ? l-am întrebat, ajungînd lîngă maşină tocmai cînd răsucea butonul radio-telefonului.

— Domnul doctor Dobrescu vă roagă să veniţi la morgă, pentru comunicări.

Am deschis portiera şi m-am aruncat pe banchetа din spate.

* * *

— Ce-ai păţit ? m-a întrebat medicul Dobrescu, în timp ce ne invita să luăm loc pe cele două scaune din faţa biroului la care stătea.

— Trebuia să păţesc ceva ? m-am mirat.

— Da. Pentru că ai o comportare cel puțin ciudată. Tu, care mă băteai întodeauna la cap să-ți prezint cît mai repede raportul necropsic al victimelor de care te ocupai, de data asta, nici pîs !

— Ca să fiu sincer ,am și uitat de chestia asta. Probabil pentru că nici nu speram să-mi poți furniza niște date relevante. Oare m-am înșelat ? l-am întrebat cu un vag interes.

— Cum nu prea știu ce poți tu să înțelegi prin date relevante. nu pot afirma că te-ai înșelat, ori ba. Dar, dacă te decizi să-ți arunci ochii pe asta, s-ar putea să-ți furnizezi chiar și singur un răspuns... — a zis aruncînd pe birou cîteva file dactilografiate.

— Ești convins de ora decesului ? l-am consultat confuz, după ce am citit raportul.

— Bineînțeles ! Doar ți-am spus chiar din primul moment că decesul victimei s-a produs într-un interval cu mult mai larg de șase ore, cum ai tot susținut tu.

— Funcție de rezultatul necropsiei, care ar fi ora omorului, șefu' ? m-a întrebat Dan.

— Cu aproximație, ora șase după-amiaza... Duminică !

— E oare posibil ? s-a mirat și el.

— Vă sfătuiesc să lăsați de-o parte rezervele — a intervenit Dobrescu. Femeia a fost ucisă în momentul pe care l-am consemnat în raport, cu o abatere de cel mult două ore, mai mult sau mai puțin.

— În acestă situație, n-avem ce să mai comentăm. Prin urmare, sîntem obligați să admitem că victima a fost suprimată în după-amiaza zilei de duminică ! l-am avertizat pe Dan, realizînd că ar fi absurd să ignor avizul unui specialist, numai pentru că acesta răsturna niște prezumții în care crezusem. Olimp, în ceea ce privește modul de desfășurare a agresiunii, ți-ai format vreo părere ? m-am adresat medicului legist.

— Avînd în vedere localizarea celor șase fracturi craniene, una de calotă și cinci frontale, rezultă că victima a fost lovită atît din spate cît și din față.

— Mai mulți autori ? s-a grăbit Dan să afle.

— E puțin probabil, fiindcă rănile au fost produse de aceeași armă. Iar într-o astfel de agresiune, arma crimei nu se predă din mînă în mînă, ca bastonul la cursa

cu ștafete ! Mai degrabă aș fi tentat să cred că victima a încasat prima lovitură prin surprindere, pe la spate. Apoi, cum fractura de calotă a avut un caracter vital, victima s-a prăbușit imediat pe dușumea, cu fața în sus, iar agresorul i-a aplicat în continuare celelalte cinci lovituri.

— E corect ! l-am aprobat, după ce am reușit să-mi imaginez scena ce a rezultat din descrierea făcută de medicul legist. Cu atît mai mult cu cît se explică și proveniența petei de sînge de pe covor. Dar, dacă o suprimase deja, de ce și-a mai bătut agresorul capul s-o ridice și s-o așeze pe pat ?

— Numai dacă aș fi fost de față la comiterea omorului ți-aș fi putut da explicația pe care mi-o ceri. În orice caz, s-a remarcat că, de multe ori, infractorii au niște acțiuni consecutive comiterii faptei determinante atît de ilogice, încît adesea nici ei nu și le mai pot lămuri, ulterior. Așa de exemplu, m-am ocupat cîndva de un criminal care, după ce ucidea, își așeza victimele în pat, cu mîinile împreunate pe piept și apoi dădea foc locuințelor acestora. Focul s-ar fi putut explica prin intenția autorului de a-și șterge urmele. În schimb, scopul pe care-l urmărea prin modul în care își „pregătea" victima a rămas un mister, pînă la capturarea criminalului...

— Și pentru ce făcea tot acest ritual ? l-a întrerupt Dan, sub imboldul curiozității stîrnite de anecdotică.

— Ai spus bine ritual ! Pentru că exact despre așa ceva era și vorba, deoarece criminalul era un psihopat pe fond mistic. În demența lui se credea emisar al puterii divine însărcinat cu misiunea de a purifica sufletele păcătoase... Iar modul în care-și poziționa victimele, cu fața în sus și cu mîinile pe piept, constituia pentru alienația lui mijlocul cel mai eficient prin care putea asigura victimelor o moarte creștinească. Și acum, revenind la întrebarea ta, Nicule, îți închipui că în astfel de cazuri, cînd ai de-a face cu schizofrenici, se pot găsi explicații pentru toate acțiunile întreprinse de astfel de indivizi ?

— Nu rezultă de nicăieri că ucigașul victimei pe care ai examinat-o e nebun — i-am amintit. Cel puțin pînă în momentul de față.

— Dacă și-a suprimat victima cu șase lovituri vitale, adică a omorît-o, ca să zic așa, de tot atîtea ori, poți fi convins că foarte întreg nu prea este la minte !

Am făcut un gest de resemnare și l-am întrebat dacă mai are ceva să-mi spună. Mi-a răspuns negativ.

*

Nici n-am intrat bine în birou și Dan, foarte încîntat, s-a declanșat cu stridența soneriei unui ceas deșteptător :

— Șefu', te informez că nu mai pricep absolut nimic din acest caz !

— Și ai motive să crezi că eu sînt mai deștept ?

A alunecat pe lîngă întrebarea mea, ca și cum nici n-ar fi auzit-o, continuînd :

— La început ne-am spus că victima a fost ucisă în dimineața zilei de luni, după plecarea soțului și a fiului ei la servici. Acum, dacă ținem seama de rezultatul necropsiei, care acreditează ideea că omorul s-a comis duminică după-amiaza, în jurul orei șase, era firesc ca fapta să fi fost descoperită chiar în aceeași zi, prin înapoierea acasă a lui Anton și Valentin Chiran. De ce nu s-a întîmplat așa ? Ce motive au avut aceștia pentru a nu denunța faptele petrecute în casa lor ?

Am ridicat din umeri, apoi, realizînd că am rămas înțepeniți în picioare în mijlocul încăperii, am arătat spre scaunele dindărătul birourilor noastre.

— Nu știu de ce n-au făcut-o... — am mărturisit, în timp ce-mi agățam sacoul în cuier și-mi scoteam batista din buzunarul interior. Un caz de omor agrementat și cu dispariția membrilor familiei victimei, încă n-am întîlnit... Ce căldură ! am zis dezgustat, dîndu-mi drumul pe scaun și tamponîndu-mi cu batista broboanele de transpirație de pe frunte.

— Acum nu ne mai putem plînge că n-am fost potcoviți și cu un astfel de caz ! a făcut el haz de necaz, luînd de pe masă o copertă de dosar și începînd să-și facă vînt cu ea.

— Cred că ar trebui să facem un bilanț al datelor pe le deținem — am cugetat cu cu glas tare.

— Utilizarea noțiunii de bilanț pentru sintetizarea prea puținelor date pe care le avem, mi se pare a fi cel puțin prețioasă..

— Ia uită-te la notițele tale ! l-am întrerupt, spunîndu-mi că a venit momentul să ieșim din starea de demoralizare care ne cuprinsese. Dacă nu mă înșel, ultimul martor care a văzut-o în viață pe victimă este vecina din blocul de peste drum.

— Mda... — a spus, răsfoindu-și notesul. Doamna Anghel. Afirmă că a văzut victima duminică, în balconul apartamentului, în jurul orei cinci după-amiaza. Dar, cum tot ea a susținut că ar fi văzut-o și luni de dimineață, cînd Elena Chiran era deja moartă, mă întreb cîtă bază se poate pune pe afirmația ei...

— Suficientă, pentru că depoziția ei coincide cu cea a fiicei victimei, pe care am audiat-o singur. Vezi ce-am consemnat eu !

— Da, ai dreptate... — a admis, după ce a răsfoit notesul meu. Niculina Zamfir... Susține că a vorbit cu victima în jurul aceleași ore, adică cinci după-amiaza.

— Prin urmare putem fi siguri că femeia mai era încă în viață la această oră. Ce mai știm din declarația acestei martore ?

— Că... era singură și că soțul ei plecase la niște prieteni, unde era convinsă că se va încurca la băutură... Că fiul ei o sunase puțin mai înainte pentru a-i spune că mai întîrzie vreo două ore cu reparația mașinii la Ciclop... Cam atît ai consemnat.

— Deci, ținînd seama și de raportul medicului legist, victima a fost ucisă la scurt interval după ce a fost văzută sau a discutat cu cele două martore.

— Practic, cu ce ne ajută această constatare ?

— Dacă ai răbdare să mă asculți și, mai ales, să nu mă enervezi cu catastiful ăla pe care mi-l tot fîțîi pe sub nas, s-ar putea să reușim să ne mai dezmeticim un pic.

— Da' e îngrozitor de cald... — a scîncit, punînd totuși coperta dosarului pe birou și continuînd : Din conversația purtată cu fina ei, a reieșit că era singură acasă... Iar cum omorul s-a descoperit abia a doua zi, n-ar trebui oare să admitem că fiul și soțul Elenei Chiran au dispărut încă de duminică după-amiaza ?

— Pînă la descoperirea mașinii familiei Chiran, așa îmi spuneam și eu... Acum însă am motive să cred că victima, în convorbirea avută cu fina ei, a ascuns adevărul...

— Ce vrei să spui ? s-a mirat Dan.

— Dacă Dacia se afla în parcaj încă din dimineața zilei de duminică, cum putea să fie în același timp și în reparație la Ciclop ?

— Ei fir-ar !... Asta mi-a scăpat... Atunci este clar că Valentin se afla acasă în momentul critic ! Iar dacă a mințit în legătură cu fiul, putea să mintă și cînd a afirmat că soțul îi plecase la niște prieteni. În consecință, este evident că ei nu sînt străini de omor ! s-a declanșat el cu toată convingerea. Și astfel avem explicația dispariției celor doi...

În timp ce-mi tamponam fruntea cu batista, am ridicat din umeri a îndoială :

— Și totuși nu-mi vine să cred...

— De ce, cînd concluzia se impune de la sine ? m-a întrebat, cu bunăvoința cu care se ajută un bătrîn neputincios să treacă strada.

— Cunosc cazuri în care soțul își ucide nevasta, precum și din acelea în care progenitura își omoară părinții. Cazuistica judiciară este suficient de bogată în astfel de răfuieli familiale. Dar despre situații în care tatăl se asociază cu fiul pentru a-și suprima soția și respectiv mama, încă n-am auzit.

— Întodeauna începutul începe cu un început ! mi-a replicat sarcastic.

— Dacă într-adevăr ei sînt autorii, înseamnă în mod obligatoriu că au acționat după un plan, cu premeditare. Nu crezi ? am zis fără să-i remarc ironia.

— Bineînțeles — m-a aprobat.

— Și atunci, dacă tot și-au premeditat fapta, de ce nu și-au luat măsuri de ascundere a vinovăției ? De ce n-au încercat să pună la cale o înscenare ? De ce au ales calea dispariției care, firesc, coincide cu cea a autoacuzării ?

S-a încruntat și ochii lui, de un albastru ca cerul, și-au pierdut siguranța cu care își susținuse punctul de vedere.

— Nu-mi dau seama.. O explicație ar trebui însă să existe...

— Cînd o găsești, anunță-mă ! Și dacă tot ai s-o găsești, mai fă un efort și furnizează-mi o explicație și pentru starea în care am găsit locuința familiei Chiran. O locuință care prezenta tot ce ar fi fost necesar pentru a indica o „lucrătură" tîlhărească !

— Parcă te întrebai de ce n-au încercat să pună la cale o înscenare ? a spus el, agățîndu-se repede de idee. Uite că au pus-o !

— Copilării ! Dacă ei au înscenat tîlhăria, de ce n-au împins mascarada pînă la capăt, prezentîndu-se la poliție pentru a arăta ce au descoperit la înapoierea lor acasă ? În definitiv, cum se știa că plecase la Roșiori după niște vin, aveau chiar și un alibi !

— Bine, dar atunci unde au dispărut ? a revenit el la întrebarea care ne frămînta încă de la deschiderea anchetei, cea ce demonstra că a renunțat la varianta pe care o susținuse.

Exact în momentul în care voiam să-l asigur că nu mă simt capabil să fac nici cel mai mic pronostic, ușa s-a deschis, lovindu-se cu clanța de zid.

Deoarece stilul de intrare era propriu căpitanului Maier, n-am mai avut de ce să întorc capul.

— Am o bombă ! ne-a anunțat cu vocea lui puternică. de șef de echipaj pe o navă de pirați.

Abia atunci am întors capul spre el și i-am privit mîinile. Dar m-am liniștit. Ținea în ele, la vedere, doar două cartoteci antropometrice.

— Îți amintești de amprentele pe care le-am ridicat din locuința victimei Chiran ? m-a întrebat.

— Te referi la cele despre care spuneai că ar coincide cu impresiunile papilare lăsate de un autor necunoscut, cu ocazia spargerii comise la unitatea militară din Pipera ?

— Exact. Dar de faptul că am recoltat niște urme și de pe volanul mașinii familiei Chiran, îți mai amintești ?

— Sînt identice ? l-am întrebat uimit.

A încuviințat cu capul, zîmbindu-mi înveselit.

— Din acest moment, pîrtia care duce spre criminal e liberă — am spus. privindu-l pe Dan. Fiindcă de acum

putem fi convinşi că a făcut parte din anturajul victimei. Iar cea mai bună dovadă că această variantă este corectă, rezultă din corelarea a trei elemente : primo, a pătruns în casă fără să forţeze uşa ; secondo, a lucrat în acelaşi loc cu soţul victimei ; terzo, acum putem adăuga şi faptul că a circulat cu maşina familiei Chiran ! Ce părere ai, mai există vreun dubiu ?

— Nu, şefu'... Varianta e din beton armat !

— Eu am şi alte treburi... Succes ! a spus Maier părăsind încăperea satisfăcut şi mîndru ca un păun.

Începutul trebuie făcut cu Constantin Chiran, cel de-al doilea fiu al victimei. Pentru că nu este posibil ca o persoană atît de apropiată de familia lui să nu-i fie cunoscută — a propus Dan.

— Aşa vom face — l-am aprobat. Iar în paralel, îi luăm din nou la mînă pe cei care vizitau victima. La nevoie, îi ampretăm pe toţi ! m-am decis, ridicîndu-mă de pe scaun.

Ajungînd lîngă cuier şi întinzînd mîna să-mi iau sacoul, am zărit colţul alb al unei hîrtii ieşind din buzunarul interior. Brusc, mi-am amintit de lista pe care o primisem în cursul dimineţii de la comandantul secţiei de poliţie care anchetase spargerea de la Pipera. Am renunţat la haină şi am tras afară cele trei file.

— Mai avem şi această pistă — am zis, pe cînd întindeam pe birou cele trei tabele, unul lîngă altul.

— Corect. Din aceşti optzeci de oameni, care şi-au făcut stagiul în unitate, unul ar putea să fie spărgătorul, mai exact criminalul căutat. Dar cum facem această anchetă, cînd toţi domiciliază în provincie ? Dacă pornim pe urmele lor, nu ne ajung nici trei luni... — a obiectat el, strîmbînd din nas.

— N-o vom face noi, ci organele de poliţie locală. Trimitem imediat o circulară prin care cerem verificarea modului în care numiţii şi-au petrecut timpul în ziua de duminică, 21 iunie anul curent. Astfel, nouă nu ne vor mai rămîne decît cei care nu dau răspunsuri satisfăcătoare. Şi este de presupus că în această categorie nu se vor afla prea mulţi...

Chiar în clipa în care mi-am terminat spusele, s-a auzit o ciocănitură sfioasă în uşă.

După ce Dan s-a dus să deschidă, în birou a păşit un subofiţer tinerel, blond, cu ochii albaştri şi cu uniforma bine călcată. A luat poziţie de drepţi, cu mîna la caschetă şi s-a pornit :

— Să trăiţi ! Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint. Sînt plutonierul Ceplinschi Ion, de la pază şi am ceva de raportat căpitanului Apostolescu.

— Te ascult — am zis, bătîndu-mă cu degetul arătător pe piept pentru a-l informa că eu sînt persoana căutată.

— Domnule căpitan, am aflat că aţi pus sub urmărire autoturismul Dacia cu numărul de înmatriculare 16 B 5360. E adevărat ? m-a întrebat cu timiditate.

— Aşa este. Dar între timp maşina a fost găsită — m-am grăbit să-i aduc la cunoştinţă, de teamă că ar putea să mă anunţe că a găsit şi el un autoturism cu acelaşi număr.

— N-am ştiut... Eu însă voiam să vă raportez că am făcut un control al acestui autoturism...

— Cînd ?

— În noaptea de sîmbătă spre duminică... — a zis, pe cînd s-a apucat să răsfoiască cu înfrigurare un carneţel. Mai precis, în ziua de 21 iunie, la ora trei şi douăzeci de minute...

— Ia loc şi spune tot ce ştii ! l-am invitat, apreciind că subiectul se anunţă a fi teribil de interesant.

— În noaptea de sîmbătă spre duminică, în timp ce-mi făceam rondul în zona hotelului Athenee Palace, am ajuns pe strada Episcopiei, unde am văzut un necunoscut împingînd un autoturism Dacia. Spunîndu-mi că ar putea să fie un hoţ, m-am dus la el...

— L-ai identificat ? l-a întrerupt Dan, cu încordare.

— Sigur — a confirmat subofiţerul, urmărindu-şi însemnările cu vîrful degetelor. Se numeşte Pîrvuleţ Ion, cu domiciliul în satul Pinoasa, comuna Cîlnic, judeţul Gorj. În prezent este lăcătuş la termocentrala Rogojel, din Rovinari...

— Dă-mi, te rog, semnalmentele lui — i-am cerut, de îndată ce, plin de satisfacție, am constatat că numele respectivului figura în lista celor optzeci de foști militari.

— Vîrsta, pînă în douăzeci și cinci de ani. De statură potrivită, slab, șaten și cu figura prelungă.

— Cum era îmbrăcat ?

— Avea pantaloni din doc, bleumarin și o cămașă cu mîneci scurte. Ambele vechi și șifonate — mi-a spus, strîmbînd din nas cu dispreț.

— Seamănă cu individul întîlnit de martorul Cluceseu în locuința familiei Chiran și care i-a fost recomandat cu numele de Ionel. Cu singura deosebire că... de fel, nu prea este din Bacău — a remarcat Dan.

— Mai mult, aduce și cu persoana pe care ne-a descris-o vecina din blocul de peste drum. Adică cu necunoscutul care a ieșit din bloc sîmbătă seara în jurul orei cinci după-amiaza, împreună cu Anton Chiran — l-am completat, apoi i-am cerut subofițerului să ne relateze discuția avută cu Pîrvuleț.

— După cum v-am raportat, spunîndu-mi că ar putea să fie un hoț de mașini, l-am oprit și l-am legitimat. Cum n-avea nici actele mașinii și nici permis de conducere, l-am luat tare și i-am cerut să-mi spună de unde a furat-o. El însă a început să rîdă și, asigurîndu-mă că nu este hoț, mi-a explicat că autoturismul este al unui văr de-al lui și că, rămînînd în pană de combustibil, acesta ar fi plecat cu un bidon să caute puțină benzină pentru a putea ajunge acasă. Atunci l-am întrebat de unde vine la o oră atît de tîrzie și el mi-a explicat că l-a însoțit pe vărul lui la o nuntă, undeva prin cartierul Herăstrău. „Cui îi spui că ai fost la o nuntă, îmbrăcat așa de neglijent ?“ i-am zis, iar el mi-a spus că a fost la o nuntă țigănească, unde nu se obișnuiește altă ținută.

Mie însă mi-a părut că toată povestea lui era trasă de păr și intenționam să chem prin stație un echipaj care să vină și să-l ridice. Numai că, mai înainte de a lua legătura cu dispecceratul, o persoană cunoscută, care între timp se apropiase și ascultase discuția noastră, a intervenit și m-a asigurat că, mai înainte de a-l fi reținut

-u pe suspect, mai văzuse într-adevăr un bărbat care, după ce-a împins mașina, s-a îndepărtat, ținînd în mînă ceva care aducea a bidon mic. Cum persoana care plecase ar fi putut să fie chiar vărul de care-mi vorbise, iar eu trebuia să-mi continui rondul, mi-am notat datele de identificare și l-am lăsat să se descurce singur...

— Cine era martorul care ți-a spus că a mai văzut pe cineva lîngă mașină ?

— Paznicul de la berăria care s-a deschis de curînd pe strada Episcopiei.

— Și de ce ai avut nevoie de trei zile pentru a prezenta acest raport ? a vrut să știe Dan.

— Pentru că, în acest interval de timp, am fost plecat în provincie, la tatăl meu care este bolnav și abia astăzi, cînd mi-am reluat serviciul, am aflat că mașina cu care avusesem de-a face era pusă sub urmărire. Domnule căpitan, — a întors subofițerul capul spre mine — vă rog să-mi spuneți, credeți că ar fi trebuit să-l reținem în noaptea aceea ?

Fapta fiind oricum consumată, nu mai avea nici un rost să-i fac inimă rea, explicîndu-i că AR AVEA TOATE MOTIVELE SĂ SE IA LA PALME PENTRU AVANSAREA PE CARE A PIERDUT-O.

— Deocamdată, aflîndu-ne abia la începutul anchetei, este greu de spus cum ar fi fost mai bine. În orice caz, îți mulțumesc pentru sprijinul pe care ni l-ai dat — i-am spus, ridicîndu-mă de pe scaun și strîngîndu-i mîna în timp ce gîndeam că intervenția lui ne scutise de pierderea de timp pe care ar fi necesitat-o verificarea celor optzeci de persoane.

— Este trecut pe listă ? s-a grăbit Dan să mă întrebe, după ce s-a închis ușa în spatele subofițerului.

— Da. Fă-mi legătura cu poliția din Gorj...

Spre ora zece dimineața, cînd am revenit în birou, Dan m-a informat că în urmă cu cîteva minute am fost căutați la telefon de poliția județului Gorj.

— Și ? Am fost eu curios.

— Pîrvuleț a dispărut. Ieri seară nu s-a înapoiat acasă, iar astăzi nu s-a prezentat la serviciu. Din investigațiile pe care le-au făcut, a reieșit că în perioada 20—22 iunie a lipsit din localitate. Cam asta ar fi tot ce mi-au comunicat, în afară de faptul că vor continua să-l caute. Așa că va trebui să-l așteptăm — a conchis el cu nemulțumire.

— Dacă a dispărut, înseamnă că și-a dat seama că i-am luat urma... — am cugetat eu. Nu știu cum, dar a aflat. Și nu-și va scoate capul prea curînd ! Iar noi avem de rezolvat un caz, așa că nu ne putem permite să așteptăm sine die, pînă se va lăsa capturat printr-un joc al hazardului. Dane, pornim după el !... — am hotărît eu în final.

*

La ora trei după-amiaza am intrat în biroul maistrului principal Albiță, care, aflînd motivul deplasării noastre de la București, s-a arătat intrigat :

— Să știți că azi dimineață au mai venit să-l caute niște polițiști... Și ce le-am spus lor, vă spun și dumneavoastră : De ieri după-amiază, cînd a plecat acasă să mănînce, n-a mai dat pe la servici. Situație care ne-a produs multe probleme, deoarece știa că avem de făcut o intervenție la o avarie... De altfel, înainte de a se duce

acasă, își pregătise sculele pe banc pentru a se apuca de lucru de îndată ce revenea...

— La ce oră a plecat ?

— La trei. Iar cum drumul pînă acasă îl face cu bicicleta, la patru și jumătate trebuia să revină la lucru... Însă n-a mai apărut.

— S-au mai petrecut astfel de situații ?

— Nu, niciodată. Întotdeauna a fost considerat un lucrător serios.

— Dar alaltăieri s-a prezentat la centrală ? l-a testat Dan.

— Nu, a lipsit motivat două zile.

— Ce înseamnă „motivat" ?

— Înseamnă că sîmbătă și luni a fost învoit pentru a-și recupera zilele lucrate peste program la începutul lunii.

— V-a spus cumva unde și-a petrecut acest mic concediu ?

— Da. Ieri, cînd s-a prezentat la lucru, a zis că a fost la Timișoara... a răspuns îngîndurat, pentru ca imediat să ne întrebe pe un ton confidențial : Îl căutați pentru vreun furt ?

— Ce vă face să credeți asta ? i-am întors-o cu.

— Pe de-o parte faptul că îl căutați, iar pe de altă parte vă mărturisesc că am rămas surprins văzînd casetofonul cu care a venit la centrală... El ne-a povestit că l-a cumpărat din Timișoara cu două mii de lei, deși era evident că valora ușor peste zece mii... Și, cum nu prea văd de unde ar fi putut să aibă atîția bani, îmi vine să cred că ați venit pentru că l-o fi șterpelit de undeva.

— Da, cam așa ceva — a răspuns Dan evaziv. Dar cum arăta casetofonul pe care-l avea Pîrvuleț ?

— Era cam așa... — a zis, arătînd între palme dimensiunile de circa treizeci cu cincizeci de centimetri. Avea carcasa neagră și două difuzoare de culoare gri-metalizat... Cam atît îmi amintesc, pentru că aveam prea multă treabă ca să-mi pot permite să-l examinez mai îndeaproape.

Dan, care între timp își consultase notesul, mi-a făcut semn că descrierea martorului corespundea unuia dintre cele două casetofoane dispărute din locuința familiei Chiran.

— Despre comportarea lui Pîrvuleț ce ne puteți spune ?

— E adevărat că este un om retras, însă, în ceea ce privește meseria, e foarte conștiincios. Cînd era de muncit, muncea. Chiar și atunci cînd generatoarele de curent funcționau bine, nu-i plăcea să stea degeaba. Cînd n-avea de lucru, se apuca de nimicurile pe care le făcea... — a zis maistrul, făcînd un gest de bagatelizare.

— În ce constau aceste nimicuri ? m-am interesat.

— Făcea brelocuri din deșeuri de plexiglas.

— Și le vindea ?

— Aș ! Le oferea în dreapta și-n stînga.

— Aveți vreo idee de locul unde l-am putea totuși găsi ?

— Cred că cel mai bine ar fi dacă ați încerca la el acasă — a spus, după ce în prealabil a ridicat din umeri.

În următoarea oră am mai audiat cîțiva colegi de-ai suspectului, fără însă a obține alte date interesante.

*

După ce-am ajuns la postul de poliție din satul Pinoasa, șeful acestuia, un plutonier, ne-a informat că ieri seara, în jurul orei șapte, s-a deplasat împreună cu doi ofițeri veniți din Tîrgu-Jiu la domiciliul lui Pîrvuleț. Dar suspectul nu era acasă.

— După ce ofițerii s-au reîntors la județ, eu am mai trecut de două ori pe la el pe acasă, dar n-am reușit să-l găsesc. Drept care, i-am lăsat o citație... — a mai spus, cu regret pentru faptul că nu ne putea ajuta prea mult.

— Cu cine locuiește ?

— Cu părinții lui, care lucrează la cooperativa agricolă, însă nu se au prea bine, pentru că tatăl dă pe băutură toți banii pe care îi cîștigă...

— În timp ce noi ne ducem să discutăm cu ei, te rog să afli de la săteni cînd l-au văzut pe Pîrvuleț pentru ultima oară în sat — i-am cerut, ridicîndu-mă de pe scaun.

Casa urmăritului era din paiantă, scundă, sărăcăcioasă și tot atît de părăginită ca și ograda care o înconjura.

După ce am bătut într-o ușă ale cărei geamuri fuseseră înlocuite cu bucăți de carton, și-a făcut apariția o femeie sfrijită și ridată atît de mult, încît fața ei amintea de aspectul unui ziar boțit în pumn. Avea părul încărunțit și purta o rochie cernită și lălîie. I-am spus cine sîntem și că vrem să discutăm cu ea.

— Da' ce-a făcut Ion, de-l tot căutați ? a întrebat îngrijorată, pe cînd ne invita în casă.

Încăperea în care am fost poftiți era mobilată cu trei lavițe, lipite de tot atîția pereți, o masă și trei scaune de bucătărie.

— Vrem să stăm de vorbă cu el despre un accident la care a fost martor — i-am răspuns într-o doară. Unde putem să-l găsim ?

— Da' de unde să știu io ? a zis, săltînd cu repetiție din umeri, chiar în clipa în care a scîrțîit ușa în spatele meu.

Întorcînd capul, am văzut un bărbat între două vîrste, scund și gras. Avea obrajii roșii, iar nasul îi era cuperozat.

Ne-a examinat a mirare, cu doi ochi tulburi, apoi i s-a adresat femeii :

— Cine-i ăștia ?

— Veniră după Ionel, că îs de la poliție...

— Aha ! a mormăit a resemnare, ducîndu-se spre scaunul ocupat de femeie, care i l-a eliberat fără nici cea mai mică ezitare.

Urmare a deplasării spre locul oferit cu atîta promptitudine, a lăsat în urma lui un silaj încărcat din plin cu miasmă de băutură trezită.

— De cînd e plecat de acasă ? mi-am continuat dialogul cu femeia, în timp ce mă ridicam de pe scaunul meu și o pofteam printr-un gest să se așeze ea.

— De ieri dis-de-dimineață, cînd s-a dus la muncă — a răspuns ea, refuzîndu-mi invitația printr-o clătinare a capului.

— S-a mai întîmplat să lipsească de acasă fără să vă anunțe ? am întrebat-o, rămînînd și eu în picioare.

— Da, că nu prea ne zice iel ce face...

— Fă femeie, ce tot vorbești de nu știi neam ? a mustrat-o el. Cînd tu te-ai dus la țața Leana, dup-un pumn de mălai, fecior-tu' a fost p-acas'.

— La ce oră ? a întrebat Dan.

— Nu știu cît o fi fost ora, că n-am ceas. Da' știu că-o fost de două ori. Odat' la vremea cînd vine mereu de la centrală să-mbuce, da' n-a stat... c-a plecat imediat. Asta a fost cînd te-ai dus tu după mălai, femeie ! a ținut el să-i mai amintească o dată.

— V-a spus de ce nu rămîne să mănînce ? l-am întrebat.

— No. O luat numa' niște boarfe și s-o dus...

— Ce fel de „boarfe" ? Vă rog să ne spuneți cum arătau ? — i-a cerut Dan.

— Da' io nu știu, că n-am stat după iel să mă uit... — a răspuns, făcînd un gest de nepăsare.

— Parcă spuneați că a mai venit o dată acasă. Cînd anume ? m-am interesat, pe cînd mă întrebam ce ar fi putut să intervină, după ce a părăsit termocentrala, ca să-l determine să vină acasă pentru a-și lua niște lucruri... și tălpășița.

— Iera tîrziu, că mă hodineam de cîteva ceasuri bune... Poate miezu' nopții. M-am trezit din somn, c-am auzit porcu' guițînd și m-am dus să văz dacă ni-i careva, vr'un hoț... Atunci l-am văzut pe Ion, că tocma' intra-n ogradă... Da' numa' c-a intrat, c-o și năvălit pă iel cîțiva oameni ș-au început să-i care la pumni. Atunci m-am dus și io acolo, ca să văd că ce-i... Da' cum venii mai aproape, unu' din oameni m-a și pălit cu-n pumn... — a zis, pipăindu-și bărbia. Pînă mă ridicai io de jos, oamenii ăia l-ou legat pă Ion c-o funie și l-ou dus pă uliță, la mașina care-i aștepta. Apăi mașina a plecat și a doua după ia... Că iera două mașini.

Aiurit, Dan a întors capul spre mine și m-a consultat cu privirea. Deși eram și eu la fel de surprins de relatarea interlocutorului nostru, fără să mă exteriorizez, l-am întrebat :

— Cine erau persoanele care l-au luat în mașină pe fiul dumneavoastră ?

— Păi dară cine să fie ? erau polițai a replicat cu simplitate.

— Și de ce v-au lovit pe dumneavoastră ? m-am mirat eu și mai mult.

M-a asigurat printr-un gest că nu știe și a adăugat :

— Tot ce pot să vă zic, e că ăl de mă păli era brunet și avea o mustață mare...

Dacă l-ar fi ridicat poliția județeană, ar fi trebuit să știu și eu. Și cum nu era cazul, mi-am spus că, pînă voi cere confraților din Tîrgu-Jiu relații asupra celor povestite de interlocutor, n-ar fi rău dacă am profita de prezența noastră în casa suspectului.

— Dacă am înțeles bine, persoanele care au plecat cu Ion n-au intrat în casă. Așa este ?

— No. Neam — m-a asigurat el, clătinîndu-și capul.

— Noi îl căutăm pe Ion, deoarece bănuim că ar fi cumpărat de la cineva niște lucruri de furat. Ați fi de acord și ne lăsați să ne uităm după ele prin casă ? Pentru că nu este exclus ca hoțul pe care l-am arestat, și care susține că a vîndut obiectele furate fiului dumneavoastră, să mintă — am turuit, fără să clipesc.

Tatăl lui Ion a privit întrebător spre nevasta lui, care, după ce-și făcuse el apariția, căpătase imobilitatea unei pietre de mormînt. Cînd femeia i-a răspuns printr-o înclinare a capului, ne-a anunțat că este de acord cu cercetarea pe care i-o propusesem.

Gospodăria fiind mică, după o jumătate de oră percheziția domiciliară era terminată, iar în mijlocul încăperii se aflau adunate două carpete „celebre" : „Răpirea din Serai" și „Cina cea de taină". Cum astfel de capodopere nu se găsesc tocmai rar nu le-aș fi considerat în mod obligatoriu corpuri delicte, dacă nu dădeam și peste o cucuvea împăiată. Ceea ce demonstra că, după toate probabilitățile, obiectele respective fac parte din lotul celor dispărute din locuința familiei Chiran.

— Le aveți de multă vreme în casă ? am întrebat, arătînd spre lucrurile pe care le colectasem.

Femeia mi-a ocolit privirea, iar bărbatul ei, arătîndu-se lezat, s-a grăbit să mă informeze pe un ton de imputare :

— Păi dară cum altfel ? Le am încă de la mumă-mea !

Fără să comentez, i-am arătat lui Dan eticheta de pe dosul „Răpirii din Serai" care, în afara unei scrieri cu caractere arabe, consemna anul de fabricație : 1979.

— Cînd a plecat cu persoanele de care mi-ați vorbit, FIUL DUMNEAVOASTRĂ AVEA VREUN BAGAJ ? am tatonat.

— N-am văz't nimica în mîinile lui... — a răspuns el, făcînd eforturi să-și țină ochii deschiși.

Deoarece celelalte obiecte însușite din locuința victimei nu apăruseră în timpul percheziției efectuate, iar urmăritul nu avusese nimic asupra lui în momentul arestării, rezulta că acestea fuseseră dosite în altă parte. Și cum sarcina de a descoperi unde se ascundeau două casetofoane, o haină de piele și o pușcă de vînătoare îmi revenea tot mie, l-am rugat să-mi indice care erau rudele și cunoștințele mai apropiate fiului său.

— Am aflat că Ion a avut cîteva zile de concediu. Știți cumva în ce fel și le-a petrecut ? l-am întrebat, după ce Dan și-a notat numele persoanelor la care era de presupus că s-ar putea găsi lucrurile care ne mai lipseau din inventar.

— Mi-a zis c-a fost la Timișoara — s-a decis femeia să intervină, remarcînd că soțul ei începuse să picotească și nu mai era capabil să participe la discuție.

— Și chiar l-ați crezut ? a zis Dan, ironic, fără să-și ridice ochii de la procesul verbal pe care-l scria cu o aparentă sîrguință.

— Dară cum, dac-a și făcut tîrguieli p-acolo ?

— Da ?... Și ce-a cumpărat de la Timișoara ? m-am interesat, arătîndu-mă neîncrezător.

— Io știu... O haină de pele, un radio... sau parcă două... Cam așa ceva...

— Și unde le-a pus ? a întrebat-o Dan repede, cu vădita intenție de a-și întregi procesul verbal.

— Pă-i dacă nu-s, io zic că le-o fo luat cu iel... — a conchis ea cu o logică apreciabilă.

Întrucît nu vedeam ce relații să-i mai cer, m-am ridicat de pe scaun și, în acompaniamentul sforăiturilor tatălui lui Pîrvuleț, i-am înmînat o copie după procesul verbal de ridicare a corpurilor delicte...

...NU DAU NICI DOUĂ PĂRALE PE O ARESTARE CARE NU ESTE CONFIRMATĂ !

— Domnule căpitan, ce-mi spuneți dumneavoastră aduce a basm pentru adormit copiii — mi-a spus intrigat comandantul poliției județene. Păi, dacă îl arestam pe acest Pîrvuleț, nu era firesc să vă anunțăm imediat ? Ca să nu vă mai spun că în tot inspectoratul n-am nici un lucrător care să fie și brunet și să aibă și mustață ! mi-a zîmbit el.

Am întors capul spre Dan și l-am consultat cu privirea, cu speranța că poate pricepe el ceva din anacronismul salatei pe care ne-o îndrugase tatăl bănuitului. Numai că el, în loc să mă ajute, s-a grăbit să sporească confuzia care mă domina :

— Întrucît știam că urmăritul domiciliază pe teritoriul județului Gorj, numai inspectoratului dumneavoastră i-am cerut să-l rețină pe suspect. Așa că, putem exclude posibilitatea ca omul nostru să fi fost arestat de o formație de poliție străină jurisdicției dumneavoastră — a adăugat Dan.

Comandantul, după ce l-a privit gînditor cîteva clipe, i-a replicat :

— Chiar este imposibil ca el să fi fost arestat de o formațiune de cercetare din alt județ, pentru cu totul altă infracțiune decît cea pentru care-l căutați dumneavoastră ?

Subiectul fiind epuizat, deși era departe de a fi fost și clarificat, n-am mai avut nici un motiv pentru a zăbovi în biroul comandantului.

— Șefu' — a spus Dan, pe cînd ieșeam din inspectoratul județean, — pentru că ești mai vechi în meserie, aș vrea să te întreb ceva. Ai mai întîlnit vreodată un caz atît de straniu ca ăsta ? Și, fără să mai aștepte răspunsul meu, a continuat : Găsim o femeie ucisă... și, cu chiu cu vai, dibuim un suspect, dar cînd să punem mîna pe el, aflăm că l-au umflat niște colegi inexistenți... Oare absurdul n-are limite ?

— Dacă ar avea, n-ar fi caracterizat ca atare. Cu observația că, în profesia noastră, nu se poate vorbi de un caz absurd, ci numai de niște aparențe. Ce, chiar îți imaginezi că ciudățeniile pe care le-am întîlnit în acest caz sînt rezultatul unui simplu joc al hazardului ? Nu, Dane, au o logică ! O logică pe care noi, din păcate, nu reușim s-o sesizăm.

— Și crezi că există niscaiva șanse să pricepem despre ce este vorba în această afacere afurisită ?

— Nu prin discuții pseudofilozofice vom rezolva cazul ! i-am retezat-o, realizînd că ne-am angrenat într-un dialog steril. Și cum din impasul în care ne aflăm nu ne va putea scoate decît suspectul, trebuie să-l găsim cît mai repede posibil. De aceea, vom cere să ni se comunice care inspectorat îl reține pe Pîrvuleț. În paralel, folosindu-ne de lista pe care ne-a dat-o tatăl lui, ne vom ocupa de posibilitatea ca urmăritul să fi lăsat la rudele sau prietenii lui o parte din obiectele pe care le-a jefuit din locuința familiei Chiran ! am decis.

— Dacă tot îl dăm în urmărire și astfel vom fi rapid informați de locul unde se află reținut, de ce să mai umblăm după potcoave de cai morți ? N-ar fi mai comod să-l întrebăm chiar pe domnul Pîrvuleț de locurile prin care a împrăștiat obiectele însușite ?

— Știi ceva ? l-am întrerupt. Eu NU DAU NICI DOUĂ PARALE PE O ARESTARE CARE NU ESTE CONFIR-

MATĂ ! Sau chiar trebuie să-ți amintesc că nu cu prea multă vreme în urmă am anchetat un caz în care se afirmase că soțul unei infractoare se afla de patru ani în închisoare, dar în realitate tipul zăcea îngropat, cu capul zdrobit, în pivnița propriei sale locuințe ?

Tresărind, Dan m-a privit cîteva clipe întrebător, apoi s-a declarat de acord cu demersurile pe care le propusesem.

După ce am cerut să ni se indice locul unde s-ar afla reținut Pîrvuleț Ion, dispeceratul departamentului ne-a informat că respectivul nu se afla în cercetarea nici unui organ de poliție. Iar cum concluzia se impunea de la sine, am rediscutat cu tatăl urmăritului. Dar, neclintit ca o piramidă egipteană, a continuat să susțină că fusese martor la arestarea fiului său. Acum devenise însă clar că povestea lui era pe de-a întregul inventată, așa că ne-am pus pe căutatul suspectului, prin controlarea locuințelor rudelor și prietenilor săi.

Numai că, după mai bine de zece zile de verificări, sosise și momentul să facem bilanțul acțiunii noastre de depistare. Un bilanț care demonstra că, odată cu epuizarea listei relațiilor lui Pîrvuleț, ne aflam la fel de împotmoliți ca la început.

— Fir-ar să fie ! Parcă am urmări o fantomă... — a zis Dan, cu iritare, după care a continuat gînditor : Cred că această dispariție s-ar putea explica numai într-un singur fel... Aflînd că sîntem pe urmele lui și știind ce pedeapsă îl așteaptă pentru omorul comis, a preferat să-și lege un pietroi de gît și să se arunce în vreun lac... Deci, pînă cînd nu va putrezi funia de care-i ancorat, pentru a i se ridica corpul la suprafața apei, n-avem nici o șansă să dăm de el.

— Și dacă, în loc de funie, s-a folosit de un cablu metalic ? și-a dat cu presupusul șeful de post, în biroul căruia ne aflam.

— Vrei să spui că, temîndu-se de consecința faptei lui, s-a sinucis ? l-am întrebat pe Dan.

— Ce, nu-i posibil ? m-a contrat el

— Nu. Este exclus ! Cazuistica judiciară demonstrează că cei care ucid în mod deliberat, ca în cazul nostru, își prețuiesc propria viață mult prea mult pentru a avea curajul să și-o ia singuri.

— Odată-i ca niciodată ! mi-a replicat el, sceptic.

Am vrut să-l contrazic dar, reamintindu-mi la timp că zicala pe care-o invocase nu poate fi neglijată, mai ales în meseria noastră, am renunțat.

— Mă rog... Însă chiar dacă ai avea dreptate, tot trebuie să-l găsim. Viu sau mort !

— Domnule căpitan — a intervenit subofițerul — în ceea ce mă privește, sînt convins că Pîrvuleț nu se mai află prin împrejurimi. Am discutat cu toți cetățenii din satul nostru și din cele învecinate și, dacă de atîta timp nu l-a mai văzut nimeni, e clar că nu se mai află pe aceste meleaguri.

— Admițînd că totuși nu s-a omorît, e de presupus că evită să se afișeze. Iar pentru a putea satisface un astfel de deziderat, ar trebui în mod obligatoriu ca, în afara unei bune ascunzători, să aibă asigurată și o pensiune completă. Altfel, fiind obligat să-și cumpere singur cele necesare traiului, nu se putea să scape neremarcat, de-a lungul a două săptămîni... — a remarcat Dan.

— Păi vedeți, domnule locotenent... Tocmai asta spuneam și eu — a zis subofițerul. La noi în sat este o singură băcănie și toți sătenii se cunosc de cînd s-au născut. Dar, într-un oraș mare, unde poate tîrgui de fiecare dată din alt magazin...

— Să zicem că ai dreptate în privința cumpărăturilor. Dar cine ar adăposti într-un oraș mare un străin ? Și încă pe o perioadă atît de lungă ! a fost rîndul meu să-l întrerup, pricepînd unde bate șaua. În consecință, Pîrvuleț se află ascuns tot la o relație de-a lui. Și încă una care ar trebui să-i fie foarte apropiată, dacă și-a putut asuma riscul de a găzdui o persoană urmărită !

— I-am verificat toate relațiile — a ținut Dan să-mi reamintească.

— Nu-i nimic ! O vom lua de la început... — m-am pornit să spun cu iritare, pentru ca, brusc, să realizez că mai exista și o altă posibilitate. Dane, oare tatăl lui

Pîrvuleț ne-o fi indicat chiar toate rudele și prietenii suspectului ?

— Ei ! Dar asta e bună ! a exclamat el, surprins. Știi că ar fi o idee ?

— Știu — am admis, întorcîndu-mă spre subofițer și arătîndu-i notesul în care consemnasem numele persoanelor cu care era în relații Pîrvuleț. Te rog să verifici dacă, în afara acestora, mai avea și alte cunoștințe apropiate.

A dat din cap pentru a mă asigura că a priceput ce-i cer și a început să copieze lista.

— Domnule căpitan — a zis el, cîteva minute mai tîrziu, pe cînd îmi restituia notesul — în orice caz, o omisiune am și văzut...

— Care ? s-a grăbit Dan să mi-o ia înainte.

— Nu apare bunicul lui Pîrvuleț... Dar, cum nu este exclus să mai lipsească și alții, vă rog să-mi acordați un răgaz de două-trei ore...

— Unde locuiește acest bunic ? l-am întrerupt fără menajamente.

— La vreo trei kilometri de sat, lîngă exploatarea forestieră. Îl cheamă tot Pîrvuleț, dar i se spune Gheorghe Viezure și este pădurar.

— O locuință situată lîngă pădure și în afara vetrei satului ar putea reprezenta un adăpost ideal — a remarcat cu satisfacție colegul meu.

— Să știți că am discutat cu muncitorii de la exploatare. Și, dacă l-ar fi zărit careva, chiar și numai prin gospodăria pădurarului, am fi știut și noi — a ținut subofițerul să-l avertizeze pe Dan.

Deși afirmația șefului de post a avut darul să diminueze chiar și fărîma de optimism care încă nu avusese timp să mă încerce, m-am încurajat singur, apelînd la o zicală care susține că încercarea moarte n-are.

— Știindu-se căutat, ERA ȘI FIRESC SĂ NU-ȘI DOREASCĂ SĂ FIE VĂZUT. Iar faptul că tatăl urmăritului a omis să ne vorbească și despre bunicul fiului său, constituie un motiv în plus pentru a verifica și această pistă am spus,, după ce i-am cerut subofițerului să ne arate pe hartă unde se află locuința pădurarului.

Cînd am localizat gospodăria care începuse să ne intereseze, i-am reamintit că doresc să completeze cît mai repede lista relațiilor suspectului.

...N-AU MAI GĂSIT CUI SĂ-I CEARĂ RELAȚII, DECÎT URMĂRITULUI !

Se spune că nu există ceva mai plăcut ca un picnic, la pădure, în zăpușeala pe care luna iulie poate s-o ofere cu atîta generozitate. Mai cu seamă cînd o astfel de idilică destindere îți este oferită în chip de obligație profesională. În ceea ce mă privește, sînt gata să afirm cu toată convingerea că o susținere de felul acesta este departe de a fi adevărată. Despre ce relaxare poate fi vorba, cînd stai trei nopți la rînd, pitit după copaci și te zgîiești printr-un binoclu cu infraroșii ? Nu numai că mă dureau ochii, ca și cum ar fi fost lubrefiați cu nisip, dar îmi mai amorțiseră și brațele, de parcă cele două kilograme ale binoclului se transformaseră în două chintale.

Una peste alta, mă săturasem pînă peste cap să mă mai joc de-a Buffalo Bill și pieile roșii în Vestul sălbatic. Motiv pentru care mă și hotărîsem că peste vreo două ore, cînd urma să se lumineze de ziuă, să las baltă pînda fără rost în care mă angrenasem din momentul în care mi-a trecut prin cap că sînt un tip cu teribil de mult fler.

Consolat de ideea că în curînd voi putea abandona această supraveghere fără perspectivă și, astfel, voi putea trece la verificarea persoanelor indicate de șeful de post ca fiind relații ale urmăritului, am săltat iar binoclul și am scormonit cu privirea gospodăria bunicului acestuia. Gestul făcut mi-a permis să văd, pentru a nu știu cîta suta oară, o magazie dărăpănată, un grajd care adăpostea o mîrțoagă bătrînă, o fîntînă abandonată și locuința din cărămidă aparentă a pădurarului. Și... atît ! Toată lumea dormea, mai puțin eu...

Chiar în clipa în care coboram binoclul, mi s-a părut că aud ceva care aducea a foşnet... Am privit din nou spre gospodărie... Însă nu mi-a reţinut nimic atenţia. Spunîndu-mi că mi s-a părut, m-am relaxat. Dar nu prea mult, pentru că zgomotul s-a repetat. Ascultînd atent, mi-am dat seama că susurul venea din stînga mea. Ridicînd din nou binoclul, am măturat cu privirea zona respectivă. Prin pîcla subţire şi roşiatică oferită de instrumentul meu, am remarcat, printre trunchiurile copacilor, o siluetă care, străduindu-se să nu facă zgomot, se apropia de locul unde mă aflam eu.

Mai întîi m-am întrebat dacă n-am de-a face cu mistreţul care mă mai onorase cu cîteva vizite de curtoazie, probabil pricepînd, numai el ştie cum, că nu sînt un braconier venit cu intenţia de a-l transforma în caltaboşi. Apoi, încordîndu-mi privirea, mi-am dat seama că silueta aparţine unei fiinţe umane, deşi înainta curbată de la mijloc. Cînd a ajuns la vreo zece metri, am lăsat binoclul să-mi atîrne pe piept, m-am pitit după copacul de lîngă mine, mi-am pregătit lanterna şi am dus mîna dreaptă la subsuoară. Mai înainte de a-mi trage pistolul din toc, l-am recunoscut pe Dan, care, ajungînd în imediata mea apropiere, şi-a ridicat capul şi a început să mă caute, după toate aparenţele, mirat că nu mă vede.

— Pst ! i-am şoptit, amintindu-mi la timp că nu ne aflam în pădure pentru a ne juca de-a v-aţi ascunselea.

— Ei ! Credeam că te-ai pus pe tras aghioase... — mi-a replicat, venind lîngă mine.

Gîndind că era firesc ca şi lui să i se facă lehamite să tot vegheze ograda gospodăriei din partea care îmi era mie opusă, m-am grăbit să-i fac o bucurie :

— Bine că ai venit... Dacă de trei nopţi nu şi-a scos capul, e clar că nu aici se ascunde... Aşa că nu văd de ce-am mai sta încă două ore, mai înainte de a ne lăsa păgubaşi.

— Doamne-fereşte ! Să abandonăm cursa tocmai acum, cînd l-am văzut ? a spus contrariat.

— Unde l-ai văzut, mă ? ! l-am întrebat, convins că mă ia peste picior, ca un apropo la „fructuosul" rezultat al iniţiativei pe care o avusesem.

— În curtea gospodăriei ! A ieșit din grajd și s-a dus în spatele magaziei, unde se află W.C.-ul. Apoi, după vreun sfert de oră, s-a întors de unde-a plecat...

— Și de unde ești atît de sigur că plimbărețul pe care l-ai văzut era chiar Pîrvuleț ? Doar binoclul îți permite să vezi numai silueta ! Poate că era pădurarul sau... nevasta lui !

— Orice confuzie este exclusă, șefu' ! Nu putea fi decît domnul Pîrvuleț în persoană ! mi-a replicat cu fermitate. Pentru că pădurarul este o namilă de aproape doi metri, iar nevastă-sa, o pirpirie care, nu știu din ce motive, își cam trage un picior. Ei bine, noctambulul de care îți vorbesc era în afara semnalmentelor celor doi ! Așa că... ! a conchis el cu subînțeles.

Deși de trei zile așteptam o astfel de veste, acum, cînd în sfîrșit o primeam, parcă nu-mi venea să cred că am reușit să-l depistăm pe suspect.

— Ce facem ? Nu intrăm peste el ? a zis Dan cu nerăbdare, văzînd că am căzut pe gînduri.

— Acum ?

— Bineînțeles !

— Chiar așa ? Dăm buzna în toiul nopții, fără mandat ?

— Dac-am pus mîna pe el, ce ne mai trebuie mandat ? mi-a întors-o el.

— Și dacă, totuși, nu-i urmăritul nostru ?

— Cum să nu fie, dom'le ? ! a zis el cu o iritare progresivă.

— Admițînd că ai dreptate — și vreau să sper că ai ! —, de ce trebuie să-l arestăm acum, pe moment, și nu la șapte dimineața, așa cum prevede și legea ?

— Și dacă între timp spală putina ?

— Dacă n-a făcut-o în două săptămîni, am motive să cred că nu se va face nevăzut pînă dimineață. De altfel, pînă mă reped eu la procuratură, tu vei continua să te binoclezi în gospodărie.

*

Avînd în vedere relatarea lui Dan, primul obiectiv al descinderii noastre l-a constituit grajdul. Cînd i-am pășit pragul, o gloabă amărîtă a întors capul spre noi și, continuînd să mestece dezgustată cele cîteva paie smulse

din iesle, ne-a privit cu o apatie ce demonstra că meniu-ul nu-i era deloc pe plac. Apoi, constatînd că nu ne înghesuiam să-i oferim o baniță cu ovăz, s-a resemnat și și-a întors din nou capul spre jgheab pentru a mai lua o gură de paie, care, deși nu erau prea apetisante, puteau să-i potolească foamea în caz de restriște. În ceea ce mă privește, m-am grăbit să-i cercetez cu privirea „living-ul". Dar, în afara locatarului, titular al ieslei și al paielor așternute pe podea, n-am remarcat nimic care să aducă cu ceea ce căutam. Ridicîndu-mi privirea, am văzut plafonul din bîrne și un chepeng care ducea spre podul cu fîn. Cum acest gen de anexă putea reprezenta o ascunzătoare formidabilă, n-am avut motive de ezitare. Proptindu-mi un picior pe ieslă, m-am ridicat pînă la gura de acces și, împingînd capacul, m-am săltat în pod. După ce a ajuns și Dan după mine, ne-am pus cu rîvnă pe răscolitul fînului. Dar foarte curînd a trebuit să tragem concluzia că omul nostru s-ar fi putut afla oriunde, mai puțin în anexa de deasupra grajdului.

De îndată ce am revenit în curtea gospodăriei, ne-am continuat descinderea cu magazia și W.C.-ul din spatele acesteia. Dar rezultatul pe care-l scontam se lăsa așteptat, așa că am trecut la o verificare temeinică a locuinței și a întregii ograde. Însă totul s-a dovedit în zadar. M-am uitat întrebător la Dan, care s-a dezvinovățit fără cea mai mică ezitare :

— Șefu', te rog să mă crezi că l-am văzut !

— Zău ? Și unde e ?

— Nu știu... Și nici nu pot să înțeleg. Pentru că din momentul în care te-ai dus și pînă te-ai întors de la Procuratură, eu n-am mai luat binoclul de la ochi. Deci se exclude posibilitatea ca Pîrvuleț să fi fugit !...

— Aiurea ! am aruncat disprețuitor. O astfel de afirmație se poate face numai dacă gospodăria este supravegheată în mod simultan din două direcții opuse. Ori chiar trebuie să-ți reamintesc că, în timp ce tu îl urmăreai cum se fîțîie prin curte, eu n-am văzut nimic ?

— Mda... Probabil că totuși o fi reușit să-mi scape... — a admis el, făcînd un rictus de regret.

Față de concluzia care se impunea, m-am întors spre pădurar, care ne secundase în controlul nostru de la o distanță de doi-trei metri și i-am cerut scuze pentru timpul pe care i-l răpisem.

El m-a asigurat că i-a făcut plăcere să ne cunoască și că niciodată nu a pregetat cînd a trebuit să ajute autoritățile. Cu sufletul greu de supărare, am mai adăugat cîteva cuvinte încărcate de o banală amabilitate și am pornit spre poartă. Dar, mai înainte de a ieși din curte, privirea mi-a fost atrasă de un morman de pămînt, îngrămădit lîngă gard. M-am întors din drum și m-am apropiat să-l privesc, fără să-mi dau seama cu ce scop. Movilița era formată din bulgări de pămînt proaspăt răscolit. Încercînd să stabilesc ce anume îmi atrăsese atenția asupra ei, am întors capul și m-a uitat de-a lungul și de-a latul ogrăzii. Solul era ori bine bătătorit, ori acoperit cu buruieni și iarbă.

— Cum au ajuns aici ? m-am adresat pădurarului, arătînd spre bulgării de pămînt.

— ...L-am adus eu, cu căruța... Pentru că aveam nevoie de pămînt, pentru un solariu de roșii...

Mai înainte de a-mi răspunde cu ezitare, l-am văzut tresărind, neplăcut surprins de întrebarea mea. Și, deoarece intenția lui de a-și face un solariu era foarte lăudabilă, am avut toate motivele să doresc a afla de ce-i displăcuse faptul că proiectul lui îmi atrăsese atenția. Drept care mi-am propus să-l rog să-mi spună de unde a adus pămîntul. Numai că, mai înainte de a da glas curiozității mele profesionale, am realizat că nasul meu este asaltat de o miasmă. Încercînd să stabilesc sursa dezagreabilei emanații, ochii mi s-au oprit asupra grămezii de pămînt de la picioarele mele, moment în care am stabilit și că mirosul care mă îngrețoșase aducea cu cel de amoniac. Edificat fiind, am ridicat capul și am măturat cu privirea gospodăria, în căutarea locului din care ar fi putut să provină duhoarea. Apoi, deoarece în timpul vizitei nu întîlnisem nici o cocină de porci, gîndul mi-a zburat în mod firesc la mîrțoaga ce nu se dădea în vînt după paie.

— Va trebui să mai controlăm încă o dată grajdul ! am decretat, pîndind reacția însoțitorului nostru.

A arborat o figură atît de mîhnită, încît, înlăturîndu-mi şi ultimele rezerve, i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

În timp ce stăteam în prag şi mă întrebam de unde ar trebui să încep, gloaba, plină de optimism, a întors iar capul spre mine. Dar numai pentru cîteva clipe deoarece, recunoscîndu-mă şi pricepînd că nici de data asta n-a venit Moş Crăciunul cailor să-i aducă ovăzul rîvnit, şi-o fi spus că nu merit atenţia ce mi-o acordase.

Fără să mă las afectat de afrontul ce mi-l făcuse, l-am rugat pe pădurar să scoată calul afară, în curte.

— Pentru ce ? a protestat el, arătîndu-se foarte surprins de cererea mea. Stă bine unde stă ! a adăugat cu fermitate.

Văzînd că n-are rost să mai insist, i-am făcut semn lui Dan să evacueze calul din grajd. Numai că asistentul meu, mai mult la bine decît la greu, s-a făcut a nu pricepe. Amintindu-mi că şeful trebuie să fie un exemplu de curaj pentru subalterni, mi-am luat inima în dinţi şi m-am strecurat pe lîngă gloabă. După ce i-am desfăcut căpăstrul, fără ca animalul să fi făcut vreo încercare de revoltă, l-am lus în curte şi l-am legat de primul pom pe care l-am întîlnit.

Cînd am revenit în grajd, Dan, care între timp înlăturase cu furca paiele de pe podea, mi-a arătat că aceasta era prevăzută cu un capac de scînduri, de circa un metru pătrat.

Aplecîndu-se, a apucat cu degetele marginile podeţului şi l-a ridicat, răsturnîndu-l lateral.

Brusc, o scăfîrlie şi-a făcut apariţia împreună cu ţeava dublă a unei puşti de vînătoare, care ţintea exact pieptul lui Dan. În următoarea clipă, piciorul meu stîng a decolat peste groapă, şi a aterizat peste armă, culcînd-o la pămînt şi, aproape simultan m-am aplecat pentru a propti Waltherul meu de ceafa „franctirorului". După cum am şi scontat, oţelul pistolului meu fiind rece, tipului i-a venit mintea la cap şi şi-a luat mîinile de pe puşcă pentru a le ridica repede în sus.

— Afară ! i-am ordonat cu suficientă asprime pentru a-l ajuta să înţeleagă că nu ne aflam prin partea locului pentru a ne juca de-a hoţii şi vardiştii.

M-a înțeles foarte bine și a ieșit din ascunzătoare.

Era de statură potrivită, slab, șaten, cu fața prelungă, iar ochii mici și retrași spre fundul orbitelor mă priveau tremurînd. Probabil de frică, pentru că în grajd era o căldură înăbușitoare.

— Cum te numești ? l-am întrebat din formalism, pentru că era evident că aveam de-a face chiar cu persoana pe care mă săturasem s-o tot caut.

— Să trăiți ! Mă numesc Pîrvulet Ion — m-a informat el, adoptînd o atitudine de soldat disciplinat.

În timp ce Dan îi proptea mîinile în cătușe, eu am privit în ascunzătoare. Era adîncă de vreun metru și jumătate, iar pe fundul ei se aflau cîteva obiecte. După ce-am coborît și le-am examinat, am constatat că erau : o haină de piele, două casetofoane cu cîteva zeci de casete, un pumnal, o centură de cartușe de vînătoare, mai multe conserve, o pîine începută și un ciubăraș cu apă.

Am scos din groapă obiectele care-i ținuseră companie în exilul lui de șobolan și l-am anunțat că va trebui să meargă cu noi...

Pe cînd ieșeam din grajd, bunica lui, care se apropiase de noi, fără ca cu să fi băgat de seamă, și-a scos baticul cernit de pe cap și, ascunzîndu-și fața în el, a izbucnit în plîns...

*

Ajungînd la postul de poliție, l-am poftit să ia loc pe scaun și mi-am început interogatoriul :

— Știi de ce te afli aici ?

Mi-a răspuns printr-o clătinare din cap, cu un aer foarte nevinovat :

— Ai putea să-mi spui ce ai făcut în perioada 20—22 iulie ? l-am întrebat.

— Nu, nu-mi amintesc... — m-a anunțat cu regret, după ce mai înainte ridicase gînditor privirea spre tavan, pentru a-și etala bunăvoința. Știți, s-a scurs atîta timp de atunci...

— Dacă ai uitat, am să te ajut eu — m-am oferit cu amabilitate. Mă refer la cele trei zile în care n-ai fost la serviciu. Și cum un astfel de concediu nu se ia chiar în

fiecare zi, eu cred că, dacă ai vrea, ai putea să ne spui cum și unde ți l-ai petrecut.

— Aaa ! Dacă vă referiți la zilele alea de recuperare, îmi amintesc — s-a arătat el bucuros de sprijinul pe care i-l oferisem. Am simțit nevoia să mă distrez un pic și m-am dus la Timișoara, pentru că este un oraș pe care îl îndrăgesc mult.

— Toate cele trei zile le-ai petrecut în Timișoara ?

— Da. Cînd le-am terminat, m-a întors la termocentrală și mi-am reluat munca...

— Unde ai locuit și cum te-ai distrat pe acolo ? am vrut să mai știu.

— Cînd am plecat de acasă, mă gîndeam că voi lua o cameră la vreun hotel, dar n-a mai fost nevoie, pentru că am întîlnit în tren o timișoreancă, care m-a invitat să stau la ea... Și acolo am și rămas pînă mi s-au terminat zilele de recuperare...

— Cum o cheamă ? l-a întrerupt Dan.

— Angela.

— Angela și mai cum ?

— Numai Angela, că ce mă interesa pe mine numele ei de familie ? a explicat cu indiferență.

— Unde locuiește ? și-a continuat Dan chestionarea, făcîndu-se că-l ia în serios.

— Nu știu cum se numea strada, pentru că eu nu cunosc prea bine orașul — a răspuns, ridicînd din umeri cu regret. Dar pot să vă spun că locuia într-un bloc nou și avea un apartament cu două camere...

Cum basme de felul celui pe care se apucase să îndruge mai auzisem eu, l-am întrerupt :

— De unde ai casetofoanele și haina de piele ?

— Le-am cumpărat din Timișoara, de la talcioc... de la un străin, parcă iugoslav... Tot de la el am luat și niște carpete pe care le-am lăsat acasă.

— Și pușca, tot din talcioc ai cumpărat-o ? l-am întrebat cu seriozitate.

A dat din cap a confirmare apoi, dîndu-și probabil seama că întinsese coarda prea tare, a început să-l clatine a negație :

— Nu, o am de cîțiva ani, de la un vînător... Adică, de fapt, de la un braconier care pîndea la mistreți...

— Ți-a dat-o cadou ? l-am întrebat, zîmbindu-i cu înțelegere.

— A, nu ! Am luat-o eu, după ce el a ascuns-o cînd l-a văzut pe bunicul făcînd inspecție prin pădure.

Întrucît scopul discuției introductive îmi permisese să stabilesc că bănuitul era și inventiv și decis să nu-și recunoască vinovăția, admițînd că el ar fi fost autorul omorului, am apreciat că venise momentul să trec la elementele mai concrete ale afacerii.

— De ce te-ai ascuns și de ce nu te-ai mai dus la lucru ?

— Pentru că am aflat că mă urmărește poliția și nu voiam să ajung la închisoare.

— Cum de poliție se tem numai cei ce încalcă legea, înseamnă că ai comis o infracțiune — am conchis eu, arătîndu-mă surprins de o astfel de eventualitate. Ia spune-ne și nouă ceva despre ea.

— Eu n-am făcut nimica rău, numai că, fără să vreau, cred că m-am vîrît într-un mare bucluc... — a zis cu tristețe.

— Fii, te rog, mai explicit ! l-am invitat eu.

— Mă tem că lucrurile pe care le-am cumpărat de la Timișoara erau de furat. Altfel nu pot să-mi explic cum de le-am luat atît de ieftin. Pe moment, gîndindu-mă că am pus mîna pe un chilipir, m-am lăcomit să le iau, dar cînd am văzut că mă caută poliția, am înțeles că erau de furat și că voi fi arestat și eu, pentru complicitate — a explicat, dînd din cap a mare amărăciune.

Salata pe care mi-o servise era atît de stupidă, încît n-am avut nici un motiv să vreau s-o comentez. Ceea ce nu m-a putut împiedica să vreau să aflu altceva :

— De unde ai știut că ești urmărit de poliție ?

— A... Am aflat întîmplător... Eu mergeam grăbit cu bicicleta spre casă, pentru că în după-amiaza aceea trebuia să lucrez la centrală, cînd m-au oprit doi ofițeri de poliție, care se aflau într-o mașină și m-au întrebat dacă știu unde locuiește Pîrvuleț Ion. Adică eu... Așa că, dîndu-mi seama că mă caută pentru lucrurile cumpărate la Timișoara, le-am spus că nu sînt de prin partea locului. Iar după

ce ei au plecat mai departe, eu m-am ascuns și a doua zi am săpat groapa din grajdul bunicului meu, unde am stat pitit pînă m-ați găsit dumneavoastră.

Ca să vezi, ce coincidență a dracului ! Ofițerii trimiși după Pîrvuleț, N-AU MAI GĂSIT CUI SĂ-I CEARĂ RELAȚII, DECÎT URMĂRITULUI ! mi-am zis eu, amuzat de ghinionul colegilor mei de la inspectoratul județean.

— Ai putea să ne explici, de ce tatăl tău ne-a spus că a asistat la arestarea ta ? l-am întrebat, cu dorința de a mai lămuri o inadvertență evidentă.

— Eu l-am învățat să spună așa... Pentru că m-am gîndit că polițiștii care vor veni să mă caute se vor lăsa păgubași cînd vor afla că fusesem deja arestat de alții — a zîmbit el, mîndru de stratagema pe care o inventase.

Ca să-i fac o plăcere, am dat din cap cu admirație pentru istețimea lui și, brusc, l-am întrerupt :

— O cunoști pe Elena Chiran ?

— Sigur. E soția lui nea Anton, care mi-a fost șef pe cînd îmi făceam stagiul militar.

— Ai fost de multe ori în casa familiei Chiran ?

— Da, cel puțin o dată pe săptămînă, dar asta se întîmpla mai demult. Cînd eram în armată, nea Anton, care era șeful popotei, mă trimitea adesea la el acasă cu cîte ceva de mîncare.

— Ai continuat să-l vezi și după ce ți-ai terminat stagiul militar ?

— Numai o singură dată. Acum vreo două luni, cînd tot m-am dus la nunta unui văr, care locuiește în București.

— Ești convins că n-ai intrat în casa fostului tău șef mai de curînd ? De exemplu, chiar luna trecută ?

— Nuuu... Nici gînd ! Singurul drum pe care l-am făcut, așa cum v-am zis, a fost la Timișoara — mi-a răspuns, cu o convingere care demonstra în egală măsură, ori că el este un bun actor, ori că eu mă aflam pe o pistă falsă.

— Este surprinzător ceea ce susții, Pîrvuleț ! Deoarece există doi martori care afirmă că te-au văzut în locuința familiei Chiran, luna trecută — l-am avertizat, referindu-mă la declarațiile lui Cluceșcu și ale vecinei care suferea de astm.

— Se înșeală, domnule căpitan. Confruntați-i cu mine și am să vă dovedesc că fac o confuzie — mi-a replicat cu un ton de superioritate.

Întrucît nu făcusem încă operațiunea de recunoaștere din grup, n-aveam dreptul să-l contrazic. Dar asta nu m-a împiedicat să-mi arunc pe masă și ultimul atu :

— Dacă n-ai mai fost în locuința fostului tău șef de două luni, cum îți explici că toate obiectele pe care le-am găsit la tine, inclusiv cele două carpete ridicate din propria ta casă, au aparținut familiei Chiran ? Ba mai mult, ele au fost sustrase din apartamentul acestei familii în urmă cu vreo două săptămîni ?

Pentru o clipă am avut impresia că l-am pus în încurcătură. Dar m-am înșelat, pentru că, după ce mai întîi a ridicat din umeri, mi-a spus :

— Nu văd decît o singură explicație... Probabil că datorită unei întîmplări nefericite, am cumpărat niște lucruri care au fost furate chiar de la nea Anton.

Cum într-o afacere criminală coincidențele nu apar prea întîmplător, l-am anunțat că ne va însoți la București, nu de alta, dar tot trebuia să i se ridice impresiunile digitale pentru a putea fi confruntate cu cele de la locul faptei.

Era trecut de ora zece dimineața cînd am reușit să termin confruntările ce trebuiau să-mi indice modul în care urma să-l invit pe bănuit la dans. Astfel că, de îndată ce ultimul martor a părăsit biroul, l-am și luat în primire :

— După cum ai văzut, martorii au fost fermi. Subofițerul te-a găsit duminică dimineața, la trei și douăzeci, în fața hotelului Athenee Palace, iar domnul Clucescu te-a întîlnit sîmbătă după-amiaza în locuința familiei Chiran.

— Ori greșesc, ori sînt rău intenționați. Oare ce dovadă mai bună vă trebuie cînd femeia pe care ați adus-o să mă vadă a spus că nu mă recunoaște ?

— Martora la care te referi te-a zărit numai din balconul apartamentului ei, adică de la distanță, așa că era și firesc să nu-ți poată recunoaște chipul. Dar să lăsăm deocamdată depozițiile martorilor și să discutăm alte aspecte. Te informez că, în urma expertizei dactiloscopice a rezultat că amprentele ridicate din locuința familiei Chiran coincid cu ale tale. Ceea ce demonstrează că, în mod indubitabil, tu ești autorul faptelor consumate în locuința fostului tău șef.

N-a spus nimic, dar în mod evident toată suficiența pe care o arborase pînă în acel moment s-a transformat într-o atitudine de derută.

— Acum adaugă la această constatare și pe aceea că asupra ta au fost găsite toate obiectele care au dispărut exact din aceeași locuință. În fața acestor probe mai susții că ești străin de infracțiunea pe care o anchetăm ?

Vădit dezorientat, și-a îngropat bărbia în piept, scufundat într-o muțenie totală.

— De altfel ţin să-ţi aduc la cunoştinţă că, datorită probelor de vinovăţie pe care le deţinem, vei fi trimis în judecată chiar dacă vei continua să respingi acuzaţia ce ţi se aduce ! l-am avertizat.

— Bine. Vă spun totul — s-a decis el, ridicîndu-şi privirea spre mine. Dar să ştiţi că nu eu am ucis-o pe nevasta lui nea Anton ! a fost rîndul lui să mă avertizeze.

— Iau notă de afirmaţia ta şi te ascult — am răspuns cu satisfacţie deoarece, dînd cauzei aspectul unei cercetări pentru o simplă spargere, pînă în acel moment nu se făcuse nici o referire la faptul că fusese ucisă vreo persoană.

— Nu eu am ucis-o ! a repetat el.

— Perfect. Te rog să notezi şi această precizare — i-am cerut lui Dan, făcîndu-mă că-l iau în serios. Acum te rog să ne povesteşti cum au ajuns casetofoanele, puşca şi celelalte în posesia ta ?

— V-am minţit. În timpul zilelor de recuperare n-am fost la Timişoara, cum v-am spus, ci la Bucureşti.

— Cunoaştem asta. Mai bine ne-ai spune motivul pentru care ai venit în Capitală.

— Şi pentru început cel mai bine ar fi dacă ai preciza unde se află în momentul de faţă Anton Chiran şi fiul său — l-a luat Dan în primire, cu o curiozitate de ofiţer stagiar.

În timp ce eu am întors capul pentru a-l mustra pentru pripeala lui, Pîrvuleţ ne-a examinat cu privirea, mai întîi surprins, apoi neîncrezător.

— Cum, nu ştiţi ? şi-a exprimat el mirarea.

— Crezi că te întreb pentru a face conversaţie cu tine ? l-a repezit Dan, fără să-i pese că-l poftisem, din ochi, să nu-l mai întrerupă pe bănuit.

— Locotenent Simionescu, eu cred că cel mai bine ar fi dacă l-am lăsa să-şi facă relatarea aşa cum vrea el. Iar dacă vor apărea neclarităţi, le vom discuta la sfîrşit ! am zis pe un ton care l-a făcut pe colegul meu să-şi vire nasul în notes, dar nu mai înainte ca obrajii să-i devină [illegible]. Te rog să-ţi continui povestirea, spunîndu-ne pentru ce ai venit la Bucureşti — m-a adresat lui Pîrvuleţ [illegible]ndu-i cu amiciţie, pentru a-l asigura că, spre deosebire de Dan, eu sînt un munte de bunătate.

— Am venit să-l caut pe nea Anton, pentru că ultima oară cînd am fost la București, adică pe la începutul lunii mai, i-am lăsat nouăzeci și două de mii de lei, ca să-mi facă rost de o mașină Dacia.

— Nu înțeleg. Pentru ce i-ai dat lui banii și nu te-ai înscris singur la CEC, cum se obișnuiește ?

— Fiindcă nea Anton mi-a spus că are niște cunoștințe care pot să-mi aranjeze să iau mașina peste rînd, dacă le dau și lor un ciubuc de vreo cincisprezece mii de lei...

— Și te-a anunțat că poți să vii s-o iei ?

— Nu, păi tocmai asta e și problema. Eu l-am căutat de cîteva ori la telefon pentru a vedea ce-a făcut, dar n-am putut să dau de el niciodată. Atunci, profitînd de recuperarea pe care o aveam, m-am decis să-i fac o vizită și să-l întreb ce-a făcut cu banii mei.

— Acum am înțeles. Dar spune-mi, cînd te-ai dus la el acasă ?

— Sîmbătă spre prînz, cînd eram sigur că-l voi găsi. Și nu m-am înșelat, deoarece după vreo jumătate de oră a venit și nea Anton acasă...

— Ce-ai făcut acolo ?

— Cum era și firesc, l-am întrebat ce se aude cu mașina mea, iar el mi-a spus că trebuie să mai am răbdare, deoarece n-a apucat încă să vorbească cu ăia care trebuiau s-o procure. Eu însă cred că mă ducea cu vorba ca să-mi ia banii...

— Cine mai era în casă ?

— Cînd am venit, am găsit-o numai pe doamna Elena apoi, după cum v-am mai spus, a sosit și nea Anton. Iar vreo oră mai tîrziu a sosit și Valy împreună cu un prieten de-al lui, tot fotograf care, după ce au luat masa, au plecat.

Întrucît acest aspect coincidea cu relatarea făcută de martorul Aurel Clucescu, l-am rugat să-mi spună ce s-a întîmplat în continuare.

— Spre ora cinci după-amiaza, nea Anton mi-a spus că el nu s-a săturat nici pe măsea și că îi e foame. Așa că a luat din frigider vreo două kilograme de carne pentru fripturi și am plecat să le mîncăm la restaurantul Aluniș, undeva prin apropiere, pe bulevardul Metalurgiei. Și cred că era în jur de opt, cînd ne-am întors din nou acasă,

unde doamna Elena ne-a mai pus ceva de mîncare și am început să ne uităm la televizor... — a zis, lăsînd o pauză pentru a plescăi din gură și mi-a cerut rugător :

— Dacă se poate, aș vrea un pic de apă !...

După ce Dan i-a adus un pahar pe care l-a golit dintr-o sorbitură, și-a reluat povestirea fără nici un îndemn :

— La un moment dat am auzit pe cineva sunînd la ușă. Nu știu cît putea fi ceasul, dar cred că trecuse cam vreo oră de la terminarea serialului. Doamna Elena s-a ridicat de pe scaun, spunînd că trebuie să fie Valy, care, ca de obicei, își uitase cheile acasă. Dar nea Anton i-a zis să stea jos că este altcineva și s-a dus el să deschidă. Curînd după ce-a ieșit din cameră, l-am auzit discutînd cu cineva în antreu. Dar n-am putut să-mi dau seama despre ce vorbeau, pentru că era o limbă pe care nu o înțelegeam. Cîteva minute mai tîrziu, cînd s-a reîntors în sufragerie, doamna Elena l-a întrebat dacă a fost într-adevăr persoana pe care o aștepta. El a confirmat și i-a spus că totul va merge conform planului stabilit. Cînd i-a auzit răspunsul, doamna Elena a întors capul spre televizor și puțin mai tîrziu am văzut că plîngea. Cînd s-a terminat emisiunea nea Anton mi-a spus că în noaptea aceea va avea nevoie de mine și s-a apucat să-și strîngă niște lucruri. Tocmai închidea servieta în care a băgat și cîteva plicuri bine îndesuite cu hîrtii, cînd a intrat Valy în casă. Arătîndu-se mirat că își găsește părinții încă treji, tatăl său i-a comunicat că a venit momentul mult așteptat. Valy s-a bucurat și i-a răspuns că era și cazul, pentru că era convins că i se luase urma și că arestarea lui era o problemă numai de o zi sau cel mult două. Auzindu-i vorbind așa, doamna Elena a izbucnit în plîns și i-a întrebat că ea ce va face singură. Nea Anton a liniștit-o spunîndu-i că nu o paște nici un pericol și că, de altfel, în curînd va veni și ea după ei... — a încheiat Pîrvuleț, plescăind iar din gură, cu subînțeles.

Dan, pricepînd aluzia, a luat paharul și a ieșit, iar eu, încercînd să sistematizez declarația interlocutorului, făceam pronosticuri asupra unui deznodămînt care se anunța a fi total imprevizibil.

— După ce şi-a adus şi Valy o mapă cu fotografii din camera lui, nea Anton mi-a spus că va trebui să merg şi eu cu ei — a reînceput Pîrvuleţ să relateze, după ce a golit din nou paharul. Cînd l-am întrebat încotro, mi-a spus că-mi va explica în maşină. Înainte de a ieşi din casă, doamna Elena i-a îmbrăţişat pe amîndoi şi le-a spus plîngînd că, pînă va reuşi să ajungă la ei, este convinsă că va înnebuni. Cînd ne-am suit în maşină...

— Cît era ora ? l-am întrebat.

— Nu ştiu cu precizie, dar în orice caz era trecut de miezul nopţii.. .cam cu vreo oră.

— Ce ţi-a spus în maşină Anton Chiran ? m-am interesat, omiţînd că la începutul interogatoriului l-am luat pe Dan la refec tocmai pentru că n-a fost capabil să-şi stăpînească curiozitatea.

— Că în noaptea aia va pleca din ţară cu Valy, pentru că bănuia că l-a adulmecat siguranţa statului. Şi că, în ceea ce mă priveşte, am misiunea de a-i aduce maşina înapoi, la el acasă...

— N-am înţeles ! l-am întrerupt, fără să mă ruşinez de ignoranţa mea. Ce aveau cu el organele de siguranţă ?

— Cum, nu ştiţi ? s-a arătat el neîncrezător.

Eu am clătinat din cap că nu şi chiar nu exageram, iar el, adoptînd un aer de maximă importanţă, a catadicsit să-mi explice cu bunăvoinţa şi răbdarea cuvenite cînd vrei să te faci înţeles de un copil arierat :

— Nea Anton era şeful centrului de spionaj... El se ocupa de coordonarea activităţii tuturor spionilor din România.

— Un fost subofiţer, şef de popotă într-o unitate de instruire pifănească ? ! E posibil ? m-a consolat Dan, siderat.

Deoarece întorsătura pe care o luase cazul mă făcuse paf şi pe mine, n-am avut ce să-i răspund.

— De aceea s-a şi angajat şef la popotă ! i s-a adresat Pîrvuleţ lui Dan, vădit satisfăcut că reuşise să ne lase pe amîndoi cu gurile căscate. Cui să-i treacă prin cap că un om care stă pe un post atît de neînsemnat, poate da ordine la nu-ştiu-cine din Ministerul Apărării Naţionale ?

— Făcea spionaj militar ? l-am întrebat.

— Şi economic, dar mai puţin. Îmi spunea, în timp ce Valy conducea maşina, că reuşise să pună mîna atît pe situaţia înzestrării armatei, cît şi pe planul de mobilizare în caz de război. Şi cred că le avea chiar la el, pentru că atunci cînd îmi vorbea de ele, bătea cu palma pe servieta pe care o luase de acasă.

Ceea ce ne povestise era atît de fantastic, încît am simţit că mă ia cu ameţeală. Reuşind să mă stăpînesc, mi-am reluat interogatoriul :

— Unde v-aţi dus cu maşina ?

— Exact nu pot să vă spun, pentru că era întuneric... Cred însă că ne-am oprit pe undeva pe lîngă aeroportul Băneasa. În orice caz, nea Anton mi-a spus că mai întîi vor pleca cu un elicopter, care-i va duce într-un loc unde-i aştepta un avion...

— Te rog să ne povesteşti ce s-a petrecut cînd aţi ajuns la destinaţie.

— Mai înainte de a opri, Valy a semnalizat, de cîteva ori cu faza mare şi, după ce i s-a răspuns la fel din nişte tufişuri întunecoase, s-a apropiat de altă maşină, mare şi roşie, care avea şi ea luminile stinse. După ce din ea au coborît trei bărbaţi, nea Anton s-a dat jos şi s-a dus să dea mîna cu ei. Au schimbat numai cîteva cuvinte, apoi nea Anton s-a întors, i-a spus lui Valy să-l urmeze şi mie să duc maşina înapoi, de unde plecasem. Ceea ce am şi făcut...

— De ce dorea să-i fie dusă maşina acasă ? am încercat eu să pricep.

— Nea Anton mi-a explicat că dacă lasă maşina acolo, de unde ei vor pleca, siguranţa statului va cunoaşte locul şi acesta nu va mai putea fi folosit în viitor pentru introducerea şi scoaterea agenţilor din ţară.

— Te rog să continui — l-am îndemnat, cu o curiozitate aţîţată la maximum.

Aşa cum mi s-a cerut, am trecut la volan şi am întors, dar mai înainte de a demara, unul din cei trei bărbaţi mi-a făcut semn să opresc. S-a apropiat de mine şi mi-a spus că mă roagă să-l duc şi pe el în oraş. După ce s-a

urcat lîngă mine, mi-a spus să-l las în fața hotelului Athenee Palace, pentru că el locuia acolo. Cînd am ajuns la destinație și el a coborît, n-am mai putut să pornesc, pentru că nu mai puteam să bag în viteză. În timp ce mă chinuiam să înțeleg ce s-a întîmplat, s-a apropiat de mine subofițerul cu care m-ați confruntat. Acesta, închipuindu-și că am furat mașina, m-a legitimat și a vrut să mă ia cu el... Dar, spre norocul meu, un paznic de noapte mi-a luat apărarea, spunînd că l-a văzut pe însoțitorul meu coborînd puțin mai înainte și îndepărtîndu-se cu un bidon în mînă. Subofițerul a crezut acum ce-i povestisem, și anume că proprietarul mașinii s-a dus să facă rost de benzină, drept care m-a lăsat în pace. De fapt persoana pe care o adusesem cu mine avea în mînă o servietă diplomat, dar, datorită întunericului, paznicul a luat-o drept un bidon... — a zis el, amuzat.

— Și pînă la urmă cum ai înlăturat pana ?

— Care pană ? a întrebat el, înveselit. După ce am căscat ochii, am văzut că nu puteam debreia din cauza covorului de cauciuc, care, îndoindu-se sub pedală, mă împiedica să apăs ambreiajul pînă la podea.

— Apoi ? l-am strunit eu.

— Ajungînd în apropierea locuinței lui nea Anton, am parcat mașina unde am nimerit și m-am dus să-i spun doamnei Elena că fiul și soțul ei au plecat.

— Cît era ceasul ?

— Cred că în jur de patru dimineața, pentru că începuse să se lumineze de ziuă. Și cum vă spuneam, am urcat pînă în fața apartamentului lui nea Anton și tocmai cînd mă pregăteam să sun, un negru a deschis ușa. Întîi m-a privit speriat, deoarece nu cred că se aștepta să mă vadă acolo, apoi și-a scos repede un pistol și mi l-a pus în stomac, în timp ce cu cealaltă mînă m-a tras în casă... — a zis el, emoționat de parcă retrăia scena de care vorbea.

— Mai vrei puțină apă ?

A dat din cap cu recunoștință și Dan, care cumula în egală măsură funcțiile de stenograf si de sacagiu cu înaltă calificare, a și ieșit cu paharul.

— Cînd am intrat în sufragerie — și-a reluat Pîrvuleț povestirea, după ce și-a făcut iar plinul cu apă — am văzut-o pe doamna Elena așezată pe un scaun, iar lîngă ea stăteau doi bărbați în picioare. Unul din ei, pe care eu îl cunoșteam din vedere, i-a zis ceva celui care mă împinsese la ușă... N-am înțeles ce anume, fiindcă vorbea într-o limbă necunoscută, dar cred că-l întrebase de ce mă adusese acolo. După ce individul care mă amenința cu pistolul i-a răspuns, i-a făcut semn să plece și i-a șoptit ceva celuilalt, iar acesta m-a luat de mînă și m-a dus în dormitorul lui Valy și, scoțîndu-și și el un pistol, mi-a arătat că trebuie să mă culc pe pat, cu fața în jos. După ce i-am făcut pe plac, mi-a legat mîinile la spate cu o sfoară și mi-a vîrît în gură un căluș din niște cîrpe rupte. Apoi l-am auzit cînd a ieșit și a închis ușa după el. Am stat atît de mult așa, încît mi s-a făcut somn și am adormit. Tot ce-mi amintesc este că am fost trezit de un strigăt al doamnei Elena... și nu mult după aceea, am auzit trîntindu-se ușa de la intrare... Aveam mîinile atît de amorțite de sfoara cu care eram legat, încît, deși mi-era frică, m-am revoltat și am început să-mi forțez legăturile. Astfel sfoara a început să cedeze și curînd. am reușit să mă eliberez. După ce mi-am scos și călușul. mi-am lipit urechea de ușă și am început să ascult... Dar nu se auzea nimic... Atunci mi-am luat inima în dinți și am crăpat puțin ușa. Cum tot nu se auzea nimic, m-am strecurat afară, cu intenția să fug... Trecînd însă prin sufragerie și nevăzînd pe nimeni, mi-am recăpătat curajul și m-am dus s-o caut pe doamna Elena... Am găsit-o în celălalt dormitor, zăcînd în pat, plină de sînge... — a zis, ascunzîndu-și îngrozit fața în palme.

— Deci, după ce ai reușit să te eliberezi, în apartament nu se mai afla nimeni, iar pe doamna Chiran ai găsit-o ucisă. Ce ai făcut din acel moment ? l-am întrebat, după ce l-am lăsat să se reculeagă.

— Mai întîi am vrut să telefonez la poliție, dar am renunțat. Pentru că ar fi trebuit să spun și că l-am ajutat pe nea Anton să fugă din țară. Și știam că astfel voi fi și eu condamnat la închisoare pentru complicitate. După aceea m-am gîndit să las totul baltă și să plec, dar fiind

ziuă afară, m-am temut că am să fiu văzut. Drept care m-am hotărît să mai aştept pînă se înserează...

— Cam cît putea fi ora cînd ai reuşit să-ţi desfaci legăturile şi să te eliberezi ? l-am întrebat.

— Cred că era în jur de şase după-amiaza... În orice caz, eu am plecat de acolo pe la opt seara...

— Ce-ai făcut pînă atunci ? am vrut să aflu, spunîndu-mi că momentul uciderii victimei coincide cu cel indicat de medicul legist.

— Păi să vedeţi... Tot stînd şi aşteptînd să se întunece, mi-a trecut spaima prin care trecusem şi mi-am adus aminte de banii pe care-i dădusem lui nea Anton pentru maşină. Încă înainte de a fi ajuns la locul de unde urmau să plece, nea Anton îmi spusese că cei nouăzeci şi două de mii de lei îi lăsase soţiei sale, ca să se ocupe ea de procurarea maşinii, pentru că ştia la fel de bine ca şi el cu cine trebuia discutat. Iar acum, cînd nea Anton fugise din ţară, iar nevastă-sa era omorîtă, eu ce mă făceam ? Cînd mai puteam eu să string atîta bănet ?... Şi tot gîndindu-mă la situaţia în care mă aflam, mi-a venit ideea să-mi caut banii şi să-i iau înapoi.

— Şi i-ai luat ? m-am interesat, dînd din cap cu înţelegere pentru raţionamentul ce-l făcuse.

— Da' de unde ! Deşi am răscolit prin toată casa, n-am găsit decît vreo două mii de lei ! Probabil că banii fuseseră luaţi de cei care o omorîseră pe doamna Elena, deoarece, cînd m-am apucat eu să caut, am observat că prin apartament fusese deja răscolit. În final, ajungînd la concluzia că avutul meu s-a dus pe apa sîmbetei, m-am decis să mai reduc din pagubă... Şi am luat obiectele pe care le-aţi găsit la mine... — a spus, făcînd cu umerii un gest care sugera că nu mai vede ce-ar putea adăuga explicaţiilor pe care le dăduse.

Numai că eu mai aveam nevoie de niscaiva lămuriri şi nu m-am sfiit să i le cer.

— Din cîte ne-ai povestit, rezultă că indivizii pe care i-ai găsit în casă cu Elena Chiran te-au izolat într-o cameră de cum ai venit, iar tu te-ai eliberat singur, spre ora şase după-amiaza. Aşa este ?

— Da, aşa e — m-a aprobat el.

— Cum tu ai intrat în casă la patru dimineaţa, ar însemna că ai stat legat cam paisprezece ore...

— Aşa e ! s-a grăbit el să-mi dea dreptate. Norocul meu a fost că în tot acest timp am dormit !

— Chiar atît de mult ? l-am întrebat, considerînd că acest aspect al relatării lui pare destul de curios.

— Da, pentru că eu obişnuiesc să dorm foarte mult. Mai ales că nu mă mai culcasem de două zile... Deoarece, mai înainte cu o noapte venisem cu trenul spre Bucureşti, iar în noaptea în care s-a-ntîmplat nenorocirea, de asemenea n-am avut cînd să închid ochii...

— Parcă spuneai că pe una din cele trei persoane găsite în cameră o cunoşteai. De unde ? am continuat eu să-l chestionez.

— Într-o zi, pe cînd mai eram militar în termen, nea Anton mi-a spus că are o coadă, adică se ţine cineva după el, şi mi-a cerut să-i depistez urmăritorul. Astfel, după ce nea Anton a plecat de la unitate, m-am luat şi eu după el, mergînd la vreo sută de metri în spate. Curînd mi-am dat seama că a avut dreptatea, pentru că am văzut pe cineva în plasa lui. Iar tipul respectiv era una şi aceeaşi persoană cu cea care stătea în picioare lîngă doamna Elena.

— Cum a reacţionat Anton Chiran după ce i-ai confirmat că era într-adevăr urmărit ?

— M-a pus să i-l descriu, iar după ce i-am spus cum arăta necunoscutul, a început să rîdă. Pe urmă mi-a spus că îl cunoaşte şi că face parte din serviciul de informaţii al unei alte puteri care se străduia de mult să pună mîna pe organizaţia condusă de nea Anton. Şi a mai adăugat că n-o să reuşească niciodată, pentru că filiera este atît de ermetic organizată, încît n-are cum să se înfiltreze în ea.

— Pîrvuleţ, deşi te-am ascultat cu atenţie, n-am putut înţelege anumite lucruri. De exemplu, pentru ce a fost ucisă Elena Chiran ? Ai putea să-mi dai vreo explicaţie ?

A ridicat din umeri, ca şi cum o astfel de întrebare îl frămîntă şi pe el, apoi mi-a răspuns cu şovăială :

— Eu cred că ei au intrat în casă crezînd că pun mîna pe nea Anton dar, cum între timp noi plecaserăm, au trebuit să se mulţumească cu ce au găsit. Adică numai cu doamna Elena... Apoi, văzînd că nu reuşesc să scoată de la ea ce-i interesa, au început să caute prin casă documentele după care veniseră. Iar în final or fi ucis-o pentru a se asigura că nu-i va putea descrie ulterior...

— Şi pe tine de ce te-au lăsat în viaţă ?

— Pentru că ori s-au gîndit că eu, văzîndu-i numai cîteva clipe, nu reprezint un pericol serios pentru ei, ori poate că au fost nevoiţi să plece atît de repede, încît pur şi simplu au uitat de prezenţa mea — mi-a răspuns el, suficient de repede, pentru ca să nu-l pot bănui că prevăzuse întrebarea mea. Şi apoi nu este exclus ca ei să fi ştiut că n-am nici un amestec în treburile lor de spionaj.

— Tocmai asta este şi problema ! Din tot ce ne-ai povestit, rezultă că tu nu eşti de loc străin de acţiunea de culegere de informaţii de pe teritoriul ţării noastre. Aşa că te rog să ne vorbeşti de rolul pe care l-ai jucat tu personal — i-am cerut.

— A, nu ! a protestat el. Eu n-am nici un amestec în chestia asta ! Tot ce-am făcut, a fost o urmare a ordinelor pe care le primeam de la şeful meu direct, adică de la nea Anton. Şi era firesc să trebuiască să mă conformez, de îndată ce eu am fost învăţat încă din prima zi de armată că ordinele nu se discută, ci se execută ! Şi aşa am făcut ! mi-a trîntit-o el cu aplomb.

— Mă rog — m-am arătat eu aproape convins. Însă pentru a putea stabili că ai dreptate, trebuie să-mi spui în ce au constat misiunile pe care le-ai primit.

— Numai din aceea că am făcut-o pe curierul. Adică duceam plicuri cu hîrtii la persoanele pe care mi le indica nea Anton sau îi aduceam altele de la alte persoane. Altceva n-am făcut niciodată !

— Vreau să ştiu cine sînt şi unde pot fi găsiţi cei cu care ai avut de-a face ! i-am cerut, profitînd de faptul că atinsesem miezul problemei.

— Păi de unde să ştiu eu ? a ridicat el din umeri cu nevinovăţie. Nea Anton îmi spunea să mă duc pe strada cutare, la intersecţia cutare, unde, în faţa magazinului

sau cinematografului cutare, vei vedea un bărbat sau o femeie care trebuiau să fie îmbrăcate nu-știu-cum și țineau în mînă nu-știu-ce. De cele mai multe ori aveau asupra lor reviste străine. Dacă descrierea corespundea, mă apropiam și, după cum era ordinul primit, predam sau preluam un plic.

— Și ce discutai cu ei ?

— Absolut nimic. După cum v-am spus, luam sau dădeam un plic. De altfel, cum după figuri erau cu toții străini, nici nu cred că știau să vorbească românește.

— Dar ei cum te recunoșteau ?

— Asta ei știau ! Însă conform dispozițiilor primite de la nea Anton, trebuia să mă prezint la întîlnire în uniformă militară și să țin în mîna stîngă o servietă albastră, care, vă dați seama, bate imediat la ochi.

— Să știi că nu este suficient să invoci că activitatea ta ilegală a fost o consecință a ordinelor primite de la superior. De altfel o astfel de atitudine au avut și hitleriștii, cînd a venit ziua socotelilor. Oare trebuie să-ți mai spun că, deși au apelat și ei la o astfel de motivare, au suportat pe de-a întregul consecințele fărădelegilor comise ?

— Aveți dreptate și-mi pare rău... Da' acum ce să mai fac, cînd faptele sînt deja consumate ?... — a zis el, lăsîndu-și spășit privirea spre dușumea.

— Dacă vrei să beneficiezi de circumstanțe favorabile, trebuie să ne ajuți să-i identificăm pe spionii de care ne-ai vorbit.

— Aș vrea, dar cum ? Că nu-i cunosc...

— Pe cei trei bărbați pe care i-ai văzut la locul unde te-ai despărțit de Anton Chiran și de fiul lui, i-ai mai întîlnit pînă atunci ? am încercat să-l ajut.

— Numai pe unul din ei, care era negru...

— Parcă negru era cel care ți-a pus pistolul în stomac, cînd ai revenit la locuința familiei Chiran — a remarcat Dan.

— Sigur ! Dar ăsta era un alt negru — a replicat Pîrvuleț.

— E în regulă — am intervenit eu. În ce împrejurări l-ai mai întîlnit pe negrul de care vorbeai ?

— El a fost unul din cei căruia i-am dat cel mai des plicurile lui nea Anton. Însă n-am stat niciodată de vorbă. Îi dădeam ce era de dat și plecam.

— Te rog să ni-l descrii — i-am cerut.

— Era înalt, slab, cu fața rotundă și, cînd zîmbea, i se vedeau dinții albi. Ultima oară cînd l-am văzut era îmbrăcat cu un costum albastru, foarte frumos.

— Cum arăta cel pe care l-ai lăsat în fața hotelului Athénée ?

— Era scund, cu părul și ochii negri, iar fața mai închisă la culoare. Cînd mi-a cerut să-l iau în oraș, mi-am dat seama că vorbea foarte prost românește. După cum arăta sînt sigur că era arab...

— Și cel de-al treilea ?

— Ăsta era tot scund, dar gras. Avea părul blond, ochii verzi și pistrui pe față. După părerea mea... era neamț...

— Cum era îmbrăcat ? l-am întrebat, constatînd că are un spirit de observație mai mult decît remarcabil.

— Cu un costum în carouri, maron pe fond bej — a precizat, fără să se gîndească prea mult.

— Și ceilalți trei, găsiți în apartamentul familiei Chiran ? l-a luat Dan în primire, pricepînd probabil din modul în care începusem să-mi examinez mîinile, că sînt preocupat și chiar că mă frămînta ceva ! Dar, în ciuda eforturilor la care îmi supuneam meningele, nu reușeam să-mi definesc cauza anxietății care mă încerca. Cînd m-am văzut nevoit să admit că bat cîmpii degeaba, l-am auzit pe Pîrvuleț, care tocmai terminase cu descrierea celorlalți trei indivizi, concluzînd :

— ...Ăsta era galben.

— Cum adică galben ? Suferea de hepatită ? l-a întrebat Dan.

— Nuuu ! Era chinez sau japonez...

— Luăm o pauză — am decis, privind-mi ceasul și constatînd că interogatoriul dura de patru ore.

— E fantastic ! a apreciat Dan, după ce Pîrvuleț a plecat spre arestul preventiv, între doi subofițeri. Dacă

declarația lui n-ar fi susținută de dispariția celor doi Chirani, nici nu mi-ar veni să cred că este adevărat.

— Să lăsăm considerentele personale ! Ținînd seama de caracterul pe care s-ar părea că-l ia această afacere, sîntem obligați să informăm organele de contrainformații... Du-te și mănîncă pînă mă întorc ! i-am propus, părăsind scaunul

*

— Ce-au spus S.R.I.-ul ? m-a întrebat Dan, o oră mai tîrziu, de îndată ce am deschis ușa.

— Că data viitoare, cînd îmi mai cade în mînă vreo nouă carte cu James Bond, mai bine să le-o împrumut, decît să-mi pierd timpul cu povestirea ei... — i-am răspuns, zîmbind strîmb.

— Adică n-au vrut să creadă că avem de-a face cu o vastă acțiune de spionaj ? s-a arătat el contrariat.

— Chiar deloc. Ba mai mult, cînd le-am explicat că scopul rețelei a fost obținerea planului de mobilizare, au izbucnit în rîs și m-au asigurat că un banc atît de bun n-au mai auzit de mult. A fost al dracului de penibil... — am spus, acru de silă.

— Bine, da'...

— Ajunge ! l-am întrerupt, iritat. Dacă nu ne lăsăm duși de nas de importanța mizei invocate de Pîrvuleț, ar fi trebuit să ne dăm seama de faptul că el s-a dovedit deosebit de inventiv și cînd ne-a îndrugat modul în care a obținut pușca de vînătoare... „De la un braconier care a ascuns-o", ce coincidență, tocmai sub ochii lui ! Adaugă la asta și povestea cu „arestarea" lui, tot o consecință a imaginației sale !...

— Stai șefu'. Să n-o luăm chiar așa de ușor — a protestat Dan. Deosebit de faptul că afirmațiile lui sînt susținute de dispariția lui Anton și Valentin Chiran, îți reamintesc că Pîrvuleț este ultima persoană care a condus mașina lor. Ei bine, față de aceste două elemente foarte concrete, se poate totuși admite că el este străin de fuga Chiranilor din țară ?

— M-am folosit și eu de acest argument. Numai că și ofițerii de la contrainformații au avut unul, mult mai convingător. Anume că România, la fel ca toate țările

lumii, își supraveghează bine spațiul aerian, prin radar, 24 de ore din 24 ! Deci, dacă în noaptea aceea s-ar fi ridicat vreun aparat de zbor neautorizat de la sol, el ar fi fost semnalat și interceptat. Și, cum nu s-a raportat vreun astfel de eveniment, se exclude posibilitatea ca cei doi Chirani să fi părăsit țara pe calea aerului.

— Și regulile admit excepții ! mi-a replicat Dan, pufăind din nas a dispreț. Oare dispariția Chiranilor nu pledează tocmai pentru o astfel de eventualitate ? Și apoi, de ce n-am admite că povestea zborului cu elicopterul și avionul a fost inventată de Anton Chiran, cu intenția expresă de a-l intoxica pe Pîrvuleț ? Așa cum fac spionii întotdeauna ! Ca o măsură suplimentară de siguranță, pentru cazul în care un colaborator ar cădea în mîinile autorităților... Ceea ce i s-a și întîmplat domnului Pîrvuleț !

Ascultîndu-l, a trebuit să admit că raționamentul lui era corect. Dar cum eu n-aveam motive să dau dreptate tuturor interlocutorilor cu care aveam de-a face, m-am decis să apelez la sfînta și concreta metodă a rutinei polițienești :

— Dane, dacă facem abstracție de dispariția Chiranilor, ai putea să-mi arăți ce elemente palpabile argumentează că ar exista rețeaua de spionaj de care ne-a vorbit Pîrvuleț ?

— Dacă faci abstracție tocmai de placa turnantă a întregii afaceri, ce pot să-ți mai răspund ? mi-a întors-o, disprețuitor.

Apreciind că am bătut destul apa în piuă, m-am hotărît să apelez la autoritatea mea de șef :

— Deși povestea pe care ne-a îndrugat-o Pîrvuleț este frumoasă, eu consider că nu are nici cea mai mică urmă de suport ! În schimb, noi deținem probe concrete asupra vinovăției lui în uciderea Elenei Chiran ! În această situație, te întreb : Cu cine votăm ? Cu niște afirmații neverosimile sau cu dovezile care-l indică în mod evident ca autor al omorului ?

Văzînd că se uită la mine cu scepticism, m-am ridicat de pe scaun și i-am făcut semn să-mi urmeze exemplul, adăugînd :

— Deoarece din declarația lui rezultă și niște aspecte verificabile, hai să le examinăm !

*

Primul lucru pe care l-am făcut, odată intrați în apartamentul familiei Chiran, a fost să-l conduc pe Dan în dormitorul tinerilor. L-am poftit să ia loc pe pat și am ieșit, închizînd ușa după mine. Apoi, ducîndu-mă în camera în care găsisem victima, am imitat strigătele care puteau fi atribuite femeii.

După ce-am apreciat că mi-am făcut bine numărul, m-am dus în vestibul și am deschis de cîteva ori ușa de la intrare, închizînd-o prin trîntire.

— Ce-ai auzit ? l-am întrebat pe Dan, revenind în camera unde-l lăsasem.

— Numai glasurile copiilor care se joacă pe stradă.

— Chiar nimic care să aducă a gemete de durere sau a trîntire de ușă ? am insistat, pentru a fi cu conștiința curată.

— Nimic ! Ba mai mult, știind aici și așteptînd să fac experimentul, mi-am spus că agresorii ar fi trebuit, în mod firesc, să facă tot posibilul pentru a nu risca să atragă atenția vecinilor. Iar trîntitul unei uși n-ar fi rimat cu discreția impusă de situație.

— Corect — l-am aprobat. Numai că noi am venit în întîmpinarea lui, admițînd că datorită unui ghinion, ușa ar fi fost trîntită de curent. În acest moment știm însă că și această posibilitate poate fi exclusă, așa că mai verificăm ceva... — am propus, începînd un control atent al camerei, inclusiv al spațiului de sub pat.

Curînd am ajuns la concluzia că este aberant să cauți ceva care nu există...

*

— Pîrvuleț — l-am luat în primire de cum s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu — am să te rog să-mi mai răspunzi la cîteva întrebări...

— Cu plăcere — s-a oferit el, plin de bunăvoință.

— Dacă am pleca cu mașina noastră, crezi că ai putea să ne arăți locul în care i-ai lăsat pe Anton Chiran și pe fiul său ?

— Nu, nu cred... Nu cunosc Bucureștiul — mi-a replicat cu o părere de rău mult prea sugestivă pentru a putea fi și convingătoare, în ciuda străduințelor sale.

— Bine, dar la înapoiere, tu ai condus mașina... — m-am arătat eu intrigat.

— Dacă ați ști pe cîte străzi m-am rătăcit pînă am reușit să ajung pe bulevardul Metalurgiei... Nu de puține ori m-am trezit că revin pe o stradă pe unde mai trecusem o dată... — mi-a explicat, agrementîndu-și regretul și cu o sălțare din umeri.

— Pîrvuleț, deși nu ești bucureștean, eu cred că ar trebui să cunoști locul în care ați fost cu mașina... Doar ai făcut armata în București.

— Așa, în linii mari, știu. Însă locul exact nu pot să vi-l arăt — s-a decis el să cedeze puțin, probabil pentru a-și arăta bunăvoința.

— Bravo ! Ai văzut că dacă vrei, poți să ne ajuți ? am apreciat, arborînd un zîmbet care se voia de satisfacție. Știi unde este Piața Romană ?

— Sigur !

— Perfect ! Acum te rog să ne spui, pornind din acest punct, care a fost direcția luată de mașină ?

— Am făcut la dreapta și apoi am intrat pe calea Dorobanților — a zis el, ducîndu-și o palmă la frunte și încruntîndu-se, probabil din dorința de a-și stimula ochii minții. De acolo am virat la dreapta pe strada Beller, pînă am ajuns în calea Floreasca... Am făcut la stînga, dar mai departe, chiar că nu mai știu — m-a anunțat, luîndu-și palma de la frunte, pentru a-mi demonstra că, în pofida bunelor sale intenții, transa la care apelase refuză să-l mai ajute.

— Nu se poate, Pîrvuleț ! Eu cred că tu nu vrei să colaborezi cu noi ! m-am arătat eu supărat.

— Zău că vreau... — s-a milogit el.

— Nu te cred ! Cum poți să-mi spui că nu știi pe unde a circulat mașina, cînd ți-ai făcut stagiul militar chiar în zona de care vorbim ?

— Nu știu, zău... Afară era întuneric... — a zis, după ce mi-a lăsat impresia că remarca mea nu i-a produs nici o bucurie. N-aș vrea să vorbesc cu păcat, dar cred că la un moment dat, am intrat pe șoseaua unde se află

o fabrică de mobilă... În orice caz, vă rog să mă credeți că mai departe nu știu pe unde am fost !

Dîndu-mi seama că orice insistență ar fi zadarnică, mi-am spus că a venit momentul să păşesc pe un teren mai uşor controlabil :

— Spuneai că după ce ai fost dus în cel de-al doilea dormitor, te-au legat de mîini şi ţi-au pus un căluş în gură. Nu-i aşa ?

A dat din cap a confirmare.

— Atunci cum explici faptul că n-am găsit sfoara cu care ai fost imobilizat ? l-am întrebat, convins că l-am prins în offside.

— Cum s-o găsiţi, cînd am folosit-o pentru a lega cele două covoraşe ? s-a interesat el, cu promptitudine.

— Dar cîrpele cu care ţi s-a pus călușul ? i-am întors-o eu, tot atît de repede.

După o scurtă ezitare, şi-a recăpătat cumpătul şi mi-a explicat pe un ton de scuză :

— Sfoara fiind insuficientă, am fost nevoit să folosesc şi şuviţele de cîrpă la legatul lucrurilor pe care le-am luat.

Deşi scorul era în favoarea lui, nu m-am lăsat descurajat şi m-am menţinut în atac :

— Ne-ai spus că, legat fiind, ai auzit-o pe Elena Chiran strigînd şi apoi zgomotul făcut de trîntitura uşii de la intrare. Am dreptate ?

— Aşa este !

— Din experimentul pe care l-am făcut, a rezultat că din camera în care te aflai nu puteai să auzi nimic din ceea ce susţii.

— Nu ştiu despre ce experiment vorbiţi, dar eu ştiu că am auzit tot ce v-am spus... Ce, credeţi că dacă n auzeam închizîndu-se uşa de la intrare, aş fi avut curaj să ies din cameră ? m-a întrebat cu candoare.

Cum nu se putea exclude posibilitatea ca bănuitul să fie vreun fenomen, capabil să perceapă sunetele cu atîta acuitate încît să umple de invidie întreaga tagmă iepurească, mi-am spus că, întrucît numai un medic oricît poate stabili sau infirma calitatea pe care şi-o atribuia, tot trece divergenţa noastră în beneficiul de inventar, deocamdată. În consecinţă, m-am decis să-i atac poarta prin şuturi imparabile :

— Ai putea să mă ajuţi să înţeleg cum ai reuşit să vezi că maşina care vă aştepta avea culoarea roşie, deşi afară era întuneric ?

Descumpănit, a făcut ochii mari, şi a început să înghită în sec.

— Aveţi dreptate — a zis, după ce s-a scurs un timp apreciabil. Nu puteam să văd... probabil că aşa mi-am închipuit...

— Dar faptul că unul din cei trei necunoscuţi avea părul blond, ochii verzi şi pistrui pe faţă, ce-a mai fost ? Tot o închipuire ? l-am luat repede, ridicînd tonul pentru a-i aduce la cunoştinţă că sînt teribil de iritat.

Dintr-o dată năucit, şi-a lăsat să-i cadă capul cu bărbia înfiptă în piept.

— Prin urmare, este evident. Ne-ai minţit ! Pentru ce ? mi-am menţinut asprimea, constatînd că nu se prea înghesuia să-şi ridice privirea spre mine.

— V-am spus adevărul... — a scîncit, continuînd să privească cu obstinaţie covorul ros şi prăfuit de pe podea. Nu eu, ci spionii au omorît-o pe doamna Elena...

— Care spioni, mă ? Ne-ai îndrugat un basm în care ai inclus o liotă de spioni de toate neamurile şi rasele pămîntului ! l-am repezit.

— V-am spus numai adevărul... — a îngăimat, ridicîndu-şi capul numai atît cît să mă poată privi pe sub arcade.

— Dacă există un singur dram de adevăr în afirmaţiile tale, dă-mi date concrete ! Nu poveşti absurde !

— Da' eu nu-i cunosc !...

— Lasă balivernele ! Te informez că din acest moment eşti anchetat pentru uciderea Elenei Chiran !

— Nu-i adevărat ! a protestat el. Nu eu am omorît-o...

— Pîrvuleţ — l-am întrerupt, adoptînd un ton sfătos — aş dori să înţelegi că noi luăm în considerare numai fapte, nu şi basme pentru copii. Şi sub acest aspect, lucrurile sînt mai mult decît clare — am spus, începînd să număr : unu, prin martori şi probe am stabilit că te-ai aflat în locuinţa victimei atunci cînd aceasta a fost ucisă ! Doi, asupra ta s-au găsit toate obiectele care au dispărut din această locuinţă ! În consecinţă,

dacă lăsăm de-o parte născocirea ta referitoare la acțiunea unor spioni fantomă, devine limpede că tu, și numai tu !, ai ucis-o și jefuit-o pe Elena Chiran ! Și pentru aceste fapte vei răspunde în fața justiției !

— Nu-i adevărat ! N-am ucis-o eu ! s-a împotrivit el din nou, ridicînd capul și înfruntîndu-mă cu încăpățînare.

— Dacă vrei să-ți ușurezi situația, mărturisește din proprie inițiativă cum și de ce ai ucis victima...

— Niciodată n-am să recunosc o faptă pe care nu am comis-o ! m-a avertizat el, cu îndărătnicie.

— Bine. Te întorci la arest și PÎNĂ MÎINE POATE CĂ-ȚI VINE MINTEA LA CAP — i-am sugerat, pornind de la ideea că noaptea este un bun sfetnic, poate chiar și pentru mine...

DAR ASTA ÎNCĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ AM REZOLVAT PROBLEMA...

— Pîrvuleț a cerut să iasă la raport — m-a anunțat Dan, după ce am pășit în birou. Probabil că a mai scornit o legendă...

— N-ar fi nici o catastrofă, deoarece cu cît vorbește mai mult, cu atît ne este mai ușor să-l prindem cu minciuna. Să-l aducă sus !

— Dacă la prima oră a dimineții este așa de zăpușeală, mă întreb cum va fi către prînz... — a zis Dan cu lehamite, pe cînd punea receptorul la loc în furcă și își scotea batista pentru a-și tampona fruntea.

— Îți spun eu. Va fi și mai cald — am glumit, fără nici un chef, în timp ce-mi agățam sacoul în cuier.

Nu mult după ce m-am așezat pe scaunul dindărătul biroului meu, și-a făcut apariția și bănuitul. Probabil că somnul îi priise, pentru că avea o mină mai puțin încrîncenată ca la ultima noastră discuție.

— Mi s-a comunicat că ai cerut să mă vezi. Te ascult — l-am invitat, indicîndu-i cu degetul scaunul din fața mea.

— Vreau să vă întreb ceva... — a zis, privindu-mă cu timiditate.

— Poftim — l-am încurajat.

— Admițînd că aș recunoaște că am... că eu am omorît-o pe nevasta lui nea Anton... — a zis poticnindu-se. Credeți că aș putea fi condamnat la mai mult de cinci ani de închisoare ?

Deși cota la care evaluase acțiunea sa era mult sub baremul codului penal, prevalîndu-mă de faptul că nu

eram cu nimic legat de etica agenților de bursă, nu m-am simțit obligat să-i spulber așteptările.

— De stabilirea pedepselor se ocupă justiția, nu noi.

M-a examinat gînditor, de parcă ar fi vrut să aprecieze cîte kilograme am.

— Eu am omorît-o pe doamna Elena — m-a anunțat el, intempestiv, mîndru de curajul lui.

Deși mi-a lăsat impresia că aștepta să primească o decorație pentru „bravura" lui, m-am rezumat numai la a-i pune o singură întrebare, pe cît de laconică, pe atît de esențială :

— Cum ?

— Am omorît-o lovind-o în cap cu țeava puștii de vînătoare...

— Cu țeava ?... l-a întrerupt Dan, neîncrezător. Poate cu patul armei...

— Adu pușca, să ne arate cum a procedat — i-am cerut cu indiferență colegului meu, ceea ce nu însemna că sînt mai puțin intrigat decît el.

După ce Dan a scos arma din spatele unui dulap de oțel și i-a pus-o în brațe, l-am îndemnat să-și demonstreze afirmația.

L-am urmărit cum s-a ridicat de pe scaun și, din trei mișcări rapide, a demontat-o. Apoi, așezînd pe covor patul și garnitura de lemn a închizătorului, a apucat cu mîna dreaptă extremitatea țevii și a lovit de cîteva ori în palma mîinii stîngi cu partea în care se afla culata.

Pentru a mă edifica mai bine, m-am apropiat de el și, luîndu-i-o din mînă, am repetat gesturile făcute de el. Avea dreptate. Țeava, fiind ușoară la capătul unde se afla cătarea, și mult mai grea la partea dinapoi, putea avea ca efect niște lovituri la fel de puternice ca cele de buzdugan. Așa se explica de ce craniul victimei a fost spart de parcă ar fi fost o coajă de ou.

Cu intenția de a mai face o verificare, am examinat cu atenție cele două orificii în care se introduc cartușele. Și n-am avut nevoie de un microscop pentru a vedea că șanțul de fixare pentru armătura metalică a cartușelor era mînjit cu o substanță maronie. Întrucît această con-

statare venea în susținerea declarației inculpatului, mi-am reluat interogatoriul :

— De ce ai ucis-o, Pîrvuleț ?

— Pentru că n-a vrut să-mi dea înapoi cele nouăzeci și nouă de mii de lei, pe care-i dădusem pentru mașină...

— Parcă spuneai că banii i-ai dat lui Anton Chiran.

— Întocmai ! Numai că, atunci cînd ne-am despărțit, nea Anton mi-a spus că, întrucît el este obligat să fugă, nu se mai poate ocupa de procurarea mașinii mele și să-i cer soției sale să-mi dea banii înapoi...

— Și victima n-a vrut să ți-i restituie ?

— Exact ! s-a grăbit el să confirme. A susținut că ea nu știe nimic despre banii mei.

— Poate că nu știa — am tatonat eu.

— Cum să nu știe ? Doar a fost de față cînd nea Anton mi-a luat banii.

— Și atunci de ce te-a refuzat ?

— De ce ?... a repetat el, disprețuitor. Pentru că era hoață și voia să se bucure de banii mei ! Și vă rog să mă credeți că m-am rugat de ea ore întregi... Am stat și în genunchi... Dar degeaba. A afirmat tot timpul că nu știe nimic și că s-o las în pace. Cred că pînă la urmă m-aș fi lăsat păgubaș, dacă nu m-ar fi înfuriat... Ați putea să-mi dați puțină apă ? s-a rugat el, înghițind în sec.

— Cum te-a înfuriat ? l-am întrebat, cîteva minute mai tîrziu, după ce-a golit paharul adus de Dan.

— Mi-a spus că nu-mi dă nimic și, dacă nu-mi convine, n-am decît să mă duc după nea Anton și s-o reclam. Abia atunci m-am decis s-o omor și să-mi caut banii...

— La ce oră ai ucis-o ?

— După cinci... Cam cinci și un sfert, cinci și jumătate. Și vă rog să rețineți cîtă răbdare am avut cu ea, mai bine de treisprezece ore, deoarece am implorat-o să nu se bucure de banii mei... — m-a luat el drept martor al stoicului său pacifism.

— Cum ai ucis-o ?

— La un moment dat s-a ridicat de la televizor și a plecat spre dormitor... M-am luat și eu după ea... Cînd

am intrat în cameră, ca căuta ceva în garderob. Cum stătea cu spatele la mine, am lovit-o cu ţeava armei în cap...

— De cîte ori ?

— Nu ştiu... Eram cuprins de furie. Tot ce ştiu este că a căzut de la prima lovitură...

— Unde a căzut ?

— În mijlocul camerei, pe covor...

— Şi cum a ajuns în pat ?

— Am pus-o eu.

— Pentru ce ?

— Fiindcă după ce am lovit-o şi s-a prăbuşit pe covor, a început să dea din picioare... Atunci, de teamă să n-audă vecinii de dedesubt, am aruncat-o în pat... — mi-a explicat cu naturaleţe.

Văzînd cu ochii minţii spasmele victimei, am simţit că mă ia cu frig, deşi în birou era o căldură toridă. Grăbindu-mă să mă detaşez de îngrozitoarea imagine, mi-am reluat interogatoriul :

— Cum se face că aveai ţeava armei pregătită pentru omor ?

— Am găsit puşca în vestibul, mult înainte... Şi, stînd la televizor, de enervare, am tot montat-o şi demontat-o... Iar ea a plecat spre dormitor, chiar atunci cînd aveam ţeava în mînă.

— Ce-ai făcut din momentul în care ai revenit în locuinţa victimei şi pînă ai ucis-o-? Evident, în afară de faptul că te-ai rugat de ea să-ţi dea banii înapoi.

— Eu ştiu ?... a ridicat el din umeri. Am stat de vorbă... Ne-am uitat la televizor... A pus masa şi am mîncat de vreo două ori... Cam aşa ceva...

— În intervalul de timp în care te-ai aflat în casă, a mai venit cineva ?

— Nu, nimeni.

Intenţionînd să-i verific spusele, am vrut să-l trimit la arest dar, în ultima clipă, m-am decis să profit de accesul lui de sinceritate, pentru a mai lămuri ceva :

— Noi ştim că, după ce ţi-ai terminat armata, tu ai pătruns într-o noapte în incinta unităţii în care ai fost instruit. Pentru ce ?

Mai întîi și-a săltat ochii spre tavan, apoi mi-a răspuns :

— Da, așa e... Acum îmi amintesc. M-am dus să iau niște deșeuri din masă plastică, care erau aruncate lîngă spălătoria militarilor în termen.

— La ce-ți trebuiau ?

— Ca să fac niște brelocuri pentru chei.

— Pentru ce aveai nevoie de brelocuri ? Le vindeai ?

— Nu, le făceam cadou... Pe la prieteni...

— Și pentru asta ai riscat să fii împușcat de santinele ? am încercat să-l înțeleg.

— Aș ! a aruncat disprețuitor. Cum să mă împuște, cînd eu cunoșteam unitatea ca pe propriile mele buzunare ?

M-am uitat la Dan, pentru a mă asigura că auzise și el explicația. După privirea neîncrezătoare cu care mi-a răspuns am știut că era la fel de aiurit ca și mine.

Era atît de multă insanitate în motivația ce-o dăduse faptei lui, încît n-am mai avut ce comenta și l-am expediat la arest.

*

— Olimp, aș vrea să știu dacă aceasta este arma crimei — i-am spus medicului legist Dobrescu, de îndată ce am intrat în cabinetul său și ne-am strîns mîinile.

— Să ne uităm... — a zis, ridicîndu-se de pe scaun și îndreptîndu-se spre un dulap cu sertare, după ce, în prealabil, a privit cîteva clipe țeava de pușcă pe care i-o arătasem.

Revenind cu un plic din care a scos cîteva fotografii la scară naturală, a început să compare rănile de pe craniul victimei cu profilul țevii de pușcă.

— Da, asta e arma ! m-a anunțat el, cîteva clipe mai tîrziu. Nu există nici un dubiu.

— În această situație, mai am o rugăminte... — am zis, luîndu-i țeava din mînă și arătîndu-i substanța ancrasată în lăcașul cartușelor. Vreau să știu dacă este sînge uman. În caz pozitiv, din ce grupă.

— Cînd îți trebuie ?

— Acum.

— Bine. Ia loc și așteaptă-mă !..

După nici zece minute a revenit în birou şi a confirmat că partea dinapoi a puştii era mînjită cu sînge uman.

— Ce grupă ?

— Pentru ca întrebarea ta să fie formulată corect, ar trebui să foloseşti pluralul — mi-a replicat, zîmbind misterios.

— Nu înţeleg — l-am informat, mai sincer ca oricînd.

— S-au decelat două grupe sanguine : AB şi O.

— Sigur ? am zis neîncrezător.

— Chiar îţi imaginezi că în laboratorul nostru analizele se fac prin dare în bobi ? s-a interesat cu ironie.

— Victima ce grupă avea ?

— AB.

— Mai am o rugăminte, Olimp. Aş dori ca laboratorul să încerce să stabilească dacă nu cumva cele două urme de sînge au o vechime diferită — i-am cerut, cu intenţia de a şti mai bine ce am de făcut.

— Ca toţi medicii legişti, fiind şi eu criminalist, am fost curios să aflu exact ce vrei şi tu să ştii — mi-a surîs cu simpatie. Ei bine, află că vechimea celor două grupe de sînge este aceeaşi.

— E în regulă ! am decretat, deşi situaţia era contrară afirmaţiei pe care o făceam.

— Un moment ! m-a strigat doctorul Dobrescu, cînd am pus mîna pe clanţa uşii.

— Lăsînd aprecierile pe seama ta, mai am o precizare de făcut — a zis, cînd m-am întors să-l privesc. Grupa AB se suprapune celeilalte.

— Nici nu se putea altfel ! l-am asigurat, mai înainte de a ieşi din cabinet.

*

— Extraordinar ! a exclamat Dan, buimăcit, după ce i-am relatat discuţia avută cu doctorul Dobrescu.

— Pentru a nu exista confuzii, trebuie să aflăm ce grupă sanguină au soţul şi fiul victimei.

— Nici o problemă ! a zis el, ridicîndu-se în picioare. Trebuie să fie consemnată în livretele militare, pe care

le-am zărit în timpul percheziţiei făcute la locuinţa familiei Chiran.

Am extras dintr-un sertar al biroului meu cheile apartamentului respectiv şi am pornit spre uşă...

*

De îndată ce ne-am întors la inspectorat, am telefonat la arest pentru a cere să ni-l trimită pe inculpat.

— Ai avut dreptate, Pîrvuleţ ! l-am luat cu binişorul. de îndată ce a fost introdus în birou. Medicul legist a examinat ţeava puştii de vînătoare şi a confirmat că Elena Chiran a fost ucisă cu ea.

— Vedeţi ? a zis el, satisfăcut că şi-a putut demonstra onestitatea.

— Bravo ! Mă bucur că te-ai decis să ne spui adevărul — am apreciat. Acum, pentru că tot ne-ai dovedit că te-ai hotărît să fii sincer, aş dori să mai lămurim cîteva aspecte...

— Ordonaţi, domnule căpitan ! s-a oferit el, zîmbindu-mi îmbietor.

— Dacă am înţeles bine, mărturisind că ai ucis-o pe Elena Chiran, implicit ai recunoscut că povestea cu spionii pe care i-ai întîlnit în locuinţa victimei era o invenţie. Aşa este ?

— Aşa este, domnule căpitan ! E adevărat că la început am încercat să scap de răspundere pentru fapta mea, aruncînd vina pe umerii unor persoane fictive... Acum însă nu mai are nici un rost să întind pelteaua... — a declarat el, mîndru de fair-play-ul pe care ni-l demonstra.

— Foarte bine ! m-am grăbit să-l aprob, străduindu-mă să-mi compun o atitudine admirativă, deşi, în realitate, nu merita decît o silă dispreţuitoare. În această situaţie sînt convins că vei recunoaşte şi că ceilalţi trei spioni au fost o invenţie...

— Care spioni ? m-a întrerupt, devenind dintr-o dată circumspect.

— Aceia cu care ne-ai spus că s-au întîlnit Anton şi Valentin Chiran.

— A, nu ! Aia au fost adevăraţi ! a protestat el. De altfel, ideea de a vă vorbi de spionii întîlniţi în casa

lui nea Anton s-a datorat tocmai faptului că-i văzusem pe cei adevărați mai înainte.

— Iar nu ești cinstit — l-am mustrat eu. Doar am lămurit deja faptul că întunericul nu-ți putea permite să-i vezi și să ni-i descrii așa cum ai făcut-o...

— Totuși i-am văzut ! m-a anunțat el, cu aplomb. Pentru că deși era întuneric beznă, cînd am întors mașina ca să mă înapoiez în oraș, i-am luminat cu farurile...

Fiind evident că explicația, aparent plauzibilă, pe care o dădea de data asta era un rezultat al meditației lui din arest, am insistat :

— Noi nu sîntem copii, Pîrvuleț ! Cînd întorci o mașină, mai ales pe întuneric, ești atent la manevrele pe care le faci. Așa că n-ai avut posibilitatea și nici timpul necesar pentru a le putea vedea culoarea ochilor și a părului. Ba, după cum ai afirmat, chiar și pistruii de pe obrajii unuia dintre ei !

— Ce dovadă mai bună vreți pentru a mă crede, cînd vi-i i-am și descris ? și-a menținut el poziția.

Cum s-au mai văzut persoane dotate cu simțuri deosebit de dezvoltate, de ce n-aș admite că și interlocutorul meu era capabil să înregistreze imaginile într-o fracțiune de secundă, ca un obiectiv de polaroid ? Desigur, nu era tocmai verosimil să fie chiar el fenomenul care se pretindea a fi, mai cu seamă după ce mai încercase o dată să mă ducă, pretinzînd că ar avea un auz supranatural ! Dar, cum tot n-aveam mijloace suficiente pentru a-l face să admită că minte, am preferat să-mi continui interogatoriul :

— Parcă spuneai că Anton și Valentin Chiran au părăsit țara cu un elicopter...

— Nu, cu un avion — m-a întrerupt el, ridicînd un deget în sus, pentru a mă atenționa că fac o greșeală. Elicopterul era utilizat numai ca mijloc de legătură cu aerodromul pe care-i aștepta avionul !

— Mă rog... — am zis, făcînd o pauză pentru a da mai multă greutate întrebării următoare. Am verificat ambele ipoteze. Și știi ce-a rezultat ?

A dat din cap că nu știe.

— În noaptea în care pretinzi că cei doi Chirani au fugit din țară, n-a zburat în spațiul aerian al țării nici un avion și nici un elicopter ! Ce părere ai de asta ?

Pentru o clipă s-a arătat surprins, apoi, făcînd un gest de indiferență, mi-a plasat o explicație la care se gîndise și Dan :

— Asta înseamnă că, din nu știu ce motive, or fi preferat să plece altfel... Poate cu trenu', poate cu o mașină... Cine poate ști ?

Deoarece mă obișnuisem deja cu șiretenia lui, n-am mai avut motive să mă mir de capacitatea sa de a furniza explicații aparent logice. Ceea ce nu m-a împiedicat să apelez cu rapiditate la piesa de rezistență a interogatoriului :

— Medicul legist a examinat țeava puștii de vînătoare și a găsit pe ea urme de sînge din grupa victimei, adică AB.

— Și de ce vă mirați ? Doar v-am spus că eu am omorît-o ! a ținut el să-mi reamintească, probabil pentru a-și dovedi consecvența.

— Nedumerirea mea n-a constat în faptul că pe arma crimei se afla sînge din grupa victimei... Doar era și normal să fie așa, din moment ce cu ea ai omorît-o pe Elena Chiran. În schimb, m-a mirat foarte mult cînd am aflat că pe culata țevii de pușcă se afla și sînge din grupa 0 !

— Nu înțeleg... — a zis el, cu o sinceră candoare.

— Mă surprinde că nu înțelegi. E doar foarte simplu. Cea de-a doua grupă de sînge aparținea atît lui Anton Chiran cît și fiului său. Pe care tu pretinzi că i-ai ajutat să fugă din țară...

— Adică vreți să spuneți că nu i-am condus la elicopter ? m-a întrerupt el, jignit.

— Da' de unde ! Nici nu mă interesează acest aspect ! am aruncat cu dispreț. În schimb, tare mult aș dori să ne spui de ce i-ai ucis ?

— Cuuum ? !... Cum puteți să spuneți una ca asta ? ! a zis, arătîndu-se sufocat de indignare.

— N-o spun eu, ci faptele ! i-am replicat.

— Nu este adevărat ! Ce mă luați pe mine cu grupa de sînge ? Sîngele e sînge ! a decretat el, cu o fermi-

tate care-mi spunea că într-adevăr ignoră existența celor patru grupe sanguine.

— Aș vrea să fii convins că nu-ți aduc acuzații gratuite — l-am asigurat. Existența urmelor de sînge de pe țeava de pușcă indică în mod riguros că aceasta a fost utilizată și pentru uciderea celorlalți Chireni. Ai înțeles ?

— Ce să înțeleg ? Că vreți să-mi puneți în cîrcă moartea lui nea Anton și a lui fii-su ? Nu știu nimic despre asta ! s-a îndîrjit el, deși era evident că acum era înspăimîntat.

— Deci ești de acord că nu mai trăiesc ? a intervenit Dan în discuție.

— Nu sînt de acord cu nimic și n-am ucis pe nimeni ! a replicat cu ochii scînteind de furie.

— Nici pe Elena Chiran ? m-am interesat, glumind.

— Nici ! s-a repezit el, pentru ca imediat să se calmeze și să continue : Ba pe ea am omorît-o ! Ce, n-am recunoscut ?

— Bine. Te întorci la arest... Și mai meditează la discuția noastră — i-am recomandat, în timp ce Dan punea mîna pe telefon.

— Sîngele de care mi-ați spus că s-a găsit pe țeava armei, nu putea fi mai de demult ? Și chiar așa și este ! a început el să argumenteze, după ce Dan a închis aparatul. Acum îmi amintesc că nea Anton chiar mi-a spus că s-a tăiat la un deget, pe cînd scotea cu vîrful cuțitului un cartuș înțepenit pe țeavă...

— Cînd i s-a întîmplat asta ? m-am făcut că-l iau în serios, tocmai cînd intrau în birou subofițerii de la arest.

— Mi-a spus că în urmă cu vreo zece zile...

— Și cînd ai avut această discuție cu el ?

— În ziua în care i-am condus la elicopter — s-a grăbit el, convins că prin explicația lui de ultim moment a reușit să iasă basma curată.

— Nu ține. Urmele de sînge din grupa 0 aveau o vechime mai mică de douăzeci și patru de ore, față de cele din grupa Elenei Chiran. Așa că, mai gîndește-te !... — am spus, făcînd semn subofițerilor că pot să-l ia.

— Șefu', și totuși există o contradicție — și-a exprimat Dan dubiile după ce-am rămas singuri.

— Ce vrei să spui ?

— Inițial a susținut că unul din cei trei spioni l-ar fi rugat să-i ia cu mașina. Și că l-a dus pînă în fața hotelului Athénée...

— Și ? l-am zorit, apreciind că se lălăie prea mult.

— Dacă-ți mai amintești, subofițerul care l-a legitimat ne-a spus că paznicul de noapte de la berăria din apropiere ar fi văzut un tip împingînd mașina și apoi îndepărtîndu-se...

— Pîrvuleț este cel care nu și-a amintit acest argument, nu eu ! Și dacă n-a apelat la el, înseamnă că, minciună fiind, a și uitat de inventarea tipului respectiv ! m-am stîrnit pentru o clipă, după care am continuat meditația : După cum ai văzut, cedează numai pozițiile pe care le-am cucerit în mod categoric... Dacă nu reușim să descoperim cadavrele celor doi dispăruți, nu vom putea scoate nimic de la el...

— Numai de n-am trage o concluzie pripită — a zis el, clătinîndu-și capul a șovăială.

— Nu, Dana. Sînt convins că Anton și Valentin Chiran au fost uciși. Și dacă ai să examinezi cîteva elemente, deja bine stabilite, ai să vezi că am dreptate. De exemplu, ești de acord că toată afacerea de spionaj cu care s-a străduit să ne intoxice era pe de-a întregul o cacialma ?

— Mda... Ai dreptate. Nu există altă explicație... — m-a aprobat el.

— În această situație, apare o înlănțuire logică : primo, dacă excludem spionajul, Chiranii n-aveau cum să fie implicați într-o combinație fantomatică, inexistentă ; secundo, admițînd în consecință că n-avea de ce să le fie teamă, dispare motivația unei fugi atît de precipitate ; tertio, adaugă la primele două puncte constatarea laboratorului în legătură cu urmele de sînge de pe arma crimei, și varianta uciderii celor doi Chirani devine evidentă ! Nu crezi că am dreptate ? l-am consultat cu intenția de a-mi verifica raționamentul.

— Punînd problema așa, e clar că nu mai poate exista o altă explicație a dispariției Chiranilor — a admis el. Dacă ce îmi nu mă împiedică să mai am o nelămurire...

— Care anume ? l-am încurajat eu.

— Pe arma crimei s-a pus în evidență atît existența urmelor de sînge din grupa AB, care a aparținut Elenei Chiran, cît și a celor din grupa 0, care este comună soțului și fiului ei...

— Am înțeles ! l-am întrerupt. Simpla prezență a sîngelui din grupa 0, nu ne dă certitudinea uciderii amîndor dispăruți. Pentru că, într-adevăr, la fel de bine putea fi ucis numai unul din ei. Dar, în această ipoteză, ar fi trebuit să admit că ori tatăl, ori fiul s-au ucis unul pe celălalt. Și este adevărat, s-au văzut și astfel de cazuri. Numai că, în situația noastră, cînd l-am descoperit deja pe ucigașul uneia dintre victime, mai avem noi voie să credem că avem de-a face și cu o astfel de grozăvie ?

— Poate că ai dreptate — a consimțit Dan.

— Poate că da, poate că nu — a fost rîndul meu să mă arăt rezervat. Fiindcă atîta vreme cît nu i-am găsit, mergem numai pe prezumții.

— Te-ai gîndit de unde trebuie să începem căutarea celor două presupuse cadavre ?

— Sigur. Dar asta nu înseamnă că am fost capabil să găsesc și răspunsul. Oricum, mai înainte de a ne apuca să facem pronosticuri asupra locului unde ar putea să zacă victimele, vreau să verific ceva... — i-am spus, ridicîndu-mă de pe scaun.

*

— Eugene, am nevoie de tine — l-am înștiințat pe căpitanul Maier, intrînd în laboratorul de criminalistică.

— Iară ? s-a încruntat el pe sub ramele ochelarilor.

— Iară ! am admis, amuzat de aerul lui de severitate, care nu mă mai impresiona de mult. Ia, te rog, cheile mașinii găsite pe bulevardul Metalurgiei și hai s-o mai privim o dată !

M-a examinat cîteva clipe apoi, arborînd un aer de plictisită resemnare, a tras dintr-un sertar un breloc de care atîrnau trei cheițe.

— Ce te interesează ? m-a întrebat, cîteva minute mai tîrziu, după ce-am ajuns în garajul inspectoratului și a deschis portiera din dreptul volanului.

Fără să-i răspund, am întins mîna după memoratorul consumului de combustibil și am început să-l examinez.

— Chestiile astea sînt utilizate numai cînd sînt noi, apoi au soarta jucăriilor învechite... își pierd hazul și nu se mai uită nimeni la ele — a zis căpitanul Maier, disprețuitor.

— S-ar părea că jucăria asta este destul de nouă pentru proprietarul mașinii — am spus, arătîndu-i pe rînd indicatorul de kilometraj al memoratorului și pe cel de la bordul mașinii. Primul arăta 8215, cel de-al doilea 8240.

— Mda... Cum mașina a mai parcurs încă vreo patru kilometri de la locul în care am găsit-o și pînă aici, poate că ai dreptate — s-a decis el să mă aprobe. Dar, admițînd că această prezumție este corectă, ce speri să obții ?

— Rezolvarea cazului, bineînțeles... — i-am răspuns, salutîndu-l printr-o fluturare a palmei, după care, apucîndu-l pe Dan de braț, am pornit spre ieșirea garajului.

*

— Prin urmare, se poate admite că drumul pe care l-a făcut învinuitul cu cei doi Chirani nu a putut fi mai lung ca jumătate din douăzeci de kilometri. Dar pe ce direcție ? a zis Dan, cînd am revenit în biroul nostru.

— Cred că am putea lua drept bună afirmația lui Pîrvuleț că ar fi fost pe undeva prin Băneasa. Și asta din două motive : unu, pentru că poziția în care l-a găsit subofițerul care l-a legitimat susține acest lucru și doi, pentru că Pîrvuleț, fiind provincial, nu s-ar fi putut descurca decît în zona în care și-a făcut armata. Deci în zona Pipera-Băneasa. În consecință, hai să încercăm să stabilim pînă unde putea să ajungă !

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd am terminat de măsurat o bucată de ață, care, funcție de scara planului municipiului București, trebuia să reprezinte o distanță de circa zece kilometri și am așezat-o cu bolduri pe traseul străzilor pe care ne-am închipuit că a circulat mașina, am constatat că extremitatea firului ne indică un punct al șoselei Pipera-Tunari, situat la circa doi kilometri după intersecția acesteia cu calea Floreasca.

— Prin urmare... Cam pe aici, pe undeva... — a concluzionat Dan, învăluind printr-o mișcare de rotație a degetului punctul în care se afla capătul ață.

— Da, dar numai cu condiția ca el să fi mers pe drumul cel mai scurt. Ceea ce nu se poate admite, pentru că nu cunoștea orașul. Și că așa s-au petrecut lucrurile rezultă din însuși faptul că, pe drumul de înapoiere spre bulevardul Metalurgiei, s-a rătăcit pe lîngă hotelul Athénée. În această situație cred că ar trebui să considerăm că drumul real pe care l-a străbătut a fost ceva mai scurt.

— Atunci, să ne concentrăm atenția asupra platformei Pipera — a comentat el.

— Un argument în plus că am localizat aria cea mai corectă este și acela că ea coincide cu zona în care Pîrvuleț și-a făcut stagiul militar și pe care în mod firesc ar fi trebuit s-o cunoască mai bine decît pe oricare alta.

— Șefu', pînă aici e în regulă ! DAR ASTA ÎNCĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ AM REZOLVAT PROBLEMA... — mi-a spus Dan cu scepticism. Întrucît punctulețul ăsta de pe planul municipiului reprezintă în realitate o suprafață de peste un kilometru pătrat, cum vom demara cercetările ? Luăm casă cu casă ?

— S-ar putea să ajungem și la soluția asta, dat numai după ce vom termina de cercetat terenurile extravilane care abundă în respectiva zonă. Și în legătură cu acestea, atenția va trebui concentrată asupra fîntînilor părăsite și mai ales a fostelor gropi cu var. Singurele susceptibile să ascundă prezența unor cadavre expuse unei călduri toride, de aproape trei săptămîni...

— Ai omis lacurile Tei și Florească. Un pietroi bine legat de gînd ar putea de asemenea să furnizeze o bună explicație pentru dispariția unor persoane.

— Făcînd abstracție de faptul că mi-ai mai servit o dată această ipoteză, și atunci cînd ne străduiam să-l găsim pe Pîrvuleț, îți amintesc că, fiind în plin sezon estival, se înoată vîrtos prin cele două lacuri. În consecință, dacă ar fi existat ceea ce căutăm, probabil că ar fi trebuit să aflăm pînă acum. Așa că, mai bine spune-mi, în arondismentul cărei secții de poliție intră zona care ne interesează ?

— A doua.

— În regulă. Hai să-i facem o vizită comandantului și să-i spunem ce bucurie îl așteaptă...

CE-OR FI CĂUTAT CHIRANII ÎN TOIUL NOPȚII LA DRACU-N PRAZNIC ?

Cu fiecare oră care a început să se scurgă după ce-am declanșat acțiunea de scotocire în zona susceptibilă să ascundă două presupuse cadavre, certitudinea că știu ce caut a început să se degradeze în progresie geometrică.

Străduindu-mă să-mi mențin moralul la o cotă acceptabilă, l-am mai audiat pe Pîrvuleț de două ori. A fost însă zadarnic. N-a vrut să se clintească nici cu un micron de la ultima lui versiune. Susținea cu dîrzenie că habar n-are ce li s-a întîmplat celor doi Chirani din momentul în care i-a lăsat într-un loc pe care nu-i capabil să-l indice.

Cum el și-a menținut cu hotărîre poziția, în timp ce prezumțiile mele refuzau să se confirme, începusem să mă întreb dacă n-ar trebui să-l cred și să pun capăt afacerii, prin trimiterea lui în judecată pentru uciderea Elenei Chiran.

Descurajarea mea coborîse atît de jos, încît sînt convins că, dacă Dan nu și-ar fi stabilit cartierul general la sediul secției a doua, l-aș fi pus să întocmească actele de punere sub acuzație.

Deoarece ideea abandonării pistei pe care ne aflam devenise dominantă, mi-am privit ceasul. Era zece fără cîteva minute, ceea ce însemna că pînă la sfîrșitul zilei mai erau încă vreo unsprezece ore de lumină bună. Deci, suficient timp pentru a putea primi confirmarea că mă aflam pe o cale bună. În caz contrar, îl anunțam pe Dan că întrucît ipoteza pe care am fabricat-o nu se verifica, îl poftesc să revină la sediul inspectoratului. Iar odată ajuns

la această decizie, cum era și firesc, am început să mă întreb dacă mai era cazul să-mi pierd timpul așteptînd pînă se înserează. În definitiv, pînă ajungea Pîrvuleț în fața judecății pentru uciderea Elenei Chiran, mai treceau vreo două-trei luni. Așa că, dacă între timp apăreau cadavrele celor doi, n-aveam decît să completez actul de acuzare. Convins fiind că am găsit cea mai bună soluție, am întins mîna spre telefon. Numai că, mai înainte de a apuca să ridic receptorul, aparatul s-a pornit să sune din proprie inițiativă.

— Alo ? Șefu' ? s-a interesat vocea lui Dan, de la celălalt capăt al firului.

— Asta da telepatie ! am apreciat, bucuros că mă scutește să-l mai caut eu.

— Crezi în telepatie ? s-a mirat el.

— Bineînțeles. Cînd îmi convine. Tocmai voiam să te sun și să-ți spun s-o lași baltă...

— Ce-ți veni ? a exclamat contrariat. Renunțăm tocmai acum ? ! Cînd s-a găsit în zonă un cadavru ?

— Al cui este ? am îngăimat, surprins să aflu că mi se confirmă supoziția pe care tocmai mă pregăteam s-o abandonez.

— Nu știu. Mi s-a raportat numai că aparține unui bărbat. Și mai înainte de a mă deplasa la fața locului, voiam să-ți anunț vestea...

— E adevărat ori te ții de bancuri ? l-am întrerupt, neîncrezător.

Dan s-a grăbit să mă asigure de contrariu, iar eu, după ce am aflat unde trebuia să vin, n-am mai avut nici un motiv să zăbovesc cu receptorul în mînă...

•

Mașina s-a lansat pe calea Floreasca. Cînd am ajuns la vreo sută de metri de podul care desparte lacurile Tei și Floreasca, Vartunian a virat la dreapta pe o stradă îngustă, pavată cu pietre de rîu și mărginită de case scunde și modeste. La capătul a vreo trei sute de metri de hurducăială pe un traseu plin de meandre, drumul s-a sfîrșit într-altul perpendicular.

— Asta este strada Glucozei, domnule căpitan — m-a anunțat Vartunian, oprind în intersecție. La ce număr ?

Cum nici Dan n-a putut să-mi furnizeze acest reper, m-am dat jos din mașină și am privit în jurul meu. N-am prea înțeles cum se poate boteza drept stradă o uliță de țară, fără trotuare. Pe partea dreaptă era mărginită de liziera unui parc cu copaci neîngrijiți, iar în stînga de o împrejmuire din plasă de sîrmă, în spatele căreia se părea un teren în paragină. La senzația că mă aflu pe un drumeag rural a contribuit din plin și faptul că singurele ființe vii care se părea că sălășluiesc prin partea locului erau numai păsărelele care ciripeau printre copaci.

Întrebîndu-mă dacă Dan nu mi-a făcut totuși o farsă, am privit spre partea stîngă a străzii Glucoza. La cîțiva zeci de metri mai departe, accesul era închis de podul de pe calea Florească. În schimb, în partea opusă drumul se pierdea printre arbori. Cum nu puteam face decît o singură alegere, i-am făcut semn lui Vartunian să vină după mine și am pornit spre partea deschisă a străzii.

Nu cred că am mers mai mult de vre-o sută de metri și am zărit, în spatele unor arbuști, un ARO cu însemnele poliției. Părea abandonat, lîngă o spărtură a împrejmuirii din plasă de sîrmă. După ce m-am strecurat în spatele așazisului gard, l-am și zărit pe Dan. Se găsea împreună cu doi subofițeri, pe un mic mamelon, situat în apropierea gardului.

Cînd m-am apropiat de grup, exalația unui miros fetid mi-a pătruns în nări cu violență. Miasma era atît de caracteristică, încît puteam deja să-mi imaginez ce urma să văd.

Și l-am zărit... Zăcea la picioarele unor arbuști, pe iarbă, cu fața în jos și brațele înainte.

— A fost identificat ? am întrebat, cu ochii la cadavru.

— Nu. N-am vrut să-l ating pînă nu vei fi și tu de față — mi-a răspuns Dan.

Mi-am acoperit nasul cu o batistă și am străbătut cei cinci-șase metri care mă mai despărțeau de victimă. M-am lăsat într-un genunchi și l-am examinat. După toate aparențele moartea i se datora unor multiple fracturi craniene. Fără să-l mișc, mi-am strecurat mîna în buzunarul interior al hainei din stofă subțire, albastră, dar era gol. Le-am controlat apoi și pe celelalte. Într-unul din ele am găsit cîteva monede și o legătură cu chei. Cînd am

vrut să mă ridic, am zărit, prins de încheietura mîinii stîngi, un ceas cu brățară metalică. Cum victima îl purta întors spre interior, l-am răsucit ușor și l-am privit. Avea geamul spart și indicatoarele se opriseră la ora două și patruzeci și unu de minute.

— Cine l-a descoperit ? am întrebat, revenind spre grup.

— Eu. Mi-a atras atenția mirosul — a răspuns unul dintre subofițeri.

— Pînă anunț prin stație Procuratura și medicul legist, organizează o cercetare atentă a terenului — i-am spus lui Dan, arătînd cu un gest circular spre cei doi subofițeri care-l asistau.

•

Unicul bilanț al cercetării terenului s-a rezumat la găsirea unui portofel, zvîrlit în apropierea gardului din plasă de sîrmă. Nu conținea decît niște acte, pe numele lui Valentin Chiran.

Întrucît starea avansată de descompunere a cadavrului nu permitea o identificare certă, m-am deplasat la locuința familiei Chiran și am încercat în broaștele ușilor cheile găsite asupra victimei. Rezultatul obținut fiind pozitiv, am tras concluzia că victima descoperită pe strada Glucozei era fiul mai mic al Elenei Chiran.

•

— Unde-o fi cel de-al doilea Chiran ? m-am întrebat cu glas tare, cînd am intrat în birou, spre seară.

— După ce l-am găsit pe Valentin, omorît, putem fi siguri că și tatăl lui a avut aceeași soartă...

— Așa-i ! Dar unde este cadavrul său ? am repetat. Firesc ar fi fost să-l găsim în apropiere de cel al fiului său... Fiindcă nu văd de ce l-ar fi ucis pe Anton în altă parte... — am continuat să raționez.

— Poate că tot pe acolo se află, dar îngropat — mi-a sugerat Dan.

— Dacă nu l-a îngropat pe fiu, de ce l-ar fi îngropat pe tată ? De altfel, cred că nici n-a avut timpul material necesar pentru această operațiune. Iar cea mai bună dovadă că lucrurile stau așa, rezultă din însuși modul în care

a circulat mașina în noaptea care ne interesează. Ținînd seama de ora la care s-a plecat din bulevardul Metalurgici, este de presupus că au ajuns în strada Glucozei pe la două dimineața. Mai știm că Valentin a fost ucis la trei fără douăzeci. Iar în ceea ce-l privește pe Anton, acesta trebuie să fi fost omorît înainte sau la foarte scurt timp după fiul lui, pentru că altfel Pîrvuleț n-ar mai fi avut cînd să ajungă cu mașina în fața hotelului Athénée la ora trei și douăzeci, cînd a fost legitimat. Ba aș merge și mai departe ! am continuat cu senzația că, verbal, mă edific. Ținînd seama de timpul care i-a trebuit pentru a străbate distanța dintre strada Glucozei și hotelul Athénée, precum și de împrejurarea că, necunoscînd drumurile de acces spre oraș, s-a rătăcit, sînt convins că Anton Chiran a fost ucis înaintea lui Valentin. Altfel, dacă ora cimiterii omorurilor ar fi fost inversă, Pîrvuleț n-ar fi putut să se afle atît de curînd în fața hotelului. Unde, de asemenea, n-ar fi avut ce să caute dacă ar fi cunoscut orașul ! am conchis, convins de corectitudinea raționamentului făcut.

Dan m a urmărit, dînd aprobator din cap, apoi, cînd am terminat, a zis oftînd :

— Modul în care ai expus succesiunea faptelor pare logic... Dar de unde luăm cel de-al doilea cadavru ?

— Ți-am mai spus ! Tot pe acolo trebuie să-l căutăm !...

— N-ar fi cazul să cerem niște cîini de serviciu ?

— Nu, ar fi zadarnic. Ce le dai să adulmece, după trei săptămîni ? Un alt cadavru ?

— Practic, ce propui ?

— Ca să cercetăm terenul așa cum trebuie, palmă cu palmă, avem nevoie de oameni... De mulți oameni !

— Știu, dar de unde să-i luăm ?

— Să cerem ajutorul unității în care a lucrat Anton Chiran. Nu văd altă soluție...

— E o idee... Barem să știm dacă-i albă sau neagră — s-a decis Dan să mă aprobe.

— Tare-aș vrea să aflu... CE-OR FI CĂUTAT CHIRANII ÎN TOIUL NOPȚII LA DRACU-N PRAZNIC ? m-am întrebat, ridicîndu-mă de pe scaun.

Zona care trebuie cercetată era cuprinsă între malul drept al lacului Tei, podul de pe calea Floreasca și strada Glucozei. Din păcate, urmare a unei ploi torențiale, ieri n-am putut să mă folosesc de cei o sută de ostași ce-mi fuseseră puși la dispoziție de comandantul unității militare din apropiere.

Astăzi însă, deși era numai șapte dimineța, cerul era senin și soarele începuse să dogorească. În consecință, plin de nerăbdare, am cerut soldaților să pornească simultan dinspre calea Floreasca, iar eu și cu Dan ne-am instalat pe podul de beton care domina zona și i-am privit înaintînd ca un lanț viu, cot la cot.

După vreo două ore, cînd s-au îndepărtat mai bine de patru sute de metri, am apelat la serviciile unui binoclu de cîmp. Dar curînd mi-am amorțit brațele și l-am lăsat să atîrne de curea, pe piept.

— De ce nu vrei să-l chestionăm pe Pîrvuleț în legătură cu uciderea lui Valentin Chiran ? m-a întrebat Dan, la un moment dat.

— Pentru că, dacă nu-i punem tot tacîmul pe masă, nu numai că ne pierdem vremea, dar îi mai și furnizăm niște idei cu ajutorul cărora ne mai zăpăcește cu nu-știu-ce elucubrații. Ai văzut doar că nu de inventivitate duce lipsă !

— Și ne vom menține această poziție, chiar dacă nu găsim și celălalt cadavru ?

— Nu știu... — am recunoscut, fără să mă rușinez. Să aplicăm tactica : văzînd și făcînd ! De altfel, tot n-o să-l putem urni dacă nu avem raportul medico-legal... Dar ce naiba se întîmplă acolo ? am zis, văzînd că lanțul osta-

şilor se curbează spre capătul din dreapta, foarte aproape de locul în care am găsit cadavrul lui Valentin Chiran.

Am ridicat din nou binoclul şi am privit în direcţia respectivă. Un grup de ostaşi, ajungînd la marginea unei bălţi, s-au oprit, au privit-o şi, firesc, au ocolit-o pe la margini.

Dan mi-a cerut binoclul şi, după ce-a urmărit şi el manevra, a comentat :

— Au făcut foarte bine... Ce. Anton ar fi putut să fie atît de candriu, încît să intre în noroi pînă la genunchi ?

Nu i-am acordat prea multă atenţie, deoarece îngrijorarea mea tindea să atingă cota maximă. Dacă nici pe ultimii zeci de metri nu apărea cadavrul, însemna că raţionamentul meu era greşit. Situaţia care mă obliga să iau în considerare varianta că Anton, ca urmare a unui conflict de familie, nu era străin de uciderea propriului său fiu. Şi, în consecinţă, Pîrvuleţ avea dreptate cînd susţinea că cei doi Chirani erau în viaţă cînd s-a despărţit de ei.

Cum între timp ostaşii ajunseseră la capătul parcelei şi se întorceau spre pod, am pornit şi eu spre ei pentru a le mulţumi pentru ajutorul ce ni-l dăduseră.

— Asta este tot ce-am găsit — m-a înştiinţat un caporal, cînd m-am apropiat de ei, înmînîndu-mi un portofel.

— Unde a fost găsit ? am întrebat, după ce, controlîndu-l, i-am văzut conţinutul.

— Acolo... — mi-a arătat ostaşul un punct situat la vreo cincisprezece metri de locul în care fusese descoperit cadavrul lui Valentin.

În timp ce ostaşii ne salutau şi se îndepărtau, i-am întins lui Dan portofelul.

— Încep să înţeleg din ce în ce mai puţin... — a mărturisit el. Faptul că am găsit actele lui Anton în aceleaşi împrejurări ca şi pe cele ale lui Valentin, impune concluzia că şi el a împărtăşit soarta fiului său... Dar, dacă este aşa, unde-i este cadavrul ?

— Pe undeva pe aici ar trebui să fie... Şi totuşi, nu-i ! i-am răspuns cu amărăciune, pe cînd continuam să ne apropiem de mamelonul unde-l găsisem pe Valentin.

— Că un tată îşi ucide fiul şi apoi dispare... treacă-meargă, că doar s-au mai văzut şi de-astea. Dar de ce şi-a

aruncat actele ? a comentat Dan, exact atunci cînd am nimerit cu piciorul într-o groapă plină cu apă.

— FIR-AR SĂ FIE ! ASTA-MI MAI LIPSEA... — am zis enervat, în timp ce dădeam cu piciorul în pămînt pentru a îndepărta noroiul care-mi ajunsese pînă la gleznă.

Dan m-a privit amuzat, dar văzînd că sînt în toane proaste, s-a grăbit să abordeze un aer de compătimire, deşi era evident că abia se mai stăpînea să nu izbucnească în rîs.

Înfuriat, am vrut să-l reped, dar n-am mai avut cînd pentru că o idee mi-a fulgerat brusc mintea.

— Dane, ieri a plouat potop !

— Da, aşa e... — a confirmat, privind cu subînţeles spre pantoful meu plin de noroi, imaginîndu-şi probabil că am găsit o scuză pentru neplăcutul meu accident.

— Vino cu mine ! i-am cerut, ducîndu-l spre băltoaca pe care o ocoliseră soldaţii.

— Da... S-ar putea să ai dreptate — a admis el, pricepînd ce-mi trecea prin cap. Dacă victima ar fi zăcut în această adîncitură de teren, ploaia de ieri putea să-l acopere. Stratul de apă are peste jumătate de metru...

— Du-te după ostaşi şi adu-i înapoi ! i-am cerut.

*

Două ore mai tîrziu, cînd apa s-a scurs printr-un şanţ săpat de soldaţi, am văzut şi cadavrul căutat. Era la mai puţin de douăzeci de metri de locul în care-l găsisem pe Valentin. Zăcea cu faţa în jos şi cu mîinile aruncate lateral, în cruce. Deşi era plin de noroi, mi-am dat seama că fusese ucis ca şi fiul său. Partea dinapoi a cutiei craniene era sfărîmată. La cîţiva metri de victimă am găsit o lopată de tip militar, cu mînerul scurt şi amovibil.

După plecarea ostaşilor, i-am spus lui Dan să se ducă la maşină şi să cheme la faţa locului procurorul, medicul legist şi pe căpitanul Maier, de la criminalistică...

— În sfîrșit ! Medicul legist s-a decis să ne trimită raportul și arma crimei — m-a anunțat Dan, cînd am intrat în birou.

— Deci supoziția noastră s-a confirmat — am conchis eu cu satisfacție, după ce-am citit filele raportului și am privit fotografiile atașate. Acum, fiindcă tot avem o bază de discuție, ia poftește-l pe acuzat la interogatoriu.

— Urîtă treabă ! a apreciat Dan, după ce a telefonat la arest.

Mai întîi l-am aprobat, apoi am ridicat din umeri într-un gest de resemnare :

— Așa e... Dar ce putem face ? Volens-nolens, asta ne e meseria... — am zis, ducîndu-mă să privesc pe fereastră forfota străzii cu speranța că mă scap de sila care mă cuprinsese după citirea raportului făcut de doctorul Dobrescu.

Cînd am simțit că se face curent, m-am întors cu fața și l-am văzut pe Pîrvuleț avansînd spre biroul meu, în timp ce unul din subofițerii care îl escortaseră pînă la mine, închidea ușa.

— Te-ai mai gîndit la ce-am discutat ? l-am întrebat, indicîndu-i scaunul pe care să se așeze.

— La ce să mă gîndesc ? La faptul că dumneavoastră doriți să vă spun că eu i-am omorît pe nea Anton și pe Valy ? mi-a aruncat el, disprețuitor.

— Te informez că i-am găsit. Oare trebuie să-ți mai spus că ambii au fost uciși ?

— Uciși ? s-a mirat el, de parcă n-ar fi priceput sensul noțiunii respective.

— Exact !

— Doamne ferește ! s-a arătat el speriat, începînd să se închine repede, apoi, apreciind că și-a făcut bine numărul, a continuat cu o candidă uimire : Da' de ce i-o fi omorît ăia ?...

— Nu înțeleg ce spui — a fost rîndul meu să fac pe neștiutorul. Cine sînt „ăia" de care vorbești ?

— Cum cine ? mi-a întors-o, arătîndu-se uimit de monumentala mea ignoranță. Spionii cu care s-au întîlnit...

— A, nu ! Ăsta iar ne pune placa cu spionii fantomă ! a exclamat Dan, ridicînud-și exasperat ochii de pe notesul în care stenografia interogatoriul.

— Adică domnul locotenent vrea să spună că mint ? m-a insultat Pîrvuleț, arătîndu-se sufocat de jignirea ce i se aducea.

— Tu chiar îți imaginezi că noi n-avem altă treabă decît să credem toate baliverne pe care ni le-ai îndrugat ? i-am reproșat, cu dorința de a-l convinge să devină mai realist.

— Cum, nici dumneavoastră nu mă credeți ? Eu vă dau informații atît de importante despre spionii care mișună prin țara noastră, iar dumneavoastră spuneți că nu-i adevărat ? mi s-a adresat adoptînd o atitudine constituită din părți egale de revoltă și de indignare.

Deși își interpreta rolul cu multă pricepere actoricească, n-am mai avut răbdare să-l las să-și repete la nesfîrșit absurdul monolog.

— Ajunge, Pîrvuleț ! l-am întrerupt cu bruschețe. Vreau să știu de ce i-ai ucis pe Anton și Valentin Chiran !

— Nu eu, ci spionii i-au ucis...

— Ai văzut tu cînd au fost uciși ? l-am întrerupt, arătîndu-mă interesat de afirmația lui.

— Nu, dar dacă i-ați găsit omorîți, înseamnă că asta se putea întîmpla numai după ce am plecat cu mașina de acolo.

— Aha ! m-am făcut eu că vin de acasă. Deci tu aveai misiunea s-o omori pe Elena Chiran și ei pe Anton și Valentin.

Pentru o fracțiune de secundă am avut impresia că ideea pe care i-o plasasem i-a surîs, apoi s-a răzgîndit și a clătinat din cap :

— Eu n-am avut nici o legătură cu ei !... m-a anunțat circumspect. Este adevărat că am omorît-o pe nevasta lui nea Anton și v-am spus și pentru ce... În ce privește omorîrea lui nea Anton și a lui fii-su, asta-i treaba spionilor și pe ei să-i întrebați de ce au făcut-o.

— Domnule locotenent — m-am adresat în mod demonstrativ lui Dan, te rog să consemnezi că Anton și Valentin Chiran au fost uciși după ce inculpatul a plecat cu mașina acestora de la fapta locului. Așa este, Pîrvuleț ? i-am sondat opinia.

— Da. Acesta este alevărul — a confirmat grăbit.

— Ia spune-mi, tu cu ce misiune te ocupai în cadrul grupului de spionaj ? l-am întrebat, adoptînd o atitudine de complicitate.

— Eu ? Bine, dar v-am spus că n-am avut nici o legătură cu ei ! s-a mirat el, ofensat.

— Are dreptate ! Consemnează și această declarație, domnule locotenent ! i-am cerut lui Dan cu toată principialitatea cuvenită, apoi m-am adresat din nou inculpatului : Aș vrea să-mi mai spui ceva, Pîrvuleț... Dar aș vrea să fii sincer. Se poate ? m-am interesat apelînd la cel mai suav glas existent în inventarul fonotecii mele portabile.

— Sigur. Și pînă acum am fost sincer. Vă ascult — s-a simțit el obligat să mă încurajeze, făcîndu-i-se probabil milă de aerul de neajutorare pe care-l arborasem.

— Te-ai mai văzut cu spionii întîlniți în noaptea în care i-ai condus pe Anton și Valentin Chiran ?

— Nu. Din momentul în care am plecat cu mașina de acolo, nu i-am mai văzut niciodată — m-a asigurat el cu toată fermitatea.

— Ești sigur că nu i-ai mai întîlnit ? am insistat, arătîndu-mă neconvins, deși știam că ar fi fost absurd să nu-l cred.

— Da ! Sînt foarte sigur ! a afirmat din nou răspicat, pe cînd își ducea o mînă în dreptul inimii, ca să-și sublinieze spusele.

— Bravo, Pîrvuleț ! Să știi că-ți apreciez sinceritatea și să fii la fel și în continuare — l-am aprobat, compunîndu-mi un zîmbet de simpatie la adresa lui. Plecînd cu această speranță, aș dori să știu dacă, atunci cînd ai plecat să-i conduci pe Anton și Valentin Chiran, ai luat pușca de vînătoare cu tine.

După cum s-a încruntat, am avut motive să cred că întrebarea pe care o formulasem l-a luat prin surprindere.

— Cum s-o iau ? Ce, era a mea ? mi-a răspuns din nou închistat. Eu am dat de ea în vestibul, întîmplător, cînd m-am întors de la locul unde-i lăsasem pe nea Anton și pe fii-su. Și mai bine n-o găseam... Că nici nu știți ce rău îmi pare că i-am luat viața doamnei Elena — s-a simțit el obligat să-și exprime regretul.

— Ei, păi asta este și problema... — m-am arătat eu nedumerit. Dacă n-ați luat pușca cu voi, cum se face totuși că noi am găsit pe țeava ei urme de sînge din grupa care a aparținut lui Anton și Valentin Chiran ?

— Nu v-am spus că nea Anton s-a tăiat mai demult cu un cuțit, pe cînd scotea un cartuș înțepenit de pe țeavă ? mi-a testat el memoria, bucuros că-mi poate servi un argument pertinent.

— Da, da. Ne-ai spus. De altfel am și consemnat asta — s-a grăbit Dan să confirme, pricepîndu-mi jocul.

— Ei, atunci lucrurile sînt clare ! m-am declarat eu satisfăcut, pentru ca în clipa următoare s-o fac pe șovăielnicul ; Și totuși parcă nu pricep ceva...

— Ce anume ? s-a oferit Pîrvuleț să mă ajute, cu o bunăvoință pentru care l-ar fi putut invidia chiar și cel mai inimos samaritean biblic.

— Vezi... Nu sînt capabil să înțeleg cum a fost posibil ca Anton și Valentin să fie uciși cu aceeași armă cu care tu i-ai luat viața Elenei Chiran — i-am zis dintr-o suflare. Și apoi, constatînd că reușisem să-l buimăcesc, am apreciat că pot să mai pun niscaiva paie pe foc : Evident, dacă spionii ar fi venit să-ți aducă arma, după ce i-au ucis pe Anton și Valentin, lucrurile ar fi fost clare... Cum însă tu ne-ai spus că nu i-ai mai revăzut... — am conchis, ridicînd cu subînțeles din umeri.

— Nu... Nu înțeleg ce spuneți... — s-a străduit el să se dezmeticească și să iasă din cursa în care îl vîrîsem. Despre ce armă vorbiți ?

— Ridică-te și apropie-te ! i-am cerut, iar cînd s-a conformat, i-am arătat țeava de pușcă și fotografiile craniene primite de la medicul legist. Ce părere ai cît de bine se suprapune partea dinapoi a țevii în fracturile suferite de cele trei victime ? În această situație — am continuat, văzînd că el privește îndobitocit ba fotografiile, ba arma crimei — nu poate exista decît o singură explicație. Pușca s-a aflat asupra ta și cînd i-ai condus pe Valentin și Anton Chiran. Situație care indică, fără nici cel mai mic echivoc, că tu i-ai ucis și pe aceștia !

— Nu ! Nu e adevărat ! a strigat el cînd, îngrozit, a realizat că fusese demascat. Nu ! Nu eu !... Spionii i-au omorît !...

— Cum ? Cu o armă care s-a aflat la tine în exclusivitate, așa cum ai afirmat ? am ridicat și eu tonul, pentru a nu-i rămîne dator.

Intimidat, și-a lăsat capul în jos și a început să vorbească cu ezitări :

— Am să vă spun adevărul... I-am revăzut pe cei trei spioni... Au venit după mine în casa lui nea Anton... Pe la vreo cinci după-amiaza au sunat la ușă... Cînd m-am dus să deschid, mi-au spus că i-au omorît pe nea Anton și pe fii-su, fiindcă erau trădători...

— Așa, așa... — l-am încurajaat eu, arătîndu-mă interesat de povestea pe care începuse s-o improvizeze cu avînt. Și în acest timp, unde se afla Elena Chiran ?

— În baie... Cred că spăla ceva...

— Și ce ți-au mai spus spionii ?

— Că au venit s-o ucidă și pe doamna Elena, pentru că știa prea multe... Eu am încercat să mă opun, dar, așa cum v-am mai spus, ei m-au legat și m-au izolat în dormitorul cel mic...

— Oprește-te, că iar mă zăpăcești ! am zis, luîndu-mi în mod demonstrativ capul în palme. Chestia asta ne-ai mai relatat-o, dar se referea la celălalt grup de spioni, pe care i-ai găsit în casă cînd ai venit cu mașina. Și de

care, pînă la urmă, ne-ai spus că nici nu au existat ! Sau ai de gînd s-o iei de la început ? m-am răstit la el, făcînd-o pe nerăbdătorul.

— Dar eu nu vă vorbesc despre ăia — a îndrugat, pus pe moment în încurcătură. Ci de ăilalți trei spioni, pe care i-am întîlnit la Băneasa... Și de care v-am spus tot timpul că au existat...

— Pîrvuleț, nu mai avem ce discuta ! i-am întrerupt opintelile, deoarece nu mai aveam chef să-l las să-mi pună din nou placa inconsecventelor lui baliverne. Îți aduc la cunoștință că, din acest moment, ești acuzat de uciderea lui Anton, Valentin și Elena Chiran !

— Nu-i adevărat !

Nu mă întrerupe ! Acum vorbesc eu ! l-am chemat la ordine, cu inflexibilitate. Să știi că în pofida minciunilor puerile cu care te străduiești să ne impui capul, vei fi trimis în judecată pentru comiterea unui triplu asasinat ! Și, indiferent de faptul că-ți vei recunoaște sau nu faptele, noi avem suficiente probe pentru a susține învinuirea pe care ți-am adus-o ! E clar ?

— Nu... Nu ! Nu eu... Spionii i-au omorît. Sînt niște spioni foarte periculoși !... Foarte periculoși pentru țara noastră ! a început să repete ca o placă de patefon stricată, sub imperiul freneziei care-l cuprinsese.

— Scoate-l afară, Dane ! am cerut, exasperat.

— Brr... Ăsta-i nebun de legat — a comentat Dan, înfiorîndu-se de repulsie, cînd am rămas singuri.

— Nuu... Nici gînd — am spus cu dispreț. Încearcă să scape de răspundere, simulînd demența. Atît i-a mai rămas, după ce s-a convins că scorneala în care implicase niște spioni fantomă nu-i poate asigura impunitatea în care spera.

— Există totuși două aspecte pe care nu pot să le înțeleg...

— Care ?

— Mai întîi, de ce s-au dus Anton și fiul lui pe un teren pustiu în miez de noapte.

— Este evident că l-au însoțit pe infractor. Însă sub ce legendă anume a reușit să-i atragă în cursă pe cei doi Chirani, nu știu. Dar este evident că scopul pe care l-a

urmărit a fost acela al uciderii victimelor. Și că aceasta i-a fost țelul o demonstrează cu prisosință faptul că i-a condus pe un teren atît de izolat, încît, dacă nu reușeam să circumscriem și să efectuăm scotocirea zonei respective, ar mai fi trecut mult timp pînă se descopereau cadavrele. Dar numai cu totul întîmplător !

— Mai am o problemă — și-a amintit Dan, după ce m-a ascultat dînd aprobator din cap. Pentru a suprima viața a trei ființe umane e nevoie de un mobil. Un mobil temeinic ! Pentru că una este să ucizi sub imperiul unei stări emotive și alta e s-o faci în mod deliberat, asasinînd trei oameni de-a lungul a douăsprezece ore.

— Și chiar crezi că există un mobil capabil să justifice uciderea a trei oameni ? l-am consultat, cu o ironică amărăciune.

— Din punctul lui de vedere, Pîrvuleț trebuie să-și fi justificat într-un fel acțiunea.

— Posibil... — am admis. Numai că eu n-am cum să mă transpun în situația lui pentru a putea coborî pînă la nivelul minții sale. Deci n-am cum să-ți spun care a fost propria lui legitimitate... Însă din punct de vedere strict juridic, scopul urmărit este fără echivoc. Tîlhăria ! Și această calificare este evidentă dacă ții seama de faptul că a scos banii din portofelele victimelor ucise la Pipera. Ca să nu mai vorbesc de lucrurile pe care și le-a însușit după ce-a ucis-o și pe Elena Chiran.

— Dar dacă totuși se încăpățînează în respingerea acuzației, ce facem ?

— ASTA-I TREABA LUI ! am aruncat disprețuitor. În ceea ce ne privește, n-avem ce să mai așteptăm. Așa că, apucă-te de întocmirea concluziilor de punere sub acuzație ! i-am cerut tot atît de decis ca și Alexandru Macedon, cînd a purces la tăierea nodului gordian, deși nici prin gînd nu-mi trecea intenția de a ajunge stăpînul Asiei...

Cauza fiind între timp preluată de Procuratură, șeful Direcției, prompt ca întotdeauna, m-a și potcovit cu un nou caz.

Tocmai răsfoiam dosarul primit pentru a pricepe cam ce m-ar putea aștepta, cînd arestul m-a anunțat că Pîrvuleț Ion a cerut să-mi vorbească.

— Abia aștept să aflu ce nouă poveste cu spioni vrea să ne plaseze — a zis Dan, înveselit, după ce m-am declarat de acord cu demersul inculpatului.

Cum eu mă străduiam să stabilesc modul în care va trebui să declanșez investigațiile pentru elucidarea noii afaceri, nu m-am simțit obligat să-i comentez afirmația.

Eram atît de absorbit de conținutul dosarului, încît n-am luat cunoștință de sosirea lui decît după ce i-am auzit glasul.

— Să trăiți, domnule căpitan ! mi-a urat el.

Am ridicat capul și l-am privit. Rămăsese în mijlocul încăperii, în poziție de drepți și se uita la mine smerit.

— Ai cerut să ieși la raport. Cu ce scop ? l-am chestionat pe un ton neutru.

— ...Voiam să vă întreb ceva... — a șoptit cu timiditate.

— Te ascult.

— ...Admițînd că aș recunoaște că tot eu i-am omorît pe nea Anton și pe fii-su, credeți că aș putea să primesc o pedeapsă mai mare de zece ani ?

Dacă nu mi-ar fi pus o întrebare asemănătoare și cînd s-a decis să recunoască uciderea Elenei Chiran, aș

fi avut tot dreptul să cred că se ține de bancuri. Acum însă știam că a vorbit cu toată seriozitatea.

— N-am cum să răspund la întrebarea ta, deoarece poliția se ocupă numai cu descoperirea și capturarea infractorilor, iar aplicarea pedepselor este o problemă a justiției — i-am explicat, circumspect. În orice caz, judecătorii țin seama întotdeauna de sinceritatea acuzatului.

— De altfel există și o vorbă românească : „Greșeala recunoscută e pe jumătate iertată" — i-a cîntat Dan în strună, fără să mai adauge că, față de periculozitatea socială a faptelor comise, era absurd să mai spere în efectul unor circumstanțe favorabile.

— Tocmai. Așa m-am gîndit și eu, așa că vreau să fiu sincer și să vă spun tot ce s-a întîmplat — ne-a informat el, mîndru de atitudinea pe care o adopta.

— Să te auzim — l-am îndemnat, invitîndu-l cu un gest să ia loc pe scaunul din fața biroului meu.

— Eu i-am ucis pe toți trei.

— Asta nu-i o noutate. Dar, dacă tot te-ai hotărît să-ți recunoști „isprava", hai s-o luăm metodic. Mai întîi, vreau să știu de ce i-ai omorît.

— Pentru a-mi recupera cei nouăzeci și două de mii de lei pe care-i dăduserm lui nea Anton, ca să-mi facă rost de o mașină.

— Cînd i-ai dat acești bani ?

— În luna mai. Iar cînd am văzut că mă tot amînă, am venit la București ca să-i cer să-mi dea paralele înapoi.

— Ai avut această discuție în ziua în care l-ai omorît ?

— Da.

— Și ce ți-a răspuns ?

— Că să mai aștept, pentru că o Dacie nouă nu se cumpără așa cum ai bate din palme. Apoi, cînd a văzut că insist, mi-a spus că nu-i are la el, dar că o să mi-i dea... cînd oi mai trece prin București... Atunci am înțeles că, dacă nu mi-i iau singur înapoi, n-am să mai văd niciodată culoarea bănuților mei.

— Cine mai știa că i-ai dat acești bani ?

— Soția lui... Fiindcă a fost de față și a văzut cînd i-a luat...

— Deci, ajungînd la concluzia că Anton Chiran vrea să-şi însuşească suma pe care i-ai dat-o, te-ai hotărît să ţi-o recuperezi. În ce mod ? l-am întrebat, readucîndu-l pe direcţia principală a mărturisirii lui.

— Nu puteam decît într-un singur fel... — a spus, făcînd un gest care trebuia să mă asigure că n-a avut altă cale. Să-i omor şi apoi să-mi caut banii...

— Şi cum ai procedat ?

— I-am spus lui nea Anton că, pe vremea cînd îmi făceam stagiul militar, am ascuns într-un loc părăsit doi bani de aur... Iar el a reacţionat aşa cum mă aşteptam, adică s-a grăbit să mă întrebe dacă nu vreau să-i vînd lui...

— Şi nu te-a întrebat de unde ai tu astfel de monezi ?

— Ba da, dar eu prevăzusem o astfel de întrebare şi i-am spus că le-am luat de la un alt ostaş din buzunar şi că, deşi păgubaşul nu m-a reclamat de frică să n-aibă de-a face cu poliţia, eu am preferat să le îngrop undeva şi să le iau mai tîrziu.

— Bravo, Pîrvuleţ ! Dar eşti foarte ingenios — am apreciat, făcîndu-mă că îl admir pentru isteţimea lui, cu intenţia de a-i stimula vanitatea. Şi ce s-a întîmplat după ce te-ai oferit să-i vinzi monezile de aur ?

— M-a întrebat dacă aş putea să-l duc la locul în care le-am ascuns.

— Tu de unde cunoşteai terenul în care i-ai atras pe Anton şi Valentin Chiran ?

— Cum să nu-l cunosc, cînd pe acolo făceam dragoste cu fetele pe care le agăţam, pe vremea stagiului militar ? . Şi mai ales ştiam că pe acolo nu trece nici ţipenie de om — m-a asigurat el, atotştiutor.

— Ce s-a întîmplat după ce ai discutat cu Anton Chiran despre cele două monezi de aur ?

— Nea Anton mi-a propus să mergem să le luăm chiar în noaptea aceea, de îndată ce se înapoia Valy acasă.

— Şi pe tine nu te încurca faptul că venea şi fiul său cu voi ?

— Nu, din contră. Cînd i-am vorbit lui nea Anton de banii de aur, am ştiut că va trebui să-l iau şi pe Valy, pentru că numai el avea permis de conducere. Iar mie îmi convenea să-i omor acolo pe amîndoi, fiindcă astfel mi-ar fi fost mai uşor să-i fac felul şi doamnei Elena...

— Înţeleg — am zis, aprobativ, pentru a-l încuraja să-şi continue mărturisirea, deşi, în realitate, eram departe de a putea pricepe cum a fost posibil ca o fiinţă omenească să condamne atît de diabolic trei oameni la moarte. Aş dori să ne povesteşti ce s-a întîmplat din momentul în care Valentin Chiran s-a înapoiat acasă.

— Păi ce să se întîmple ?... Nea Anton a luat lanterna şi o lopată scurtă pe care le pregătise dinainte şi i-a spus lui Valy că avem de făcut un drum. Fii-su nu voia să meargă nicăieri, pentru că era mort de oboseală, dar nea Anton a strigat la el că este un puturos şi pînă la urmă l-a convins să vină cu noi... Cînd am ajuns la destinaţie...

— Nu mi-ai vorbit nimic despre puşcă — i-am amintit, în timp ce-mi spuneam că acum am aflat şi rolul lopeţii găsite lîngă cadavrul lui Anton. La cine se afla ?

— La mine. Deoarece, înainte de a pleca de acasă, i-am spus lui nea Anton că am putea fi atacaţi de ţiganii care locuiesc prin partea locului şi că n-ar strica dacă am lua şi puşca cu noi, pentru a ne putea apăra la nevoie. El mi-a răspuns că, dacă am chef s-o car după mine, n-am decît s-o iau. Şi am luat-o...

— Rezultă că te-ai gîndit la toate, măi Pîrvuleţ — am apreciat, adoptînd din nou un ton care urmărea să-i satisfacă amorul propriu.

— Da' cum altfel ? mi-a replicat, flatat de ceea ce el considera a fi un compliment la adresa inteligenţei sale. Că doar nu era să-i omor cu mîinile goale, nu ?

— Bineînţeles — l-am aprobat. Acum te rog să ne spui ce s-a întîmplat după ce aţi ajuns la destinaţie.

— Eu şi nea Anton am plecat să căutăm bănuţii de aur, iar Valy a rămas să ne aştepte în maşină. După ce ne-am strecurat printr-o spărtură a gardului şi am ajuns la o distanţă de unde nu puteam fi auziţi, eu am rămas mai în urmă şi am demontat ţeava de la puşcă. Apoi m-am apropiat de nea Anton şi l-am pălit în cap, pe la

spate. A căzut imediat, dar i-am mai dat cîteva lovituri pentru a fi sigur că l-am omorît. După aceea l-am căutat în portofel, însă n-am găsit decît o hîrtie de cincizeci de lei.

— Cu portofelul ce-ai făcut ? l-a întrebat Dan, pentru a-i verifica sinceritatea.

— Ce era să fac cu el ? După ce-am scos banii din el, l-am aruncat undeva, prin apropiere.

— Cu Valy cum ai procedat ?

— M-am dus la el și i-am spus că nea Anton îl roagă să vină și să ne țină lanterna, în timp ce noi săpăm pămîntul. L-am condus pe același drum și, cînd am ajuns în apropiere de locul în care-l omorîsem pe taică-su, l-am lăsat să meargă înaintea mea. Am demontat din nou țeava de pușcă și l-am lovit pe la spate, tot în cap. După ce-a căzut i-am mai tras și lui cîteva și apoi l-am căutat de bani. Am găsit cheile de la mașină și trei sute și ceva de lei...

— Avea acte la el ? l-a tatonat Dan.

— Da. Avea un portofel cu acte. Cum n-aveam ce face cu el, l-am aruncat lîngă spărtura gardului cînd am plecat spre mașină — a răspuns el, indicînd chiar locul unde găsisem obiectul respectiv.

— Te rog să ne arăți și modul în care ai omorît-o pe Elena Chiran — i-am cerut, cu același scop ca și Dan.

Fără nici o ezitare ne-a descris felul în care a acționat pentru a lua și viața ultimei victime. Apreciind că relatarea lui corespunde cu cea făcută anterior, mi-am spus că a venit momentul să mai clarific și alte aspecte.

— Pîrvuleț, din ce ne-ai declarat tu reiese că ai revenit în casa victimei dis-de-dimineață, în jurul orei patru și că ai ucis-o abia după cinci după-amiaza. De ce ți-a trebuit atît timp pentru a o ataca ?

— V-am spus doar... Am omorît-o numai după ce m-am convins că nu vrea să-mi înapoieze banii de bunăvoie. Mai bine de douăsprezece ore am rugat-o și am insistat în toate felurile... Dar a fost în zadar... — m-a asigurat el, subliniindu-și afirmația printr-un gest care invoca fatalitatea.

— Tu nu vrei să ne spui adevărul, Pîrvuleț — am zis, mustrător.

— Vai, da' se poate ? s-a arătat el ofensat de aprecierea mea.

— Vrei să cred că ai fi cruțat viața victimei, dacă îți dădea banii pe care-i pretindeai ?

— Sigur ! Mă și jur că ăsta e adevărul !... — a insistat, făcîndu-și semnul crucii de mai multe ori.

— Chiar vrei să cred că mai puteai s-o lași în viață, după ce i-ai ucis fiul și soțul ?

— De ce nu ? m-a întrebat el, fără prea multă curiozitate.

— Simplu. Pentru că în momentul în care Elena Chiran ar fi ajuns la concluzia că absența lui Anton și a lui Valentin nu mai poate fi explicată, ar fi anunțat poliția, indicînd că nu i-a mai văzut din clipa în care au plecat cu tine. Situație în care tu ai fi avut de dat niște explicații. Niște explicații pe care știi prea bine că nu aveai de unde să le scoți.

— Dacă ar fi cum ziceți dumneavoastră, ar fi trebuit s-o omor de cum am intrat pe ușă — m-a contrat el.

Am ezitat pentru a-l face să creadă că argumentul pe care mi l-a plasat a fost convingător, apoi, ridicînd din umeri într-un mod care trebuia să-l asigure că am abandonat subiectul, l-am întrebat :

— Cum te-ai înapoiat la tine acasă ?

— M-am urcat într-un taximetru pe care l-am găsit pe bulevardul Metalurgiei și m-am dus cu el pînă la gară... De acolo am luat trenul spre Tîrgul Jiu și...

— La ce oră a plecat trenul ? l-am întrerupt.

— Cam la vreo jumătate de oră după ce am ajuns la gară. Cred că pe la nouă și un sfert...

Dan, care între timp se apucase să răsfoiască un mers al trenurilor, s-a apropiat de mine și mi l-a pus pe birou. Mi-am aruncat ochii pe tabela pe care mi-a indicat-o cu vîrful degetului și apoi am privit spre inculpat :

— Iar ne ascunzi adevărul, Pîrvuleț ! l-am dojenit fără asprime. Tu n-ai ucis-o mai devreme pe Elena Chiran din cu totul alt motiv decît cel pe care l-ai susținut. De ce să te fi grăbit, cînd tot n-aveai pînă spre seară nici un tren cu care să te întorci acasă. Așa e ?

Cum răspunsul lui s-a materializat numai printr-o coborîre a ochilor spre covor, am remarcat persuasiv :

— Cînd ai cerut să ne vorbești, am înțeles că te-ai hotărît să fii sincer. Din păcate, trebuie să constat că tu continui să te ascunzi după degete...

— Este evident că nici acum, în ceasul al doisprezecelea nu vrea să fie sincer ! Deși este în interesul lui ! mi s-a adresat Dan, teribil de revoltat de atitudinea inculpatului. Domnule căpitan, vă propun să-l trimitem înapoi la arest ! mi-a mai cerut el, închizîndu-și în mod demonstrativ notesul în care stenografia interogatoriul.

— Ai dreptate, locotenent. Cheamă, te rog, subofițerii care l-au adus — i-am răspuns pentru a-i susține cacialmaua.

Rezultatul jocului inițiat de Dan nu s-a lăsat așteptat.

— Domnule căpitan, nu mă trimiteți la arest încă ! Vă promit că din acest moment voi spune numai adevărul — s-a precipitat Pîrvulei, rugător. Și n-o să vă mai ascund nimic, fiindcă îmi dau seama că este în interesul meu să se știe la judecată că mi-am recunoscut vina și că am regretat sincer faptele pe care le-am comis...

— Bine. Dar să știi că dacă te mai prind cu vreo minciună, am terminat discuția — l-am avertizat, cedînd implorării lui. Așa că, aștept să ne spui pentru ce ai ucis-o pe Elena Chiran atît de tîrziu.

— E așa cum ați spus dumneavoastră... Din cauza orei la care pleca trenul meu — s-a grăbit el să-mi confirme supoziția. N-avea nici un rost s-o omor mai devreme și apoi să mă plimb prin București, ținînd în brațe lucrurile pe care i le luasem... Deoarece exista riscul să mă oprească un agent de poliție și să mă întrebe de unde le-am luat...

— Bravo ! Dacă vrei, vezi că poți să spui adevărul ! l-am lăudat cu intenția de a-l menține pe linia mărturisirilor fără ascunzișuri. Ia spune-mi, Elena Chiran n-a început să fie îngrijorată cînd a văzut că nu-i mai vin acasă soțul și fiul ?

— La început, nu. Dar mai tîrziu, adică spre ora douăsprezece, după ce a vorbit la telefon cu un bărbat, a început să fie îngrijorată într-adevăr.

— Cine a telefonat, ea ?

— Nu, bărbatul acela a sunat-o.

— Şi ce au discutat ?

— Din cîte am înţeles, el s-a interesat unde este Valy, pentru că ea i-a răspuns că fiul ei este plecat cu maşina lui taică-su, pentru a-i face o revizie.

— Sub ce formă şi-a manifestat Elena Chiran îngrijorarea ? am vrut să ştiu cînd am înţeles că necunoscutul de la telefon fusese tipul care îi împrumutase Skoda lui Valentin.

— A devenit nervoasă şi m-a întrebat de cîteva ori dacă ştiu de ce întîrzie... Iar eu i-am repetat de fiecare dată că Valy s-a dus cu maşina la un service şi că nea Anton a plecat la nişte cunoscuţi de-ai lui să le arate bănuţii pe care îi dezgropasem...

— Cît ai stat cu victima, a mai vorbit cineva cu ea ?

— Da. În jurul orei cinci a sunat-o fina ei.

— Despre ce au discutat ? am vrut să verific.

— Din cîte am înţeles, despre faptul că din cauza ploii n-au mai putut merge la ştrand în ziua aceea.

— Şi altceva ?

— Cam atît... Ah, da ! Îmi mai amintesc că la un moment dat am auzit cînd i-a spus că Valy tocmai o anunţase că se afla cu maşina la un service, iar că nea Anton a plecat la nişte prieteni, unde în mod sigur se va încurca la băutură...

Cum venise momentul să lămuresc un element care m-a derutat la începutul anchetei, m-am grăbit să-l întreb :

— Pentru ce i-ai spus că Valentin tocmai o anunţase că se află la service, cînd în realitate fiul ei era dispărut de mai multe ore ?

— Mie mi-a convenit această afirmaţie, deşi n-am înţeles de ce-a făcut-o — mi-a spus cu sinceritate, ridicînd din umeri. Acum însă, dacă stau şi mă gîndesc, cred că a spus aşa pentru că se temea că fina ei ar putea să se invite la ea şi n-o fi avut chef de musafiri... Mai cu seamă că devenise foarte nervoasă din cauza întîrzierii lui nea Anton. Probabil şi datorită faptului că începuse să-i fie frică că poliţia l-ar fi putut prinde pe bărba-su cu cei doi bani de aur... Aţi putea să-mi daţi puţină apă ? a cerut, plescăind din gură cu semnificaţie.

— Pîrvuleț, pentru ce te-a prezentat Anton Chiran martorului Cluescu drept nepotul său ? l-am întrebat după ce l-am lăsat să golească paharul adus de Dan.

— Pentru că mă îndrăgea foarte mult și m-a recomandat adesea așa. De altfel, încă de pe vremea cînd îi eram subordonat îmi spunea că eu îi sînt mai apropiat ca proprii lui fii. Aceasta era și motivul pentru care mă invita atît de des la el acasă... și am continuat și ulterior să trag la el, cînd se întîmpla să vin în București... — m-a informat el, mîndru de aprecierea de care s-a bucurat.

— Îl vizitai des în perioada în care îți satisfăceai stagiul militar ?

— Da, aproape zilnic. Pentru că la terminarea programului în unitate mă chema la el acasă pentru a mînca împreună. De aceea eu chiar îmi și țineam acolo un costum de haine, ca să-mi pot schimba uniforma.

— Se purta frumos cu tine ?

— Da, era un om foarte bun... Aproape întotdeauna cînd îmi schimbam uniforma, găseam într-un buzunar al costumului o hîrtie de cincizeci de lei... — a zis el, surîzîndu-mi cu satisfacție.

Spunîndu-mi că felul în care fusese tratat de victimă aducea teribil de mult cu povestea viperei care a fost încălzită la sîn, i-am pus întrebarea următoare :

— Cum ți-a venit ideea să ne spui că Anton Chiran și fiul său au fugit din țară ?

Pentru o clipă ochii lui m-au fixat cu ironie, apoi, reluîndu-și aerul de pocăință, care rima mai bine cu atitudinea ce trebuia s-o exteriorizeze un individ care regretă comiterea unor fapte nu tocmai lăudabile, mi-a explicat, arătînd cu vîrful bărbiei spre Dan :

— Cînd, după ce am fost arestat, domnul locotenent m-a întrebat unde sînt nea Anton și Valy, mi-am dat seama că nu fuseseră încă găsiți. Și cum descoperirea lor putea să mai dureze suficient de mult, pentru ca ei să putrezească și să nu mai știți niciodată cu cine aveați de-a face, am inventat povestea aia cu spionii.

M-am uitat cu reproș la Dan pentru a mă convinge că a priceput ce se întîmpla cînd un anchetator

vorbeşte mai mult decît trebuie. După gestul de regret cu care mi-a răspuns, puteam spera că va ştii să-şi ţină gura pe viitor.

— Cine a fost persoana care te-a ajutat să împingi autoturismul cînd ai rămas în pană în faţa hotelului Athénée Palace ? ! l-am chestinat în continuare.

— Habar n-am ! m-a asigurat, după ce şi-a disimulat din nou un zîmbet încărcat de sarcasm. Trecea pe stradă şi, văzîndu-mă că mă chinuiesc să pornesc maşina, a început să mă împingă... Ulterior, cînd am început să vă spun povestea cu spionii, mi-am amintit că paznicul îi spusese subofiţerului care m-a legitimat că mai fusese cineva cu mine. Drept care, pentru a face şi mai credibilă povestea mea, v-am spus că necunoscutul era unul din cei trei spioni care l-au aşteptat pe nea Anton şi pe Valy.

Am fost nevoit să admit că isteţimea lui nativă reuşise să-mi stîrnească admiraţia. Dacă, în loc să ucidă oameni, s-ar fi apucat să scrie romane de spionaj, ar fi avut toate şansele să-l lase de căruţă chiar şi pe Jan Fleming, creatorul lui 007.

— Pîrvuleţ, vreau să mai lămurim o problemă — l-am anunţat, considerînd că am ajuns la capătul discuţiei. Mai precis, vreau să ştiu de unde ai avut tu banii pe care susţii că i-ai dat lui Anton Chiran, pentru procurarea unui autoturism ?

A ridicat o mînă şi a început să numere pe degete :

— Douăzeci de mii mi i-a dat tata... Cincisprezece mii mi i-au dat bunicii...

— Care bunici ? Aceia în al căror grajd te-am arestat?

El a dat din cap a confirmare şi eu i-am cerut să justifice şi restul de cincizeci şi şapte de mii de lei.

— Sînt bani pe care i-am economisit din salariul pe care l-am primit de la termocentrală.

— Aş dori să mai ştiu ceva — am zis, ridicîndu-mă de pe scaun pentru a-i face cunoscut că am ajuns la sfîrşitul interogatoriului. Ce făceai dacă între timp venea acasă şi celălalt fiu al victimei ?

— Nu... a ezitat el, pentru ce imediat să continue afișînd un rînjet cinic. Mersesem prea departe pentru a-l mai putea cruța...

— TOT AȘA-MI SPUNEAM ȘI EU... — am admis, zîmbindu-i, deși simțeam că mă ia cu frig.

— Vă rog să treceți în acte că am fost sincer în tot timpul anchetei... — m-a mai rugat el o dată, pe cînd ieșea din birou, între cei doi subofițeri care îl adunaseră.

I-am promis că voi ține seama de dorința lui, deși, în sinea mea îmi spuneam că circumstanțele favorabile pe care sconta să le invoce în timpul judecății, îi vor fi tot atît de utile cît o reprezentație de pantomimă unui orb...

PREDĂ-L ARESTULUI !..

La cinci zile după ultima discuţie avută cu inculpatul Dan, revenind din misiunea pe care i-o dădusem, s-a pornit să-mi raporteze rezultatul cercetărilor pe care le făcuse. L-am ascultat cu atenţie şi mai ales cu multă neîncredere, dar, în final, cînd a început să-mi vîre sub nas nişte chestii care în branşa noastră poartă denumirea de probe materiale, a trebuit să-i dau dreptate. Situaţie în care m-am simţit pe dată invadat de imperioasa dorinţă de a mai conversa o mică „discuţie" cu domnul Pîrvuleţ. Cum sînt o fire slabă, n-am putut rezista imboldului ce m-a cuprins şi am dispus aducerea inculpatului la interogatoriu.

Cînd şi-a făcut apariţia în birou, m-a salutat reverenţios şi mi-a surîs de parcă am fi jucat rugbi în aceeaşi echipă. În timp ce eu, ingratul, nu numai că nu m-am învrednicit să-l poftesc pe scaun, da l-am luat şi repede la refec :

— Pîrvuleţ, în ciuda angajamentului pe care l-ai luat, s-a dovedit din nou că ai fost nesincer !

— Nu... Nu înţeleg... La ce vă referiţi ? a bîiguit el, surprins de severitatea pe care o exteriorizam.

— Ştii bine ! La cei nouăzeci şi două de mii de lei, pe care ai susţinut că i-ai încredinţat lui Anton Chiran !

— Acum n-o să spuneţi că nu i-am dat aceşti bani ! a protestat el, încruntîndu-se ofensat.

— Ba exact asta şi spun !

— Da' de unde ştiţi aşa de bine ? Aţi discutat cu nea Anton ? m-a contrat el sarcastic.

— Unui om pe care l-ai ucis cu propria ta mînă nu-i mai spui „nea“ Anton, ci victima Anton Chiran ! Ai înțeles ? a fost rîndul meu să ridic tonul și să mă încrunt, pentru ca imediat să continui pe un ton neutru : Știm că n-ai putut să-i dai banii pe care-i invoci... pentru simplul motiv că n-ai avut niciodată o astfel de sumă.

— Cum puteți spune așa ceva, cînd eu v-am explicat deja cum am strîns banii pentru mașină... — a început el să argumenteze, neliniștit.

— Am să-ți reamintesc eu ce mi-ai „explicat“ ! i-am retezat macaroana. Unu, că ți-a împrumutat douăzeci de mii tatăl tău ! S-a verificat această posibilitate și a rezultat că acesta n-a avut în viața lui o bancnotă întreagă de o sută de lei mai mult de o oră. Adică exact timpul de care avea nevoie pentru a se duce s-o bea la cîrciuma din sat ! Doi, ne-ai spus că ai luat cinsprezece mii de lei de la bunicii tăi. Trebuie să-ți spun că s-a discutat cu ei și că au declarat că în viața lor nu ți-au dat o astfel de sumă ?

— Nu-i adevărat ! Să știți că mint ! s-a dezlănțuit cu furie. Au mințit pentru că s-au temut să nu-i întrebați de unde au avut banii pe care mi i-au dat, doarece astfel ați fi putut afla că fac afaceri cu lemnele din pădurea statului...

— Bine ! Fie ! l-am întrerupt. Dar în ceea ce-l privește pe tatăl tău, și el a mințit ?

— Sigur ! Pentru că el primise banii tot de la bunicii mei, care sînt părinții lui... Și dacă recunoștea că mi i-a dat mie, trebuia să spună și de unde-i avea și atunci îl băga pe taică-su la pușcărie, pentru că a vîndut pădurea... — a început el să-mi explice cu însuflețire.

— Ajunge ! i-am tăiat avîntul. Hai să admitem că ai dreptate și că datorită unor motive personale rudele tale nu și-au putut permite să recunoască sume de treizeci și cinci de mii de lei pe care ți-au dat-o. Ești mulțumit ?

Satisfăcut că și-a putut impune punctul de vedere, a dat din cap și a completat :

— Bineînțeles. Doar ăsta e adevărul.

— Mă rog... — am cedat. Acum te rog să-mi spui, de unde ai avut diferența de cincizeci și șapte de mii de lei ?

Mi-a zîmbit cu îngăduință :

— Au fost economisiți din salariul meu.

— Zău ? m-am făcut eu că sînt luat prin surprindere. Atunci să facem o mică socoteală... — am propus, scoțînd din sertarul biroului situația cîștigului mediu pe care o adusese Dan de la locul lui de muncă. Tu ai fost lăsat la vatră anul trecut, la sfîrșitul lunii iulie, iar banii pentru mașină i-ai dat lui Anton Chiran anul acesta, în luna mai. Greșesc cu ceva ?

Urmărindu-mă cu atenție, a făcut un gest de negație.

— Atunci calculul e simplu. Zece luni ori două mii și trei sute de lei, fac douăzeci și trei de mii de lei. Deci aceasta era suma pe care ai fi putut s-o strîngi, admițînd, prin absurd, că n-ai fi cheltuit nici un leu din leafă. Așa că te rog să ne spui, de unde ai avut restul de treizeci și patru de mii de lei.

După o clipă de evidentă dezorientare a arborat un zîmbet de superioritate și a răspuns cu nonșalanță :

— Din banii pe care i-am economisit din leafa mea pînă cînd am plecat în armată.

M-am rezemat de spătarul scaunului și i-am mărturisit :

— De mai bine de cincisprezece ani, de cînd îmi fac meseria, încă n-am întîlnit un mincinos atît de mare ca tine !

— Cum puteți spune așa ceva ? m-a întrebat el, arătîndu-se adînc rănit în amorul său propriu. După ce v-am mărturisit totul, ca la un frate ?

— Cunoști asta ? l-am întrerupt cu o iritare pe care nu mai reușisem să mi-o stăpînesc, în timp ce scoteam din sertar un registru cu copertă verde.

A făcut ochii mari și și-a mușcat buzele.

— Este jurnalul tău personal, pe care l-am găsit la tine acasă, ascuns în pod. Mai ții minte ce-ai notat anul trecut, în ziua de 11 august, adică după ce reîncepuseși să lucrezi la termocentrală ?

Cum el continua să se uite la mine cu un aer tîmp, m-am simțit obligat să continui :

— Am să-ți reamintesc eu ! Ai scris textual : „Ce mult aș vrea să-mi cumpăr și eu o mașină Dacia ! Dar cum, dacă n-am nici un ban ?".

— Acum ce mai ai de spus ? a vrut să-l stimuleze Dan, apreciind că înlemnirea ce îl cuprinsese s-ar fi putut prelungi pînă la calendele grecești.

— Am să-ți răspund eu, Dane — am zis, văzînd că Pîrvuleț și-a pierdut graiul. Obsedat de ideea că trebuie să aibă un autoturism, s-a hotărît să-l obțină. Chiar dacă pentru a-și putea satisface această dorință urma să treacă peste cadavre. Și asta a și făcut ! În ceea ce privește pe victime, Anton Chiran a făcut greșeala să-l trateze ca pe un copil și să-l cheme adesea la el acasă, pentru a-i oferi căldura unui cămin. Cu ocazia acestor vizite el a ajuns la concluzia că banii pe care-i va găsi în locuința familiei Chiran îi vor da posibilitatea să-și realizeze dezideratul. Iar ceea ce a urmat, știm ! Într-un interval de cincisprezece ore a ucis cu sînge rece trei oameni și n-ar fi ezitat să decimeze întreaga familie, dacă cel de-al doilea fiu al victimelor ar fi avut ghinionul să vină acasă cu o zi mai devreme !

Am ridicat ochii spre Pîrvuleț. Stătea în mijlocul camerei imobil ca o piatră de mormînt și mă privea ca printr-un geam, fără să mă vadă. În sfîrșit, reușisem să-l pun în situația în care chiar și formidabila lui inventivitate l-a abandonat.

Uitîndu-mă la el simțindu-mă invadat de o greață irezistibilă, am aruncat cu mînie printre dinți :

— Dane, nu mai vreau să-l văd pe descreieratul ăsta ! PREDĂ-L ARESTULUI !...

EPILOG :

Tribunalul municipiului București, prin sentința din 19 noiembrie 1983, l-a condamnat la moarte pe inculpatul Pîrvuleț Ion. Cererile de grațiere și recursul fiind respinse, sentința a fost executată !

București, 1983

De același autor

CĂPITANUL APOSTOLESCU ANCHETEAZĂ
Editura Militară, 1970
CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE
Editura Dacia, 1971
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ
Editura Dacia, 1973
GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Facla, 1973
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI IDENTIFICAREA
Editura Facla, 1974
SURPRIZELE CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Dacia, 1976
OBSTINAȚIA
Editura Eminescu, 1978
PIROMANUL
Editura Cartea Românească, 1979
ACȚIUNEA ANDA
Editura Cartea Românească, 1979
FILIERA
Editura Cartea Românească, 1981
COLIERUL
Editura Cartea Românească, 1981
CIFRUL D-237
Editura Cartea Românească, 1983
REVELIONUL
Editura Cartea Românească, 1983
S.A. FRAȚII Co.
Editura Cartea Românească, 1986
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI INAMICUL PUBLIC NR. 1
Editura Medicală, 1990

În pregătire:
ANCHETA CONTINUĂ

Lei 40
T.L. 2 lei
Total lei 42

ISBN 973-39-0117-2

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim